

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Værker i Mindeudgave

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bang03val-shoot-idm140687573769088.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

FØRSTE BOG

SOM MAN SAAR -

PROLOG

DET var en gammel Slægt, graa af Ælde i Landet. Stamtavlen fortalte, at den en Gang havde haft Forleninger baade paa Fyn og Sjælland og i Jylland, men det var rigtignok længe siden, og i de sidste Par Hundredaar var det gaaet tilbage med Storheden. Familien levede ubemærket, nogle drev Handel, andre drev Haandværk, der var vel ogsaa studérte Folk imellem, thi Slægten var stor; men intet ragede op, alt var det ganske middelmadigt og stilfærdigt. De fleste havde vel endogsaa glemt deres store Stammenavn.

Men henimod Slutningen af det forrige Hundredaar kom en enkelt Gren af Ætten til Kræfter.

Det var som Jurister, denne Linie udmærkede sig: dens Medlemmer svang sig op til de højeste Poster, høje Titler og Kors fra alle Lande blev atter Attributer til Navnet. Det var strenge, viljehaarde Mænd, som forstod at arbejde, og som vidste, hvad de vilde. De skyldte deres Jernflid og deres stærke Hjerner deres Lykke.

Men ved Siden af Dygtigheden og den anstrengte Flid gik i hele Slægten en vis urolig Excentricitet, en Hang til Overdrivelse i alt, som skaffede sig Udslag paa forskellig Vis. Fornyreren af Slægtens Anseelse var ivrig Pietist, han skrev gudelige Bøger og tugtede sit Legeme med al Slags Pønitense. Hans Hustru var letsindig og 8 flagrende; hun elskede at give og stjal fra sin Mand for at tilfredsstille sin Lidenskab. Undertiden under den daglige Husandagt lo hun over til Børnene ligesom et Barn og kastede Papirskugler paa Tjeneren. Hun skrev ogsaa Vers, hvor der var megen Tale om Hyrder og smukke Hyrdinder af noget letfærdige Sæder. Hendes Lidenskaber var overmaade heftige i alt.

Det var Stamforældrene.

Deres Datter gjorde dem, som det synes, adskillig Sorg. Hvorledes det egentlig har forholdt sig, er ikke godt at sige. Vist er det, at Frøkenen var, hvad man sædvanlig kalder noget let paa Traaden. Saa blev hun nok forført af en adelig Officer og forskudt af Faderen; men Moderen understøttede dem troligt - de blev siden gifte - indtil de forsvandt i Mørket.

Sønnen gik i Faderens Spor. Han havde hans Jernflid, hans hurtige Blik og hans Begavelse. Arbejdede desuden med et videre Syn i en yngre Tid. Han gik hæderligt ind i Rækken af de stærke Mænd, som gav Begyndelsen indtil Midten af det nittende Hundredaar dets ejendommelige Præg. Fra Moderen havde han arvet Sindets Uro, han maatte altid være sysselsat, altid have fuldtop at gøre. Saa skrev han Vers i sine ledige Timer; de var ikke gode, men skønt en Minister under Kristian VIII havde en Del at bestille, skrev han saa stor en Mængde, at han maatte gemme sine Produktioner i Klædekurve. Han havde arvet mer fra Moderen: han var lige saa ødselt givende som hun og lige saa heftig. Desuden var han en forfængelig Mand, der holdt af at ses og at nævnes.

Slægtsvaabenet blev broderet paa alle Vognpuder, han lod bringe Orden i sin Stamtavle og vilde hæve sin Familie ved at slutte Forbindelse med den "nye" Adel. Heri støttedes han af sin Hustru. Han havde ægtet hende sent som en anset Mand, og det var vel et Spørgsmaal, om den smukke Kvinde havde giftet sig med Manden eller med Navnet og dets Fremtid. Ikke destomindre blev Ægteskabet lykkeligt: han ødslede paa hendes Hjem 9 med den Gang næsten ukendt Luksus og overdængede hende med Smykker, Silkekjoler og Vers. Det var hans Glæde. Hun modtog alt med den samme Ligevægt og søgte kun at lægge en Dæmper paa Excellencens Uro. Hun levede i Haabet om en glimrende Fremtid for sine Børn og frygtede kun for, at Mandens Excentricitet skulde ødelægge alt. Hun græd et helt Døgn, da Ministeren en Gang i Tanker havde skrevet et Kærlighedsdigt midt i en Indberetning til Statsraadet. Men, da Majestæten fandt Historien saa morsom, at han gjorde sin Versmager til Storkors, formildedes Fruen igen.

Af deres Børn var Ludvig, den ældste Søn, fremfor alle Faderens Yndling. Han havde glimrende Evner og en hel Del af den Elegance, som nedarvet Fornemhed skænker. Men det viste sig tidlig, at Ludvig hørte til "de store Dygtigheders Sønner" - han var svagelig, nervøs, allerede tidlig dybt melankolsk. Man var ved ham øjensynlig naaet til et nyt Stadium i Slægtens Historie.

Kraften var bleven borte, Hjerneerne var ikke længer saa stærke. Excentriciteten tog Overhaand.

Ludvig rejste meget, deltog hjemme i alt, hvad den fornemme Ørkesløshed foretager sig; gjorde Gæld, som blev betalt af Excellencen uden Knurren, fuskede lidt med alt og blev tidlig ødelagt paa forskellig Maade. Han blev stadig mere nervøs og mere lidende - hans Melankoli var foruroligende, og den Munterhed, som undertiden afløste den, var ængstende forceret. Man begyndte at spørge, hvad Ludvig Høg skulde blive til, og beklagede allerede hans Fader.

En Dag kaldte Excellencen Sønnen ind i sit Arbejdsværelse, og der blev talt meget højt og længe. Fruen hørte sin Mands Stemme skrigende hørt op og derpaa en stærk, langvarig Hulken.

Det var ud paa Efteraaret, dette skete.

Hele Vinteren læste saa Ludvig som en gal Mand, han sov tre Timer i Døgnet og holdt sig om Natten vaagen ved at drikke Sherry og sidde med Fødderne i Isvand. Der var noget af Slægtens Arbejdskraft i ham, 10 men han havde ikke dens fysiske Styrke. Den pludselige, overdrevne Flid ødelagde ham yderligere, hans Sundhedstilstand nedbrødes uoprettelig, og hans Evner svækkedes.

Imidlertid fik han ved Sommertid juridisk Eksamen med første Karakter, og Excellencen var tilfreds. Nu kunde han foreløbig rekreere sig; naar han saa kom hjem, kunde der gøres noget for ham. Ludvig rejste til Paris.

Der var to Sønner foruden Ludvig. Den ene var ret begavet, den anden blev Landmand.

Slapheden i Slægten understøttedes nu tilmed af visse Ejendommeligheder i Tiden.

Ludvigs Ungdom faldt i Slutningen af den æstetiske Tid herhjemme: Det store Arbejde var gjort, de store Værker skrevne, man hvilede sig, vuggede sig velbehagelig i det hegelske Fantasteri og i potenseret Følsomhed. Politikken begyndte at vaagne ... man talte om Frihed, om Lighed og om Tyranni, og det var denne Talen, man kaldte Politik. Alt var Idéer den Gang, Fædrelandet, Friheden, Forfatning, alt. Derfor tumlede man saa' let med det altsammen: Idéer holdte over Virkeligheden er stumpe Vaaben, Børn kan lege med; Realiteter er farligere.

Saa kom otte og fyrrer, Handlingens Aar. Der var i Folket Kræfter bag Ordene; det saas, da man maatte tage sig sammen. Folkets Smigrere tog saa denne Handling for en Begyndelse, Indvielsen af den nye Tid; maaske var den snarere Afslutningen af en gammel, Frugten af den nationale Vækkelse i Hundredaarets Begyndelse og af den Haardførhed, de knappe Tider den Gang havde lært os. Men derom faar den Historie dømme, som ikke skrives af Sønner, der har lidt under Fædrenes Vildfarelser.

Ludvig gik med som Frivillig. Hans Begejstring blussede voldsomt op, og han drog afsted. Han vilde i tre Dage gerne have givet sit Liv for Fædrelandet, men Dagene blev til Uger, Ugerne til Maaneder, uden at han 11 lugtede Krudt. Saa kølnedes hans Begejstring, der vel kunde have tilladt ham at dø uden at klage, men som ikke udholdt en kedsommelig Exercits' Strabadser. Han blev syg og rejste hjem.

Der gik et Par Aar. Ministeren tog sin Afsked og blev Stiftamtmand. Ludvig vilde ikke søge Embede, han var evig paa Baderejser, flakkede Sommer og Vinter hvileløs rundt i Europa. Faderen ventede. Den næstældste Søn var -bleven Borgmester i en lille By paa Sjælland, Landmanden havde faaet Gaard, som man stadig satte til paa.

En Sommer i Begyndelsen af Halvtredserne besluttede Ludvig at blive herhjemme og bo hos Borgmesteren i Skelskør.

Ludvig kedede sig i Købstaden. Selskabet i den lille Provinsby kunde ikke tilfredsstillende ham, og han var uden Beskæftigelse, der helt kunde optage hans Tid. Under disse Omstændigheder benyttede han sine ledige Timer til at forelske sig. Genstanden for Forelskelsen var en ung Dame fra Omegnen, meget livlig, meget smuk og meget ung. De havde truffet hinanden paa Morgenture i Byens Skov og havde kun talt lidt sammen. Stella var atten Aar, uerfaren og forkælet. Den fem og trediveaarige Høg var den eleganteste Mand, hun havde set, han var akkurat Digter nok til at kunne give sin Kærlighed en straalende Indfatning af formfuldendte Vers, og hans Fortid var tilstrækkelig mysteriøs til at lokke med det Ukendtes Magt.

Da han friede, gav Stella ham sit Ja.

Der blev talt meget om denne Forbindelse. De fleste betegnede den som en Mesalliance og beklagede Excellencen, der ikke havde nogen "rigtig" Glæde af sine Børn. Enkelte beklagede Stella: han var meget ældre end hun og havde vistnok ikke meget til Rest til at ofre et Ægteskab; og hun var saa ung og frisk. Men hun kom jo ind i en fornem Familie.

Den gamle Læge i Skelskør var meget misfornøjet. "Det er en skidt Historie," sagde han ved Præstens

L'hombrebord om Tirsdagen. "Skidt Historie ... Folk som Høg burde ikke gifte sig. Linien er færdig, Kraften er opbrugt: denne har Dispositioner til Melankoli, de andre er Drønnerter, baade Borgmesteren og Landmanden. Ja, det er s'gu ikke Spøg for Stakkelen." Dr. Hermansen satte sig fastere i Stolen og trykkede Brillerne fastere over Næsen. "Og skulde Kandidaten giftes, burde han s'gu have ta'et en Malkepige, saa der var kommet tykt Blod ind i Familien." - De andre lo. - "Ja det er min Mening. - For Stella er det Synd og Skam. Hun maatte ha'e en Kraftkarl. Der er Ansats til Brystsyge i Moderens Familie. Det bli'r et rart Roderi, naar de Svagheder kommer sammen. - - Men forhaabentlig faar den Kavalier da ingen Børn, saa det bli'r sidste Akt... Ellers Gud hjælpe Afkommet!"

Excellencen modtog Svigerdatteren uden at blinke; hans Frue var mindre behersket, men Ludvig lod sig ikke sige; om Efteraaret fik han Embede og i November stod Brylluppet. Det var 52.

I Ægteskaber, som er sluttet efter saa kort et Bekendtskab, er man altid udsat for at tage fejl. Heller ikke Stella havde maaske, da hun blev Fru Høg, ret vidst, hvad hun gjorde - maaske var der nok et og andet, hun savnede, nogen Glød, nogen stærk Hengivelse, muligvis ogsaa nogen Styrke. Men hun var meget ung og meget ungdommelig, kendte lidet til Verden og endnu mindre til Kærligheden. I Begyndelsen troede hun næsten, alt var, som det burde være, og da hun lidt efter lidt langsomt opdagede, at det ikke var det, var det nærværende allerede blevet hende en Vane.

Ludvig mente, han havde giftet sig med et Barn. Han gav hende alt, hvad han havde, men det var kun Rester. Det gik mere og mere op for ham selv og andre, at han var ødelagt, at hans Liv var gnavet i dets Rod; han blev meget melankolsk, og naar han nu var munter, ytrede 13 hans gode Lune sig ved bidende Sarkasmer, der hudflettede andre. Han og Stella var saa forskellige som Nat fra Dag.

I de første Par Aar, de var gift, legede Stella endnu med Dukker, eller hun spillede Komedie for Høg. Hun græd, naar han gik ud, og hun var bange i Mørke. Hun havde en livlig Fantasi, holdt af at pynte sig ud med Slør og Blomster og spillede "Operaer" paa Klaveret. Det var et Ruskomsnusk af Melodier, som hun satte Ord til, mens hun spillede.

Undertiden om Aftenen, naar Høg var inde - hele Dagen var han enten ude eller paa sit Værelse - klædte hun sig ud som Nonne og gav lange Scener, hun selv lavede, hvori den grusomme Fader altid havde tvunget den Ulykkelige til at gaa i Kloster og skilt hende fra hendes trofaste Elskede; eller hun tog Brudekjolen paa og dansede Menuet eller legede Kirke. En Aften kom hun ind og sagde, at hun vilde overraske ham, og han maatte ikke gaa ind i Stuen, inden Stuepigen kaldte paa ham.

Da Ludvig kom ind i Stellas Kabinet, var der hængt Lagener paa alle Væggene, og Stella laa hvid i Ansigtet midt paa Gulvet i en stor Møbelkasse, som var behængt med sort Flor og dækket med Lagener. Hun havde sin hvide Kjole paa og Myrthekrans over Sløret. Ludvig blev uhyggelig til Mode, Sveden sprang frem paa hans Pande, og han kom til at ryste stærkt. Saa tog han meget ublidt og heftigt og rev Stella ud af Kassen. Men hun lo ellevildt og sagde, at hun var Julie i Gravkammeret.

Helst vilde hun dog læse højt. Hun tiggede Ludvig om at læse med sig, og naar han vilde, kunde de sidde til langt ud paa Natten og læse. Hun havde en dejlig Stemme; undertiden kunde han blive helt bedaaret deraf og fortabte sig i Lovtaler. Hun lo kun. "Ja," sagde hun, "jeg er ikke født til at være Herredsfoged-Kone!"

Saaledes levede de i Begyndelsen. Men efterhaanden som Stella blev ældre, indsaa hun, langsomt, men sikkert, at deres Ægteskab var en noget ulige Alliance, at han var gammel og hun ung, og at det, han gav, og 14 hun maatte nøjes med at modtage, vel ikke var mer end et apathisk Venskab, krydret med en enkelt feberagtig og kort Forelskelse. Men hun opgav ikke Modet. Hun var Midtpunkt i hele Egnens Selskabelighed og uundværlig ved enhver Sammenkomst i tre Miles Omkreds.

Excellencen besøgte dem hvert Aar og var meget indtaget i sin Svigerdatter.

Denne var nu to og tyve Aar. De havde allerede været gift i tre Aar, og det syntes, som om den gamle Læge i Skelskør skulde faa Ret i sine Forhaabninger.

Saa i Ægteskabets tredie Aar blev Stella forelsket; den, hun elskede, var en Ven af hendes eneste Broder og omtrent hendes Jævnaldrende. Hvad der foregik, véd ingen, men en smuk Dag rejste Herredsfogden til Udlandet med sin Kone. Man talte paa Egnen en Del om denne hovedkulds Rejse, glemte den saa igen.

Efter sin Hjemkomst tog Stella noget mindre ud end ellers; hendes Helbred var Skyld deri, hun hostede meget, og Lægen frygtede for, at hendes Bryst skulde være angrebet.

Et Aar efter blev hun Moder. Barnet blev kaldet Nina efter Hendes Naade Stiftamtmandinden, som holdt hende over Daaben. Stella var meget lykkelig, hun legede med Barnet som med en Dukke og ammede det selv.

Høg bekymrede sig ikke meget om Barnet. Han led efter Rejsen bestandig af Hovedpine og Nervegigt, og han talte med Aander om Natten. Stella skjulte hans Sygelighed med hemmelig Rædsel.

To Aar efter blev hun atter frugtsommelig. Hun var meget besynderlig under dette Svangerskab, hun taalte næppe at se sin Mand, hun vilde Uger igennem ikke modtage nogen og lukkede sig inde i et mørkt Værelse, hvor hun tilbragte Dagen ørkesløst henslængt i en Gyngestol; saa til andre Tider fo'r hun fra Selskab til Selskab, fra Bal til Bal i Egnen; hun arrangerede en dramatisk Aftenunderholdning i sit Svangerskabs femte 15 Maaned: Lægen maatte i den syvende Maaned forbyde hende at danse.

Barnets Fødsel varede et Døgn; Lægen mente, Stella havde snøret sig for stærkt under Svangerskabet.

Da Drengen endelig var født, troede Jordemoderen, han var blind, han vejede kun fem Pund og kom straks i Urtebad; man svøbte ham i Bomuld. Den tredie Dag troede de, Drengen var død, Huslægen dyppede ham i Isvand, og han kom til Live igen.

Stella laa længe syg.

Lige fra den første Dag havde hun omfattet Drengen med en næsten feberagtig Ømhed, og han fik i Daaben hendes Yndlingsnavn William.

Tiden gik, og tre Aar efter nedkom Stella med en Datter.

Samme Aar om Efteraaret døde Excellencen som Ridder af Elefanten. Han døde stærk, som han havde levet.

Vaagekonen sad ved Sengen og holdt hans Puls, Excellencen saá paa Uhret over Sengen, spurgte: "Den bli'r svagere?" - "Ja, Deres Excellence." Atter Tavshed. Foran Sengen Vaagekonen, knælende, ubevægelig; Excellencen rolig, skinnende bleg med lukkede Øjne. Saa det samme Spørgsmaal og det samme Svar.

"Ja, Deres Excellence." Ordene faldt som en Spade Jord paa et Kistelaag. Og igen ganske tyst.

"Svagere?"

"Ja, Deres Excellence" - - -

Inde i den anden Stue stod Ludvig, Stella og Borgmesteren. Ludvig støttede sig mod en Marmorkonsol og hulkede. Borgmesteren legede tankeløst med en Papirkniv, Stella stod lige ved Døren, hun havde løftet Fløjsportiøren og bøjet sig frem for at lytte. Man hørte intet uden Taffeluhrets spinkle Dikken.

Excellencens Spørgsmaal lød som en utydelig Mumlen; de kunde intet skelne, men hver Gang de hørte Stemmen, bøjede de sig frem med tilbageholdt Aandedræt.

Undertiden hørte man Samtale fra Hendes Naades 16 Værelse. Fruen laa til Sengs, hun var begyndt at gaa i Barndom. Hun raabte nu og da hæst paa Pigen. Ludvig fo'r sammen, naar han hørte det.

Stella gik hen og standsede Uhret. Inde i Sygeværelset lød Aandedragene tungere, tungere. De var til Mode, som skulde Tavsheden kvæle dem.

Excellencen rørte sig i Sengen.

"Rejs mig op," sagde han meget højt. Det lød næsten som et Raab.

De løb alle ind. Stella og Vaagekonen stablede Puder op bag den døendes Ryg. Ludvig og Broderen stod ved Fodenden. Det var, som de mærkede Døden gaa forbi sig.

Den døende rejste sig helt op i Sengen, stemmede Fødderne mod Fodenden, saá stift frem med de brustne Øjne.

"Nu kommer det," sagde han. Det hvide Hoved sank tungt ned paa hans Bryst - de fo'r alle sammen og gik et Skridt frem.

Saa afbrødes Stilheden af en pludselig fremvældende Hulken. Excellencen var død. - -

Man havde aldrig set et saadant Følge i Stiftsbyen. Man var strømmet sammen for at følge fra hele Stiftet, Kongen lod sig repræsentere ved sin første Adjutant.

I sin lange Tale ytrede Biskoppen, at man med denne Mand begravede en svunden Tid, og at det var smukt at se saa mange vise Respekt for det, hvis Tid var omme, men som man dog burde hædre, fordi det var Fædrenes Gerning. Den nye Tid havde større Krav og haabede at bære i sit Skød en større og rigere Lykke. Men man burde sænke sine Faner for hver den, der, som denne Mand, indenfor sit Syn - var det end

snævert - havde gjort sin Pligt og ydet sit bedste.

Hans Højærværdighed var national-liberal ...

Saaledes blev Excellencen Høg begravet. -

Nogle Maaneder efter blev Ludvig Høg forflyttet, han skulde være Byfoged i Randers.

Stella var fortvivlet derover. Den sidste Aften, før de 17 skulde rejse, gik hun med Nina og William op paa en Bakke ved Byen. Det var i Maj; hele Egnen laa, smilende i Foraarets første Friskhed, udstrakt for deres Blik. Helt ude blinkede Havet. Stella viste en sidste Gang Børnene alt, pegede paa hvert Kirketaarn, paa hver Mølle, paa hver Sti. Nina græd, William stod med Fingrene i Munden og saá op paa Moderen med store forbavsede Øjne. Hun blev ved at pege - hun viste dem hver Plet: det var som læste hun i en kær Bog, mens hun stod her for sidste Gang og saá ud over den kendte Egn fra denne skraanende Bakke.

Saa kastede hun sig ned paa Græsset og græd. William saá forundret paa Moderen, derpaa gik han hen og tog Hænderne bort fra hendes Ansigt:

"Kys Willy," sagde han.

Stella tog Drengen i sine Arme og gik med Nina ved Haanden ilsomt ned ad Højen.

I

Næste Aar blev Stella fjerde Gang frugtsommelig og fødte en Søn. De kaldte ham i Daaben Aage. Høgs havde levet meget stille i Randers. Det tog Tid, inden man kom i Orden; Nina fik Mæslinger, og saa kom Stellas Svangerskab. Saaledes blev det Efteraaret 63.

Det var første Gang, de saá nogen hos sig: Sognepræsten, Rektor ved Skolen og Stiftsfysikus Berg. Herrerne skulde egentlig have spillet Kort i Høgs Værelse, men de var blevne i Dagligstuen hos Damerne. Man drøftede Kongens Sygdom. Høg havde i Aften faaet Meddelelsen fra København, hvori Brevskriveren frygtede det værste.

Det var under Følelsen af dette truende, man var blevet sammen i Dagligstuen, ligesom naar man under et Uvejr alle klumper sig sammen i det samme Værelse.

Man talte ogsaa om Grevinden. Høg blev heftig og 18 sagde, man burde søge at glemme hende nu, Rektor kaldte hende med et Udtryk fra en Festtale i Klubben for Danmarks ophøjede Aspasia. Fysikus lo og spurgte, hvem der da var Perikles.

Sognepræsten, en mager Mand af et elegant Ydre, drejede behændigt Samtalen bort fra Grevinden og berørte atter Spørgsmaalet om Hertugdømmerne.

Man talte i Munden paa hinanden. De mente alle, at skulde Kongen dø nu, stod meget paa Spil.

"Gud forbyde det," sagde Præsten.

Stella havde ophørt at konversere Damerne, hun sad lænet frem paa Stolen og lyttede ivrig.

"Maaske trænger vi til en Krig," sagde hun.

Lægen smilede. "Fruen gaar vel med i Ambulancen?"

Saa drøftede man Chancerne for en Krig, Rektor talte med Begejstring om Aanden i otte og fyrre. Præsten mente, Tiderne havde forandret sig, sligt gentog sig ikke, sagde han.

Efterhaanden fik Samtalen et mere almindelig politisk Præg. Rektor paaregnede i Tilfælde, der kunde møde, sikkert Hjælp fra Frankrigs mægtige Cæsar.

Damerne blandede sig i Konversationen, og den gik over til alle Emner, Lægens Frue havde set Kejserinde Eugenie i Paris, hendes Krinoline havde fyldt hele Vognen. Høg fortalte Hofhistorier fra Tuilerierne.

"Det er dog værre i Spanien," slap det ud af Lægens Frue.

Man lo og kom ind paa Fabler om Dronning Isabella ; Rektorinden mente, at Dronningen havde altfor mange Skriftefædre, og Lægen sagde, at Skriftefædre - det vil naturligvis sige, dem med Cølibat - i det Hele var en farlig Institution. Det var et Stikleri til den elegante Præst, om hvem man paastod, at han overfor Menighedens Dameverden og ikke mindst overfor Stella havde visse katolske Tendenser.

Pastoren smilede og gik ind paa Spøgen: Man kunde ikke forlange formeget, vi var alle Mennesker ...
19

Under denne Stemning rejste man sig for at gaa til Bords. Nina og William havde faaet Lov at være med.

Stella bad om Rektors Arm, Høg førte Rektorinden. Bordet var ødselt dækket, Stella havde trods Aarstiden fyldt den store Opsats med stærkt duftende Blomster. Der var en Overflod af slebne Glas og Karafler, af Syltetøjsasietter og Dessert-Skaale ... Efter Excellencens Død havde Ludvig faaet Størstedelen af Familiens Service, og Stella, der nok ønskede at kokettere lidt med Husets prægtige Apparat, havde i Aften benyttet saa meget deraf, som muligt var.

Buffet'en var opfyldt af Sølv og af store Planter, Palmer og Bregner, og alle Lysene i Kronen var tændte.

Provinsdamerne var blændede, de sad og skottede hen til hinanden og saá. prøvende paa hvert Stykke paa Bordet, efter fem Minutters Forløb havde Rektorinden vejet hver Ske og værdsat hvert Fad. Præstens Frue blinkede misbilligende til sin Mand, men Pastoren, der elskede Luksus, strakte sig velbehageligt paa Stolen og nød Retterne forud.

Han lagde Mærke til en Vase med et pragtfuldt Navnechiffer i Guld. Om den var fra Sèvres?

"Excellencen havde modtaget den af Louis Philippe - han havde været i Frankrig i en diplomatisk Mission - den var fra Sèvres" ...

Pastoren havde nok tænkt det. Han havde selv besøgt Fabrikkerne ved Sèvres.

Rektorinden begyndte at trække sine Handsker af, men saá pludselig, at Stella beholdt sine paa, blev rød i Hovedet og gav sig til at knappe dem igen.

Tjeneren bød Fisken omkring. Han bar blaat Liberi med Sølv.

Det var meget vanskeligt at faa Fisk paa denne Aarstid - hvor Fru Berg købte? - Fru Berg lo og erklærede, hun vidste det ikke, Pigen besørgede det. - Fisk var meget dyr i en Husholdning, naar Manden ikke spiste Plukfisk. - Og Rektor spiste det ikke? Aldrig. - Om Stella havde set noget værre end "Dronning Mar- 20 guerites Noveller"? - Nej aldrig. Berg paastod, at François I spiste med Fingrene ... Dronningen havde i hvert Fad spist Pandekage med Kniv.

"Den blaa" havde skænket Hochheimer i Glassene. William græd, fordi han ikke havde faaet Snitter.

Rektorinden satte sin Pincenez paa Næsen. Hun havde aldrig set saa mørkt et Barn. Et komplet Zigeunerbarn.

Fysikus drak privat med Pastoren.

Stella bøjede sig frem forbi Rektor og spurgte Pastorinden, om Børnene stadig brugte Tran? - Fru Berg afskyede Børn, naar man havde seks -

Der blev et almindeligt Skrig. Rektor tog paa at docere, Præsten demonstrerede ivrigt mod sin Dame og lagde i sin Iver Haanden paa hendes Arm. Den unge Frue havde fyldige Arme og brugte Halværmer. Berg talte om Malthus. Stella greb Navnet og spurgte ned over Bordet, hvem Malthus var.

Det var en af Menneskehedens Velgørere, sagde Lægen. Hans Kone skratlo.

Om Høg vidste, hvor stort Asyllegatet var. Præsten havde hørt 5000 Rigsdaler. Det var en stor Velgøring mod Byen.

Det var dumt at paastaa, at mørke Børn skulde være mere lidenskabelige end blonde. Rektorinden havde set mange blonde Børn, som var meget lidenskabelige ...

Nej, Høg vidste det ikke ...

De talte i Munden paa hverandre. "Den blaa" gik omkring og skænkede, det var en gammel Rødvind fra Excellencens Tid. Pastoren erklærede ikke længe at have smagt en saadan Vin ... Han sad og saá glad paa, hvorledes den oliede paa Glasset.

Stemningen blev meget livlig. William kom hen paa Stellas Skød, Nina sad hos Lægen.

Det var ingen Sag, naar man kunde faa saa kønne Børn, Fru Berg erklærede sine Børn for ækle, Rektor troede, hun havde altfor megen Selvkritik - den ældste var virkelig meget flink i Latin ...

21

Ja, i Latin ...

Høg drak i denne Sammenhæng et Glas for Damerne som Samfundets Mødre. Stella tog sine Handsker af. Rektorinden faldt i Forbavselse over en Opsats ... Den var en Gave fra Kongen ... for Resten knyttede der sig en pikant Historie til denne Opsats ...

Stella begyndte at fortælle. Høg afbrød hende og rettede ... Historien var pikant. Man kom atter ind paa Historier om Grevinden. Kongen havde foræret hende en Natstol fyldt med Appelsiner og hver Appelsin indsvøbt i en Femdalerseddel ... Det var uhyre morsomt og jovialt af Kongen. Lægen mente, at det havde den gamle Aspasia vel næppe faaet af sin Perikles.

De lo voldsomt, selv Pastorinden blev reven med af Lystigheden. Fru Berg brækkede Stoleryggen ved at kaste sig haardt tilbage, og Præsten greb om hende.

"Den blaa" kom ind med en Bakke og gik hen til Høg. "Et Telegram."

"Et Telegram." Høg sprang op, greb Telegrammet. I samme Nu havde alle set det, og der blev ganske stille. Stella satte William haardt ned paa Gulvet.

Høg var meget bleg.

"Kongen er død," sagde han.

Stolene blev skubbet tilbage, alle stod op. Saa blev der atter ganske stille. Man kunde have hørt en Knappenaal falde til Jorden i Stuen. De saå alle ned for sig - Præsten havde foldet Hænderne.

William stod ved Siden af Moderen. Han saå fra den ene til den anden. Saa gav han sig til at græde.

Lidt efter var Stella og Høg alene tilbage i Spisestuen. "Der vil komme strenge Tider," sagde Høg. Stella gav sig til at slukke Lysene paa Buffet'en ...

Krigen kom. Der laa mange danske Tropper i Randers, men man frygtede hver Dag at maatte gaa længer 22 mod Nord og opgive Byen. Fjenden var rykket frem Norden for Skanderborg - Vejen laa aaben.

Kronprinsen var kommen til Byen om Eftermiddagen for at se til de Saarede paa Byens Lasaretter. Høg var ude med hans kongelige Højhed.

Det var ud paa Aftenen. En kold, gennemblødende Efteraarsregn, pisket af en hvinende Storm.

Hjemme hos Høgs var det mindste Barn sygt. Lungebetændelse. Berg gav kun ringe Haab.

Der var sat Skærm over Lampen. Stella sad ved Vuggen i Mørket henne i Krogen ved Kakkellovnen. Hun vuggede med Foden, helt mekanisk; naar Barnet klynkede, gav hun sig til at nynne sagte. Undertiden skræmmedes hun op af sin Adspredthed, lagde sig ned over Vuggen og lyttede til det gispende Aandedrag. Tog sig saa om Hovedet og sukkede.

Regnen slog haardt mod Ruderne, greb i det raslende Thermometer ... Folk talte højt nede paa Gaden.

Hun satte sig atter op. Barnet laa med store angstfulde, spørgende Øjne, der fulgte hende overalt. Hun pintes under dette hjælpeløst bedende Blik. Hun saå til Siden, vilde knibe ud fra Blikket, men følte det 'hjælpeløst imod sig, kunde ikke slippe fra det. Øjnene var store, glasagtige.

"Vug Aage, Nina," sagde hun.

Nina havde siddet og strikket ved Lampen. "Hvor er William?" spurgte Moderen.

Han sad sammenkrøben paa en Skammel og sov, gemt bag Gardinet. Billedbogen var falden ned paa hans Knæ.

Aage drejede Hovedet ganske lidt paa Pudlen og fulgte Stella med Øjnene, mens hun gik hen over Gulvet til Vinduet, hun ruskede lidt i William. "Nu skal Ane bringe Dig i Seng," sagde hun.

Hun stillede sig med Ryggen mod Stuen og saå ud.

Folk løb uroligt frem og tilbage paa Gaden. Man raabte til hinanden i Forbifarten, løb videre, dukkende med Hovederne for Regnen. Stormen havde revet Bar-

23

bérskiltet løs paa Huset ligeoverfor, saa Messingbækkenet klaprede mod Muren. Det tog paa med ujævne Rusk i Regnen ...

Stella gik tilbage til Vuggen. Aage saá paa hende og smilede ganske svagt, hans Bryst gik heftigt op og ned, de smaa Hænder pillede krampagtigt ved Vuggekanten. Han begyndte at blive blaa i Ansigtet.

William gik hen til Vuggen og saá nysgerrigt paa Broderen.

"Lille Bro'r er syg," sagde han og stod og pillede ved det grønne Omhæng. Stella havde ingen Ro, hun gik op og ned ad Gulvet, standsede i Krogen, gik atter frem og tilbage. Hun syntes, Stormen blev heftigere og heftigere for hvert Minut. Hun stod atter ved Vinduet. Høg maatte jo dog ogsaa snart komme ... Hun skræmmedes af et enkelt Hornsignal nederst i Gaden.

"Naar kommer Fa'r?" spurgte Nina.

Stella saá ud. Der løb mange Mennesker paa Stenbroen frem og tilbage, hun hørte dem skrige højt omme paa Torvet, høje Raab, ligesom Kommandoraab. Hun saá et Par Officerer tale meget ivrigt nede under Lygten lige overfor. De havde lange, dyngvaade Regnkapper paa.

Aage græd i Vuggen. Hun gik tilbage for at vugge ham. Stormen tog stærkere fat, det piskede ned ... der lød mange Trin paa Gaden, stadig flere. Vinden sukkede i Kakkellovnen, Barnet klynkede ganske sagte.

"Hvor de løber," sagde Nina. Hun var krøben op paa en Stol ved Vinduet.

William stod og trak hende i Kjolen.

Man hørte Hovslag i Gaden, hurtige Raab, Hornsignaler ... Stella fo'r op fra Vuggen ...

"Mo'r dog," raabte William angst og rendte henimod hende. Nina løb bort fra Vinduet. Lige med ét gav begge Børnene sig til at græde.

Hornene lød nu fra alle Kanter - ildsomme Hovslag, Løb ... de raabte højt paa Gaden. Stella rev Vinduet op igen. Stormen slog det bragende ind mod Muren, 24 Regnen piskede hende i Ansigtet og rev hendes Forhaar op.

Der var Folk i alle Porte, Soldaterne løb ud og ind. Et Kompagni gik i sluttet Trop ildsomt ned gennem Gaden. Trinnene lød slubrende paa den oversvømmede Stenbro ... Hun hørte et Par Koner græde nede i Gadedøren.

"Kommer de?" raabte hun til dem. Og endnu en Gang højere: "Kommer de?"

Stormen rev hendes Ord bort, ingen- hørte hende, hun holdt paa det klaprende Vindu - Hornsignalerne lød ængstelig kaldende som korte Nødraab, ildsomt fra alle Sider.

"Kommer de?" raabte hun igen og stærkere, bøjet langt ud af Vinduet. Ingen svarede. En Adjutant red forbi i Galop - hun raabte igen, han svarede og virrede med Hovedet, Stormen udviskede hans Ord.

Nina sad ved Vuggen.

"Mo'r, Aage bli'r sort i Ansigtet," sagde hun.

Moderen løb tilbage. Barnet laa rallendé med stive Øjne. Hun rev Nina væk og kastede sig med et Skrig ned over Vuggen - tog Barnet op, lagde det atter ned.

"Han dør, han dør," raabte hun. Hun fløj op, greb en Flaske og hældte nogle Draaber i en Ske. "Han dør," gentog hun sagte, blev ved mekanisk at gentage: "Han er død, han er død" - -

Vinduet klaprede voldsomt imod Muren. Vinden tog fat i Gardinet og løsede det, saa det fløj som en Fane langt ind i Stuen; Flammen i Lampen slog op og osede ... William og Nina sad henne i en Krog bag Bogskabet og græd sagte; Drengen havde lagt sit Hoved ned i Søsterens Skød.

Stella laa udstrakt over Vuggen. Nede paa Gaden lød der urolig Trampen af mange Støvler, forvirrede Raab, hun saá med Angst paa Barnet.

Saa blev Døren revent op.

Høg havde en lang Regnkappe paa, Vandet dryp-
25

pede ned ad ham og flød i store Strømme hen ad Gulvtæppet. "De er her," sagde han hurtigt, "Prinsen flygter."

Børnene gav sig til at skribe højere. Høg strøg Vandet af sin Kappe.

Han havde ondt for at tale.

"Gaar Du igen?" spurgte Stella angst.

"Ja, Prinsen rejser om lidt."

Hun stod nogle Øjeblikke. Derpaa sagde hun sagte:

"Barnet dør."

Høg gik hen til Vuggen, hvor Aage laa og krammede med sine smaa Hænder om Lagenet. Saa bøjede han Hovedet og gik.

Stella saá ham løbe ned ad Gaden til Klubben. En lang Række Soldater drejede om paa Torvet. De mere løb end gik, Hovederne dukkede ned bag de opslagne Kraver; Regnen blev stadig tættere, man hørte Vandet slaa op om de trampende Ben ... De lange Rækker saá ud som et mørkt Legeme.

Mænd og Koner rendte forvirret frem og tilbage paa Fortovet. Hornene kaldte uafsladelig.

Saa lød der Hovslag fra Torvet. Kavalkaden sprængte forbi, Slængkapperne flagrede i Stormen, Hestene stønnede - Stella genkendte Prinsen. Hun saá hans Træk tydeligt i Skæret fra Lygten; han var hvid som et Lagen.

Stella rystede, saa Tænderne klaprede i Munden. Regnen havde vædet hendes Haar og Ansigt. Hun vendte sig, William stod og sled i hendes Kjole.

"Hvad vil Du?" sagde hun.

"Hvorfor blæser de?" spurgte han.

"Fordi de Danske flygter," sagde hun og saá igen ud. William hvinede.

"Nu sover Aage," sagde Nina.

"Hvad siger Du?"

"Aage sover."

"Sover?" det lød som et Skrig, hun saá hen til Vuggen ... hun syntes ikke, hun kunde flytte en Fod ...
26

Vinduet brasede voldsomt mod Muren, den ene Rude gik itu, og Skaarene faldt raslende ned paa Stentrappen. Den ilsomme, ensformige Trampen af Troppernes March gennem Gaden tabte sig mere og mere ... man hørte kun nu og da et enkelt skingrende Horn.

Stella laa plat ned paa Gulvet ved Aages Vugge og hulkede med Ansigtet ned i Gulvtæppet.

William græd hele Natten.

II

De fleste var enige om, at William var en underlig Dreng.

Han var meget mørk, baade af Hud og Haar og havde mærkelig store Øjne med et vagt, tungsindigt, lidt flakkende Blik. Hans Hoved syntes for stort til Kroppen, som han holdt daarligt, saa at han saá endnu mere

rundrygget ud end han var. Han havde faaet et Par meget tynde Ben at gaa paa og lange Arme, underlige, halvt kantede, halvt theatralske Bevægelser.

Hans Gang var uens og besynderlig. Han kunde smaasnakkende med sig selv slentre langsomt hen langs Husene - Stella paastod, han sled Huller paa sine Albuer ved saaledes altid at gnide sig op ad Væggen - med dukkende Hoved og krummet Ryg, Armene slaskende. Saa pludselig snublede han over sine egne Ben, som han altid satte indad, og gav sig til at løbe. Hvor han saá ud, naar han løb. Man kom til at tænke paa de smaa vanskabte Trolde med uforholdsmæssig store Hoveder, som ligger sammentrykte i Æsker og springer op, naar Æsken aabnes. Saa stod han stille, slentrede igen og gav sig atter til at løbe.

Naar han talte, gestikulerede han meget. Han brugte mange sjældne Ord, og hvad han sagde, var ofte stillet op, ligesom Replikkerne i en Komædie.

Nina og William stod tidlig op, længe før de andre.

27

Saa kom de om Vintermorgenen ned i det kolde Køkken, hvor Kokkepigen smurte Skolemaden ved det dryppende Tællelys. Hun havde altid Nattrøje paa og skar Brødet ved at holde det ind mod sit Bryst. Undertiden blev William ækel ved Maden - Pigens Nattrøje var ofte helt graagul i Kuløren - og kastede Smørrebrødet paa Vejen til Skolen. Mens Børnene drak The, stod Pigen og redte sit Haar over Køkkenbordet, hun holdt altid den ene Fletning i Munden, mens hun redte den anden.

Naar Børnene var gaaet, gik hun i Seng igen. Flødemanden vækkede hende saa, naar han kom Klokken ni; halv ti fik Stella The i Sovekamret.

Det hændte nu og da, at Høg, plaget af sin evindelige Søvnløshed, stod meget tidlig op.

"Hys, hys," sagde Pigen, naar Børnene tænderklaprende aabnede Døren til Køkkenet. "Borgmesteren er oppe."

De Dage vovede Nina og William slet ikke at tale. Nina stod og læste hviskende i sin Katekismus henne ved det osende Lys, William satte sig ved Vandspanden. Men han kunde aldrig sidde stille og rokkede saa uroligt paa Bænken, at Vandøsen faldt plaskende ned i Spanden.

"Hys, William," sagde Nina. "Du véd jo, Fa'r er bppe."

Og naar han sagte vilde liste hen over Gulvet, faldt han over Kulkassen ved Skorstenen. Af Forskrækkelse gav han sig til at patte paa alle fem Fingre.

"Saa skulde da al Landsens ... dit Klodsfæ," skændte Pigen.

Naar Børnene gik ind gennem Spisestuen, saá de Faderen sidde ved Bordet med et Haandklæde om Hovedet. De sagde "God Morgen" ganske sagte, han nikkede blot uden at vende sig eller tale. Nina aabnede Døren og listede ud, William bag efter - men Drengen kunde i sin Befippelse sjældent faa Døren lukket. Saa stod han længe og raslede med Laasen, indtil Fade-

28

ren rejste sig med et utaalmodigt "Naa" og smækkede den haardt i.

Børnene var glade, naar de frelste var naaede ned paa Gaden.

Drengene sad i Vestibulen og halvsov paa lange Bænke langs med Væggene. Inspektøren gik søvndrukken omkring og knipsede dem onskabsfuldt i Hovedet med sin knyttede Haand. Saa afbrød et Hvin den søvndyssende Mumlen af al den hviskende Læsning i Kofod, Balslev og Luthers lille. Hver Gang en Lærer kom op ad Trappen, rejste alle Drengene sig paa Rad. En enkelt, der var faldet i Søvn, fik af Sidemanden et vækkende Puf og fo'r op, mens han tabte Bogen af Haanden. Inspektøren lod ham springe over Stokken, til han vaagnede. I det hele taget var Hr. Inspektør vanskelig om Morgen. Han gik og gned sine Øjne og søgte at faa Lemmerne strakt ved noget, han kaldte nødvendige Irettesættelser til de Lømler i 5te Real, men som for upartiske Øjne betænkkelig saá ud som en Brydekamp, hvori man kæmpede med skiftende Held.

For Resten rensede han sine Negle og lod Pedellen, der listede lydløst omkring i et Par aflagte Gymnastiksko, børste sin Frakke, der i Forvejen var saa velbørstet, som en skinnende Frakke kan være det.

Drengene var glade, naar Timerne begyndte.

Og dog var disse Timer just ikke livlige. Skolen i Randers havde gamle Lærere, som holdt sig til Lærebøgerne og til de fastsatte Pensa. Historien var Aarstal, Geografien Tal og Navne. Sprogene var Verber at bøje, Syntax og Bojesens Antikviteter, som var Historiens Aarstal og Tørhed gylpet op igen.

Lærerne sad krumryggede paa Katedret med Bøgerne opslaaede, men med lukkede Øjne. De kunde rolig gøre det. Den, der var oppe, tog ikke fejl, for han stod med Oversættelsen paa et Blad inden i Bogen; og de andre sov. De sad med Bagdelen skudt langt frem og Hovedet ned paa Armene og blundede eller vippede frem og tilbage paa Bænken, mens de i Smug læste paa det næste.

29

Naar den, der var oppe, var færdig, rejste han sig paa Tærerne for at se efter Karakteren, viste sin Sidemand, hvor han var sluppen, og satte sig ligesom de andre. Saaledes gik Timerne.

I de smaa Frikvarterer blev man i Klasserne. Som oftest læste man højt i Munden paa hverandre, eller man sloges med Papirskugler eller med Blæk, som man klattede rundt med paa Gulv og Vægge. Naar Læreren kom ind, gik Timerne atter som før.

At kunne sin Lektie var det store Maal. Klassen lærte Sprogene ved at plapre udenad efter trykte Oversættelser, Historien efter historiske Tabeller, Geografien læste man paa Kortet. Lærerne satte Pris paa Bogens Ord og hadede Fantasier.

Den Flittige fik ug'er, Flidsbelønninger og Lovtaler ved den maanedlige Omflytning, den Dovne havde en daarlig Karakterbog, blev flyttet ned og kom som yderste Straf "til Rektor". Det var noget forfærdeligt at komme til Rektor. Man ventede Maanedens sidste Dag med Frygt og Bæven paa, hvem Loddet skulde træffe; den, hvis Maanedskarakterbog blev holdt tilbage, vidste, hvor den skulde hentes.

Rektors Værelse var et stort Rum med Reoler langs alle Vægge. Der stod en gammel Sokrates paa Kakkelovnen. Henne i et Hjørne paa et lille Bord laa et rødtindbundet Monstrum: et græsk Leksikon, Lærerne havde foræret deres Foresatte til hans Sølvbryllup. Ved Artium laa Bogen ved Siden af sin Ejermænd paa Eksamensbordet. Pedellen betragtede den som en Helligdom og svøbte den ind i et grønt Klæde, hver Gang han skulde bære den.

Her var det, man kom hen, naar man skulde "til Rektor".

Synderne ventede i Forværelset med blege Miner og Atlas over den gamle Verden stoppet op paa Ryggen mellem Vesten og Skjorten. De kom ind én for én.

Skolens Styrer aabnede Døren. Den afstraffede Synder gubbede sig ud gennem den og forsvandt.

30

"Den Næste," sagde Rektor meget højt. "Den Næste" kom ind. Rektor satte sig, bakkede lidt af Piben, dukkede det tæt klippede, graa Hoved helt frem mod den Ulykkelige, saá skarpt paa ham med sine smaa plirende Øjne. Slog saa med et talende Fingerknips ud med Haanden.

"Er det nu Dig igen?" sagde han og klemte Læberne sammen med en ejendommelig klagende Hviskelyd. "Er det nu Dig igen?" Rektor gentog altid saadanne Spørgsmaal, og anden Gang blev Beklagelsen endnu mere sorgfuld og hvislende. En Styrtse af Spyt ledsagede den voksende Bekymring, og Synderen stod ret uden at turde tørre Spyttet af.

Det v a r jo ham.

Rektor saá atter paa sit Offer. "Vil Du da kun gøre dine Forældre Skam?" spurgte han saa atter. Han lagde bestandig Trykket paa det første Ord, snuppede derpaa Sætningen af og sluttede med et langt Fingerknips, der ligesom satte et veltalende Spørgsmaalstegn efter Sætningen.

Saa formanede han. Han talte langsomt, med rokkende Hoved. "Det er dog besynderligt med den Dreng. Han har gode Evner, der er ikke det mindste i Vejen, og hæderlige Forældre til at give et godt Eksempel." Derpaa pludselig med stærkt Eftertryk: "Hvad siger din Fader?"

Atter det spørgende Knips og et fikserende Ophold. Fra Synderen en Mumlen ...

"Naa - og din Moder? Det er en meget elskværdig Kone." - Rektor slæber betydningsfuldt paa Ordene. - "Vil Du huske at takke hende for sidst" ...

Synderen tørrer sig skyndsomst i Ansigtet. Rektor ser paa sine hvide, soignerede Hænder, meget bløde Hænder.

"Naa." Han rejser sig, gaar kroget hen over Gulvet med knirkende Støvler, standser et Øjeblik, lægger Fingren paa Næsen og ser op paa Sokrates.

"Kom saa her hen!" siger han. Synderen gaar et Par 31 Skridt frem, Rektor stikker Hovedet helt ned imod ham. "Vil Du saa blive bedre?" Og efter at have rettet dette energisk fremførte Spørgsmaal .til den Ulykkelige vender han sig og tager et langt Federal frem bag Bordet.

Drengen skeler hen til Foderalet, giver et Skub til "den gamle Verden" paa sin Ryg og ser sønderknust ud. "Træd saa ind paa Tæppet!" Den store Mands Stemme er blevet dæmpet hemmelighedsfuld, Haandbevægelsen er langsom og værdig. Han holder et Øjeblik den venstre Haand mod Næsen, tager Spanskrøret frem med den højre.

Drengen græder.

"Ja, nu græder Du - men la d det saa blive bedre, hører Du, lad det blive bedre." Han lader det blanke Spanskrør beskrive en lang, værdig Bue foran Offerets Øjne.

"Knap Trøjen!" siger han derpaa pludselig med Kommandørøst og retter sig, saa han bliver meget højere. Og medens Vorterne paa hans Næse blusser og hans Blik søger Sokrates paa Kakkelovnen, lader Skolens Styrer tre tunge Slag falde paa Synderens Ryg.

"Gaa saa!

Rektor stønnede. Synderen satte halvt i Spring udenfor Tæppet. Saa vendte Rektor sig igen, og med Haandknips og Styrtesø gentog han hurtigt, stadig med stigende Betoning og en vekslende Akcent: "Lad det saa blive bedre, se dog til, at det kan blive bedre; faar vi haabe, det vil .blive bedre!"

Og saa endte det med et:

"Hils dine Forældre!" Det var som et mildnende Punktum.

Det var Skolens Straf.

Men man forstod ikke blot at straffe, man vidste ogsaa at belønne. Den sidste Dag i Skoleaaret var Belønningens Dag; saa blev alle Byens Honoratiorens indbudt, Høg og Sognepræsten og Distriktslægen og mange andre. De sad paa nogle ærværdige, hvidmalede Stole rundt om Katedret, hvor Rektor stod og spyttede, mens han 32 tog Afsked med Studenterne, "der nu drog bort, ledsagede af Skolens bedste Ønsker og Velsignelser."

. Naar denne Hilsen var bragt, kom Turen til de andre. Deres Karakterer blev læst op, man dadlede, man roste, hele Skolen, syntes Drengene, passerede Revy for de frygtelige Dommere i de gamle Stole.

Saa lukkede Rektor Protokollen, og hans Stemme blev ligesom dybere. Der var ganske stille i Salen. Henne i Drengenes Klynge var Hoved trykket mod Hoved, Øjnene alle vendte mod den samme -Plet. Herrerne i Stolene sad ganske ret i Sædet ... Rektor kærtegnede sin Næse.

"Lærerforsamlingen har til Flidsbelønning indstillet," lød det.

Hvor Hjerterne bankede i alle disse smaa Ærgerrigheders Bryst. Det var, som om Vejret skulde gaa fra alle dem, som haabede. Og de andre trængte paa for at se.

Nu blev det første Navn læst op. Skolens Duks. Han er purpurrød i Hovedet, slingrer lidt, griber sig op i Haaret. Saa, nu er han henne ved Katedret. Han faar Bogen, slaar i Bevægelsen en stor Bue hen over Gulvet, naa'r sin Plads - han mærker, at hans Skjorte klæber paa Kroppen.

William var den sidste, som blev raabt op. Han havde ikke smagt Mad den Dag, og han var bleg som et Lig. Han hørte næppe sit Navn, og han vidste ikke, om han kunde flytte Benene. Men alle Drengene rundt omkring hviskede hans Navn og skubbede ham frem imellem sig. Saa gav en af de store ham et halvt Spark henover Gulvel.

"Naa for Satan," sagde han.

William kom paa denne Maade noget ublidt og hovedkulds frem foran Rækkerne, og med alle Fingrene i Munden stod han foran Katedret.

Han rakte Haanden frem efter Bogen, som Rektoren gav ham. Men han slap den, blev purpurrød. Bogen faldt paa Gulvet, og William gav sig sagte til at græde, 33 mens han tog den op. Hvordan han kom tilbage til sin Plads, vidste han ikke, men hele den Dag var han -saa let til Vandet, at Stella lod ham gaa tidlig i Seng med Surdej g under Fødderne.

Det var "Prins Otto", han havde faaet.

Ellers bevægede Skolelivet ham ikke synderligt. Skolen straffede de dovne, belønnede de flittige. Dermed var dens Hverv forbi. Hvad Drengene følte, hvad de tænkte, bekymrede den ikke. Man var dér i Skolen Dreng til man var seksten Aar; fra seksten til atten var man nærmest et uheldigt og beklagelsesværdigt Amfibium. Drengene blev behandlede som nys fortalt, Amfibierne havde Lov til at blive

oppe i det store Frikvarter. Om at vogte over deres Følelsesliv, om at værgede dem mod Overgangsalderens farlige Smitte, om at sørge for at bevare deres Hjerter rene og deres Fantasier uberørte var der ikke Tale - det overlod man til Tilfældet og til Hjemmet ...

Og saa overlod Hjemmet det til Skolen.

Høgs spiste, saasart William og Nina kom hjem fra Skolen. Der blev ikke talt meget ved Bordet. Naar Nina begyndte paa en lang Historie, og William og de andre lo lidt støjende, tog Høg sig med en nervøs Trækning op til Panden, og Stella hyssede ad dem.

Tavsheden trykkede Børnene, de spiste uden at tale og sad blot og skubbede til hinanden under Bordet. Naar Middagen var forbi, kyssede de Høg - William var altid saa underlig angst og ganske rød i Hovedet, naar han løb ud af Døren efter det Kys.

Efter Middag var han sin egen Mand lige til Aften.

Undertiden samlede alle Nabolagets Børn i Høgs Gaard - en stor Gaard med Skure til at skjule sig i og store Vognporte og Brændestabler. Der laa ogsaa nogle gamle Sukkertønder, som Urtekræmmeren havde ladet ligge der i Aarevis; dem stablede Drengene op til Fæstninger, naar de legede Soldat. William var den mindste af alle Drengene i Gaarden. Derfor var han stadig 34 Konge - han dueede ikke til andet. Men Konge kunde han nok være: han stod øverst oppe paa Tønderne og uddelte Ordener - smaa Cigarbaand, han tiggede af sin Fader - og han lavede sig Skærf af gammelt Tarlatan, han fik af Stella.

Han holdt lange Taler, og hver Gang hans Tropper havde sejret, lod han sig krone med den Papkrone, hans Kusine havde foræret ham til hans Fødselsdag. Og hans Tropper sejrede altid. Nina var Biskop og satte Kronen paa hans Hoved - Nina kunde ikke slaas, hun og hendes bedste Veninde var derfor Rigets højeste Gejstlighed.

Til andre Tider lod Drengene, som om Tønderne var Skibe, og de sejlede langt, langt bort. William var Kaptajn; han sagde, han var Kolumbus, og han opdagede Amerika. Han sad sørgmodig nede i en af Tønderne, Matroserne havde bundet ham. Men saa raabte Nina: "Land - Land!" Og William tog det gamle Flag om sig og sagde til de andre, de skulde bære ham i Triumf i Gaarden.

Himlen véd, hvormange Gange han havde opdaget Amerika.

Det var Legene i den store Gaard. Men som oftest legede Nina alene med Drengene. William blev oppe for at læse. Han laa udstrakt paa Maven med Hovedet støttet paa Hænderne og læste og læste. Naar han blev ivrig, kravlede han, stadig med Øjnene i Bogen, helt henover Gulvtæppet: ofte læste han højt - han vidste ikke af det, men han deklamerede baade om Fru Helene og om Bengerd. Snart var det Hvisken, snart var det meget højrøstet, han deklamerede. Undertiden kunde han ogsaa rejse sig og med Bogen i Haanden gaa frem og tilbage, mens han blev ved at recitere, Stemmen slog over, saadan anstrengte han sig.

Stella sad ganske stille og saá paa ham. Saa lagde han Bogen og gik frem foran Spejlet og talte med sig selv, slog ud med Armene og stillede sig i Position.

Lidt efter laa han igen paa Maven, rød i Hovedet og 35 svedende. Man kunde godt tale rundt omkring ham, det forstyrrede ham ikke. Han hørte kun Samtalen som noget fjernt, langt borte. Det var ham, ligesom han sad dybt nede i en Brønd, og de gjorde Spektakel ovenover.

Han læste meget, men "Prins Otto" var hans Yndlingsbog. Han havde lavet et Telt af nogle gamle røde Gardiner oppe paa Loftet, en lille Hytte med en Løjtbænk af uldne Sengetæpper. Der sad han ofte timevis og læste atter og atter om den tungsindige Kongesøn, der sukkede i sit ufortjente Fængsel. Der var saa mørkt i Hytten bag de røde Gardiner, at han næppe kunde skelne Bogstaverne, og Luften var meget tung. Solen brændte mod Taget, og Heden lejrede sig blykammerutaalelig, kvalmende og tæt langs Bjælkerne i Rummet. Kokkepigen tørrede Rosenblade heroppe, de laa spredte paa Fløjene til det store Spisebord, og deres sødlige Dunst blandedes med Lugten fra Æblekammeret, hvortil Døren stod aaben, nu da Hylderne var tomme.

William læste. Men undertiden lod han Bogen falde ud af sin Haand og laa med Næsen i Vejret paa Løjtbænken med lukkede Øjne. Han drømte. Underlige, vage Drømme, som tyngedes og trykkedes af Heden, fik Farve og Tone af den rødme Skumring bag de gamle Gardiner.

Han drømte, han var Konge med Riddere og Svende, saadan Konge, som man var det i de Romaner, han læste: mægtig og rig og stor. Han klædte sig i Tankerne i Hermelin og Purpur, i Guldbrokade og i skinnende Atlask; det glimtede for hans Øje med Ædelstene og Perler, Diamanter og Sølv; undertiden kunde det formelig blænde ham. Men saa kom Fjenden i Landet, og han drog imod den. Det var Regn, Storm og raakoldt Uvejr, da han drog ud. Saa kom Kampen. Der var Tummel, Slaglarm, Skrig, Sværdene slog mod hinanden, Geværerne knaldede, der var ogsaa Kanoner i hans store Kamp. William saá Blodet strømmende

flyde omkring sig, Folkene faldt, segnede, blødte ... han aabnede Øj- 36 nene for at besinde sig, for at se, om han endnu laa paa Loftet bag Gardinerne.

Saa maatte han flygte. Han red gennem Storm og Slud, jaget, forfulgt, Regnen piskede imod ham, gennemblødte hans flagrende Kappe; der var Horn, som klagede og kaldte, Hestetrampen, Angst i tykt Mørke. Saaledes drømte William ofte.

Eller han drømte, han var umaadelig rig. Han badede sig i duftende Vand, ligesom Prinsen i Eventyret, han spiste aldrig andet end dejlige kvægende Frugter, og han giftede sig med den dejligste Kvinde i Riget. Hun havde en hvid Kjole med blaa Sløjfer ligesom Julie paa Danseskolen, som havde sagt, hun holdt mest af ham, men som alligevel havde grædt en Gang, han havde kysset hende henne bag Døren: "Det var saa haardt," sagde hun. Men nu var hun hans Dronning, og han tilbad hende og kyssede hende paa Hænder, der var ligesaa marmorhvide som Bengerd's. Men der kom onde Tider, og de blev skilte. Hun gik ned ad den høje Trappe, grædende, viftende med sit hvide Slør - et langt, sølvbroderet Slør, saa smukt og saa flagrende - og han stod paa Altanen alene. Saa kastede han sig ned paa Altangulvet og kyssede det Sted, hvor hun havde staaet.

Det havde han ogsaa gjort, da den lille Harriet rejste. De havde leget Kirke sammen. Nina var Præst, Harriet var Brud, han var Brudgom. Stella havde pyntet dem begge to. Alteret var lavet i Kabinettet, Dukkerne var Følget; Stella spillede en Galop paa Klaveret. Men Harriet og William var gloende røde i Hovederne og gik uden at se paa hinanden op til Altret, hvor Nina messede og gav dem smaa Ringe af Guldperler.

William troede, det var Alvor, og midt, mens Nina messede, gav Harriet sig til at græde. Den næste Dag skrev William et Digt om en Fe og nogle Violer, Stella lo af det, saa Taarerne løb hende ned ad Kinderne. Men William havde givet Harriet det, da han var henne at sige Farvel. De stod ude i den lille Gang ved Loftstrappen, der var ganske mørkt dér i Gangen. Han kyssede 37 hende, og hun omfavnede ham med begge sin Arme, og Taarerne flød fra dem begge. Saa kaldte Moderen paa ham, men Harriet holdt fast i hans blaa Trøje, der blev revet itu ved hendes Tag - hun kunde ikke slippe. Men pludselig hulkede hun højt og løb op ad Loftstrappen. Moderen kaldte igen, han saá raadvild op efter Harriet, og medens han hørte hendes Hulken, bukkede han sig ned og kyssede Trappetrinnet.

Da han kom ud til Stella, var han helt purpurrød i Kinderne. Den Dreng kendte aldrig Maade i noget.

En anden Gang havde han og Præstens Adolf gjort Kur til den samme Skønhed paa et Børnebal. Hun havde lovet ham en Dans, men mens han gik ud for at hente et Glas Vand, løb hun med den anden, der dansede bedre. Da han kom ind med Glasset og saá dem danse, slog han dem Vandet i Hovedet lige midt i Salen. Stella gav ham en Ørefigen, men han bed blot Læberne sammen og sagde: "Jeg fortryder det ikke." Og Stella slog ham ikke oftere.

Undertiden gik Stella op paa Loftet til ham og satte sig hos ham. Saa fortalte hun Historier eller sang. Til andre Tider kunde hun ogsaa jage ham ned, især naar hun traf ham grædende, hvad ofte hændte.

"Hvorfor græder Du?" spurgte Moderen. Men Drengen tørrede Øjnene og holdt op at græde uden at vide, hverken hvorfor han nu kunde holde op at græde, eller hvorfor han før var begyndt. "Lad os gaa ned og læse højt," sagde Stella.

Hun, Nina og William fordelte Rollerne. Det var næsten altid Oehlenschläger, de læste; William var Helten. Han læste nøjagtigt som Moderen, med samme Betoning, samme Nuancer og samme Minespil. De sad alle tre tæt ind under Lampen, William og Nina læste i samme Bog. Naar de læste, rokkede de med Hovederne, saa de stødte Panderne mod hinanden; saa rykkede de i Bogen hver til sin Side, og Nina vidste aldrig, hvor det var.

"Læs alene, Mo'r," sagde William.

Stella læste. Hun talte altid dæmpet, meget mildt;

38

næsten lidt nynnende læste hun. Mens hun sad bøjet over Bogen, lod hun sin hvide Haand ligesom halvt i Takt glide hen over sit sorte Haar, hvor den hvide Skilning skinnede i Skæret fra Lampen. William syntes, det var som Musik han hørte.

Uhret paa Konsollen dikkede ganske sagte, henne i Krogen bag Bogskabet var der aldeles mørkt. Der var dejligt at sidde dér. Han rejste sig langsomt og gik sagte henover Gulvet til Krogen. Dér sad han saa gemt helt inde og lyttede og saá hen paa Moderen, som sad saa lys under Lampen med hele Skæret ned paa Ansigtet og paa Skilningen, der lignede en lysende Stribe op efter i Haaret.

Stella løftede Hovedet og saá under Skærmen hen paa ham, han sad helt sammenkrøben med Hovedet

mellem sine Knæ og rokkede.

"Sover Du?" spurgte Stella.

"Nej," sagde han hende fra uden at røre sig. Men Nina gav det et Ryk i, saa hendes Strikkepinde fo'r raslende imod hinanden; hun kunde undertiden være paa Vejen til at blunde lidt.

Til andre Tider blev William siddende ved Bordet, og efterhaanden som Moderen læste, flyttede han sig længere og længere frem. Tilsidst laa han med begge Arme frem paa Bordtæppet og Hagen ned paa Bordet. Øjnene straaledede.

"Du vælter Lampen," sagde Stella.

I fjerde og femte Akt græd de altid alle tre. Moderens Taarer faldt langsomt over Kinderne ned paa Bogen, Nina sad og snøftede og pirrede sig med Strikkepindene i Haaret. Saa tørrede hun Taarerne af med Strømpen.

"Strømpen," raabte Stella. "Strømpen. Den bli'r sort som Jorden til Eksamen."

William holdt mest af "Væringerne". Det var Zoé, han helst vilde høre Moderen læse. Han syntes, det ligesom rislede igennem ham, naar han hørte hendes forfærdelige Ord.

Andre Aftener kunde Stella fortælle. Hun fortalte om 39 -den Høgske Slægt, om dens Storhed, om dens Ælde. I en af Landets skønneste Kirker laa Slægten begravet igennem mange Led, deres Vaaben var malet paa Væggen, hele den gamle Kirke var deres Gravkammer.

Fra den Tid tænkte William meget paa den Kirke, naar han sad paa Loftet. Hele hans Slægt, alle de gamle, berømte Mænd, som hørte til hans Slægt. Dér laa de. Hvor der maatte være højtideligt og stille i den Kirke. Der maatte altid hviskes eller synges.

Dér laa han, den store Biskop, der havde gjort Danmark stærkt og mægtigt. Hans Moder havde fortalt ham, at Bispen var hugget paa Ligstenen. - - Og Kongemorderen laa der ogsaa. En Kongemorder var der i hans Slægt. Han blev angst, naar han tænkte derpaa, Sveden sprang frem paa hans Pande, han kom til at ryste ved Tanken derom.

En Kongemorder. Og han saá Blodet flyde og Kongen bleg, døende i Finnerup Lade. Han havde jo læst om det i Romanerne. Der var en Kongemorder i hans Slægt - han laa dér i Kirken med de andre. Det var forfærdeligt.

Stammefaderens Ben var gravet ind i Pillen bag Alteret. William spurgte sin Fader, om han troede, hans Ben var smuldret væk. Faderen troede det: "Det er 600 Aar siden," sagde han. "Seks hundrede Aar!" Williams Tanker kunde ikke befolke denne uendelige Tid, men alle de Helte, han læste om, hørte nu til hans Slægt, og han begravede dem i den høje, store Kirke, som hans Moder fortalte om. -

Men undertiden, naar det var blevet helt mørkt paa Loftet, kunde han vækkes af sine Drømme af en isnende Angst, han sad længe stille uden at turde røre sig og uden at turde aande, og han spejdede ud i Mørket med store Øjne. Saa pludselig fo'r han op og stormede hen til Trappen med Fingrene stoppet helt ind i Ørene.

Han syntes, nogen var efter ham hen ad Loftet.

Han begyndte nu ogsaa, naar han saaledes sad alene, at tænke paa, hvad han vilde være, noget stort vilde han være - maatte han, det var nødvendigt for Slægten.

40

Alle hans Tanker kredsede om denne Storhed, der smuldrede i den gamle Klosterkirke. De læste om Kongemorderen i Danmarks Historie. En af de andre Drengene kaldte ham uforbeholdent en Skurk. William gik lige hen og slog ham med knyttet Haand i Ansigtet.

"Han er af min Slægt," sagde han. Og da de andre lo, blev han meget bleg, men han sagde ikke mere.

Høgs Hus var ikke meget gudfrygtigt. Høg selv gik i Kirke to Gange om Aaret. Nytaarsdag og den Dag, de gik til Alters, altid den første Dag i Oktober, en Dag, hvor al Verden gik til Alters dér i Byen. Det var en Tradition, at man bedst nød Nadveren den Dag.

William og Nina kunde aldrig glemme Alterdagen. Aftenen før blev der slet ikke tændt Lys i Dagligstuen, Moderen sad paa en Skammel bag Bogskabet, og lige efter Theen skulde de alle synge en Salme. Om Morgen var Stella oppe, inden de gik i Skole, og kyssede dem og bad dem være gode Børn.

Høgs ydre Gudstjeneste tilfredsstillende tilfulde den offentlige Mening i Byen. Man forlangte ikke mere. Det var i alle Huse Konerne, som besørgede Guds frygten dér i Staden, som gik i Kirke, hørte Bibellæsninger og underviste i Religion i Asylet. Det var nu saadan en Skik dér, og man saá næsten aldrig Herrer i Kirken. Maaske passede Velærværdighedens lidt smægtende Veltalenhed ogsaa bedst for kvindelige Tilhørere.

Stella derimod gik i Kirke en Gang om Maaneden, altid til Højmesse. Hun holdt ikke af at gøre Opsigt, og Præsten satte Pris paa, at man gik i Kirke. Det var da den mindste Opmærksomhed, man kunde vise en Familie, man omgikkes saa meget. Desuden talte Præsten godt.

Hans Organ var meget smukt, han var uden Sammen-

41

ligning den eleganteste Mand i Byen, og han var ikke pietistisk. Som sagt, Stella hørte ham en Gang om Maaneden.

Egentlig var Indifferentisme alligevel det Høgske Hus* Religion, men Præsten kaldte det dog et godt, kristeligt Hjem og holdt meget af at føre lange Enetaler med Stella. Han kom om Eftermiddagen og blev til ud paa Mørkningen. Naar han var gaaet, satte Stella sig til Klaveret og spillede. Altid nogle gamle tyske Romancer med sentimentale Themaer. Undertiden græd hun.

"Præsten har været her," sagde saa Nina.

Børnenes religiøse Opdragelse blev saa overladt til Skolen, 'men Stella holdt meget nøje Regnskab med, hvad Børnene fik i Religion. William havde svært ondt ved at lære Salmer og fik en Gang "tg" for en Salme paa ti Vers. Stella bad Høg straffe ham derfor.

Da William var tre Aar, havde hun lært ham en lille Aftenbøn paa fire Linier. Hun lærte ham ogsaa at knæle og folde Hænderne, og hun kom hver Aften ind og hørte, naar han bad og knælede ved Fodenden af sin Seng. Men da han voksede til, hørte det op, og William glemte Bønnen.

I alt dette skete der imidlertid en Forandring under Ninas Forberedelse til Konfirmationen. Stella fulgte nu Datteren i Kirke hver Søndag, og William gik med. De havde en egen Stol i Kirken, i Pulpituret lige overfor Prædikestolen, med tætte grønne Gardiner og meget mørk. Stella og Nina sad forrest paa Stolene og lige bag de grønne Gardiner, William blev siddende i en Krog helt tilbage. Der sad han sammenbøjet og rokkede med Hovedet under hele Gudstjenesten. Naar han kom hjem, kunde han hele Prædikenen udenad, han disputerede med Moderen og læste meget i Bibelen. Især var det Lidelseshistorien, som betog ham; han laa til langt ud paa Natten og læste Mynsters Betragtninger, og han talte meget om Døden; han sagde ofte, at hvad han helst vilde være, var Munk eller Martyr.

Der var i en Baggaard i Byen nylig blevet indrettet 42 et lille katolsk Kapel; der havde været Snedkerværksted før, og det hele var lavt og uanseligt; hele Hjorden, som havde to Hyrder, bestod af fem fattige Familier, hvis Børn Præsterne underviste gratis.

En Eftermiddag gik William derind med en Kammerat. Der var tilfældigvis Sjælemesse, Rummet var blændet med sort Flor, det lille Alter, der var helt fuldt af Porcelænsbilleder og smaa Kors af Glasperler, var oplyst baade med Lys og Lamper. Præsten laa i en lang, hvid Kaabe paa Trinnet og bad, og de to Kordrenge ringede med Klokker.

Saa rejste Præsten sig og svingede Røgelsekarret, saa det duftede i hele Rummet. William aandede Duften, og han syntes, han fik helt ondt. Efterhaanden blev han ligesom bedøvet af Præstens sagte Hvisken, af Lyden af Klokkerne og af Røgelsen.

Han faldt paa Knæ. Han bad ikke, men han laa med lukkede Øjne og saá saa meget drage sig forbi, han vidste ikke selv hvad. Og det var, ligesom der var Musik langt borte.

Han laa der endnu, da Præsten gik ned. "Det er forbi," sagde Præsten og lagde Haanden paa hans Hoved. William saá op og traf et Par mørke, tungsindige Øjne, som saá ned imod ham. Han kyssede Præstens Haand og gav sig til at græde.

Præsten talte. Der var en blid, syngende Betoning over alle Ordene. William græd endnu stærkere. Den

unge Præst bøjede sig ned og kyssede Drengen paa Panden. William løb ...-

Da han kom hjem, fortalte han Moderen det hele. Stella blev vred og sagde, at han ikke maatte gaa i katolsk Kapel oftere, det passede sig ikke. William gik alligevel derhen, saa tit han kunde, han vidste ikke selv hvorfor, men han kunde ikke blive derfra.

For sine Sparepenge købte han et Lys til at sætte paa Alteret.

Imidlertid kom det ud, at Byfogdens Søn skulde være .Katolik, og at den unge Præst snart skulde have ham 43 til Alters første Gang. Hans Velærværdighed omtalte Rygtet for Stella, som blev meget opbragt og kaldte William ind. Hun havde jo forbudt ham at gaa til Katolikerne. William svarede ikke. Om han alligevel havde været der? Ja. - Hvorfor? Fordi han syntes, det var saa smukt. Stella havde jo dog sagt ham, det var syndigt. Ja men - hvorfor var det syndigt? Stella vendte sig til Pastoren, han smilede; man mærkede allerede den vaagnende Kritik, sagde han. Saa vendte han sig til William. Syndigt var det just ikke, men det var en Forvildelse, og man maatte vogte sig for Forvildelser. "Desuden er det ogsaa meget upassende," tilføjede Stella ... William gik ... "Ja, det er vanskelige Tider, Frue, og sværere ville komme," sagde Pastoren, da Drengen lukkede Døren.

Der var Messe i Kapellet om Aftenen, og William kæmpede haardt med sig selv. Men Kl. 7 spurgte Stella Nina og William, om de ikke skulde spille tre Mands Whist en Timestid. De var færdige med Lektierne. Det var Pastoren, som havde raadet til dette. "Man bør gøre de Unge Vejen let," sagde han.

William spillede Whist, men for Fremtiden, naar han mødte den unge Præst paa Gaden, gik han en anden Vej eller slog Øjnene ned. Han holdt rent op med at gaa i Kirke, men blev ved at læse meget i Bibelen. Stella trængte ikke ind paa ham.

"Han er en besynderlig Dreng," sagde hun.

Hen paa Foraaret i Maj Maaned kom et stort fremmed Balletselskab til Byen for at give Forestillinger. Høg havde altid forbudt Stella at tage Børnene med i Theatret. Det vilde kun fordærve deres Smag. Da William ikke havde været i København undtagen om Sommeren, havde han aldrig været i Theatret uden én Gang for mange Aar siden, da han var en lille Dreng i Fløjlsbluse. Og hvad han den Gang saá, huskede han ikke noget af uden

44

et Marked og En med en Guitar. Det var "César de Bazan", han havde set.

Naar Kammeraterne i Skolen talte om Theatret, hvor de fleste ofte kom, tav William altid ganske stille. Men de andre vidste godt, det drillede ham at høre dem tale om det, og derfor blev de netop ved. Han kunde blive helt bleg tilsidst og sad og bed sin Læbe til Blods.

Undertiden naar der var Forestilling paa Theatret, gik han om Aftenen ned paa "Graven", hvor Theatret laa, og stillede sig op ved Indgangen og saá længselsfuld paa hver, som gik ind. Han vidste ikke, hvor meget han vilde have givet for at kunne gaa ind med de andre, Graaden sad ham i Halsen, og han vilde ikke gaa hjem. Engang imellem sneg han sig helt ind i Garderoben; naar Døren gik op, kunde han se ind paa det røde Tæppe, de malede Søjler langs Væggen og længst nede Børnelogen.

Han snusede begærligt Theatrets ejendommelige Lugt til sig, Gassen, Støvet, den urene Luft af saa mange sammenstuede Mennesker.

Og alle, som gik ind, saá saa smilende ud. De lo og hviskede, mens de knappede deres Handsker, og Damernes Kinder var saa røde. De købte Programmer i Billethullet. Han havde ikke behøvet at købe Program - han kunde det altsammen udenad - alle Navne.

Saa blev der tomt i Forsalen. Der var kun en enkelt Efternøler tilbage. Billetkontrolløren satte sig til at sove i sit Hul med en gammel Kasket ned over Øjnene, Konen ved Tøjet tog Smørrebrød frem af en Avis. "Nu begynder det" ... William stormede ned ad Gaden, som om en gal Hund var efter ham.

"Nu har han igen været nede ved Theatret," sagde Stella. "Lad ham ligesaa gerne gaa der, Høg, vi faar dog ikke Fred før."

Drengen stod Aften efter Aften paa "Graven", og han læste hver Dag Plakaten paa Gadehjørne efter Gadehjørne.

Men nu var det en anden Sag. Balletten var noget an-

45

det. "Ballet var Ballet", og de Smaastykker, som spilledes imellem, havde intet at sige. Desuden var dette Selskab ogsaa noget bedre end de sædvanlige. De skulde der allerede den første Aften. William havde

Feber, han spiste intet til Middag, efter Middagsbordet "løb" han. Det var en Vane, han havde. Naar der var noget paa Færde, gik han i den senere Tid altid op paa de store Lofter i Baggaarden. Dér løb han saa rundt med Hænderne i Lommen, Loft op og Loft ned og trallede og fløjtede som en Besat. Idag var det nu rent forskrækkeligt. Han havde bogstavelig helt rendt Livet af sig, og Tungen hang ham ud af Halsen, da han kom ned.

Endelig skulde han altsaa se det, endelig! Det havde jo vævet sig ind i hans Drømme, lokket ham, lydt for ham som en betagende, vidunderlig Klang - Theatret, Theatret. Og nu skulde han se det. Aften efter Aften, naar Stella læste for dem, havde han standset hende, og hun havde lagt Bogen bort og havde forklaret og fortalt.

Hun var "Chevalieren". Hun slyngede det mørke Bordtæppe om sig som en Kappe, hendes Blik var tungsindigt. Og sagte hviskede hun Chevalierens Ord: "Der funkler de paa Himlen hine Stjerner" - - -

Saa kommer Ninon.

Hun gengav Chevalierens Heftighed, hans Lidenskab, Moderens voksende Rædsel. Der var Jammer i hendes Stemme, tilbagetrængt Graad, vaandende Angst - -

"Saa lad da idetmindste disse Ord befri Dem for denne Lidenskabs Usalighed."

Og Slutningen. Stella kastede sig ned; og med udbredte Arme, med Sorgens Forklarelse over de opadvendte Træk, hviskede hun, som om Tonerne vred sig bort og døde, Sønnens sidste Farvel:

"dette Liv, som skyldte Dem sit Ophavu - - -

Især disse fire Ord "Farvel, min skønne Moder" - det bævede igennem William, naar han hørte dem.

Eller Dina. Stella selv glemte Tiden. Det var, som om hun vuggedes ind og betoges af sin berusende Stemmes 46 Musik, som om hun blev yngre i en gammel Begejstring ... Og naar hun pludselig standsede, kunde hun knuge William heftigt op til sig, medens Taarerne løb ned ad hendes Kinder ...

Han spurgte hende, hvorledes Theatret saá ud. Om det var stort? lyst ...? Stella fortalte om Theatrene i Paris. Om Kvindernes glimrende Toiletter, om Diamanterne, som funkledede, om Operaens brusende Kor, om Logernes guldblændende Pragt. Det glitrede for Drengens Øjne og susede for hans Øren.

Og nu skulde han se det. Han vidste jo nok, at dette kun var noget ringe, at Stella ofte havde let ad det, at Høg altid gjorde Nar. Men det var dog Theatret. Han mindedes de mange Timer, han havde staaet misundelig og set paa de lykkelige, som gik ind, de bitre Taarer han havde grædt, naar han stormede hjem. Og hver af de Timer lagde sin knugende Vægt til hans Forventning.

Han rev Knapperne af begge sine Handsker, og Stella maatte give ham en anden Krave, saadan havde han krøllet den første, da han skulde tage den paa. Han stod og trippede paa Benene og kunde ikke staa roligt et halvt Minut. Høg sagde, at blev det saadan ved, kom han slet ikke med.

William mente, de kunde gaa Klokken halv, og fortalte hvert andet Sekund, at nu kom de ganske vist for sent. Og hans nervøse Hast smittede Nina, som var saa rød i Hovedet som et hengemt Vinteræble og stod og trak op i sine Handsker for at skjule, at Kjoleærmet var for kort

"Herre Gud, Nina", sagde Stella, "lad nu dog dine Handsker være, Kjolen er for kort. Men nu har Du jo da ogsaa snart Garderhøjde, saa er Du vel færdig med at vokse."

Nina krummede Ryg og skød Maven frem for at blive mindre.

"Ret Dig," sagde Høg. "Du skal se, den Pige bliver skæv." Det var Høgs stadige Rædsel, at Børnene skulde blive skæve.

William syntes, ingen Ende det vilde tage med det Kvarter.

47

Endelig skulde de da afsted. Høg gik med Nina under Armen, Stella og han gik saa daarligt sammen. William løb snart foran og snart bagefter ligesom en Hund, der aldrig kan faa Tiden til at gaa. Hans Hænder var feberklamme i Handskerne.

De fik Tøjet af ude i Forsalen, de købte et Program

- han huskede, hvor tit han havde staaet og set Folk famle i Pengepungen for at finde de fire Skilling. Stella tog ham ved Haanden. Hun saá paa ham og smilede, hans Øjne var fulde af Taarer, glinsende store; han var helt bleg. "Gud hjælp ham," sagde hun sagte. Drengen saá op - Ordene var komne ligesom et Suk.

"Hvad er der?" spurgte han. Moderen svarede ikke.

Det var ingen stor Sal. Luften slog ham imøde ligesom en varm, støvmættet Bølge. Han så ikke rigtig sikkert, han maatte plire med Øjnene. Der var det røde Tæppe og Søjlerne og Sufflørkassen og Lysekronen. Han havde set det altsammen med et graadigt, slugende Blik.

"Bliver her ikke lysere?" sagde han sagte. Han vilde ikke have talt højt, om han havde faaet Guld for det.

Stella lo. "Hvad siger han?" spurgte Høg. De gik ned til deres Pladser.

"Han synes, her er for mørkt", svarede Stella.

"Ja, her skulde være lysere," sagde William alvorligt. De satte sig, William ved Siden af Stella. Drengen talte ikke mere; han sad stille og så hen paa Fortæppet, som en Gang imellem gled lidt frem, bevæget af et Vindpust fra de aabne Døre. Han vidste ikke, om det var dette, han havde tænkt sig; det, han havde tænkt, gled bort ud i Taagen. Hans Ærefrygt var for stor, han tog det, som det var.

Folk samledes. Stella nikkede tilhøjre og tilvenstre, fortalte al Verden, at Høg endelig havde givet Lov til, at Børnene maatte være med. Rektor havde netop ladet sin Søn blive hjemme; Overgangsalderen var saa farlig. - Det havde Stella saamæn slet ikke tænkt paa.

- Om Høg troede, det var den virkelige Kankan, de dansede. - Berg mente det ikke, og Fru Berg vilde da 48 saa rædsom gerne se den - - Ja, Høg vilde nu gaa inden Kankan'en - -

William hørte det summe om sig ligesom den ensformigt stigende og faldende Brusen i en Kube i Oprør. Rektor slog ham paa Skulderen og hviskede til ham bagfra. Han tørrede Spyttet af sin Kind uden at høre, hvad der blev sagt og uden at svare. Han sad og rokkede ganske langsomt frem og tilbage paa Sædet, Hagen ned paa Brystet.

Han hørte Orkestret utydeligt, hans øjne hang ved Tæppets Guldfrynser. Tæppet gik op. Han rystede ganske lidt, saa så han i Lyset paa Scenen to Damer, han syntes, de kom frem af en Taage ...

Stella havde ikke meget Øje for, hvad der foregik paa Scenen, hun sad bag Viften og så fra Siden ned paa Drengen. William sad ganske stille. Stella bøjede sig ned for at hviske, han virrede med Hovedet, blev blot ved at stirre paa Scenen. Hele Komedien spejlede sig i hans Træk.

Moderen kunde ikke faa sine Øjne fra ham.

Hun havde første Gang været i Theatret med sin Moder - hun var femten Aar. Hvor hun huskede det. Det var "Romeo og Julie", de så. Hun forstod det ikke, de glødende Ord gled hendes Øren forbi kun som en Musik - men hvor det dog var smukt. Hun følte noget inde i sig, en Forventning, en Længsel, et Suk efter Livet, som skulde komme.

Hun bevægede Viften stærkere. Hun vendte sig og så paa Høg. Han sad træt med Hovedet støttet paa sin Haand. En Strøm af Ess-Bouquet slog hende imøde fra hans Klæder - -

Hun skyggede helt med Viften for sit Ansigt, og hendes Øjne hvilede et Nu paa hans sammensunkne Skikkelse. Saa slog hun Blikket ned.

Hun havde set hele sit Liv fra den Dag i det Øjeblik. Og pludselig stod det for hende som en forfærdelig Gaade, hvordan hun var bleven lænket til denne Mand, der frøs her i Theatrets Hede. Det var hende, som hun 49 så ind i et langt Øde, en Taage hang over. En unævnelig, kvælende Bitterhed snørede hendes Strube sammen.

Hofjægermesterinden bøjede sig frem og talte. Hun smilede uden at høre, og Smilet blev liggende over hendes Ansigt ligesom forstenet.

Hun så atter paa William: han havde rejst sig op, Hovedet helt frem mellem deres, som sad foran, han levede paa Scenen. Hun bøjede sig ned og kyssede ham heftigt paa Panden.

Hun gav ham alle sit Livs Forhaabninger i Arv i det Kys.

Tæppet faldt. William satte sig. "Det var ikke saa godt," sagde han. Og han begyndte at tale. Saaledes gjorde man ikke - eller saaledes - og det var ikke at elske, han havde jo staaet ganske rolig, og han havde været lige ved at le paa det mest rørende Sted. Og Elskerinden havde manglet et Spænde paa den højre Sko. De rigtige Grevinder holdt virkelig heller ikke saadan paa deres Kop, naar de drak The.

Saaledes blev han ved.

Rektor bøjede sig frem. "Er William allerede blevet Kunstdommer? Ja man modnes tidlig, skam gør man saa!"

Men William blev ved.

Der var noget i dette, Stella ikke forstod. "Morer Du Dig da ikke?" spurgte hun.

"Dejligt." Han så op, hans Øjne straaledede imod hendes.

Fru Berg havde set Høedt i denne Rolle, hun fandt ham affekteret. "Underlig/* sagde hun. Stella kendte ham kun som Hamlet, hun havde ikke troet paa ham.

"Var han da ikke stor?" spurgte William. Fru Berg lo. "Man maatte beundre ham," svarede Stella. Saa begyndte William atter, han spurgte Fru Berg, hvordan Høedt da havde gjort, hvordan han havde sagt det? eller det? Fru Berg forklarede.

"Moder kan vise det," sagde William.

50

Orkestret spillede en spansk Vals, Introduktion til Programmets Bolero.

Valsen begyndte tungsindig, slæbende i langsomme Takter. Steg saa, og pludselig hørte man i susende Fart Boleros brusende Lyd.

Tæppet gik op. Alle Øjne så mod den tomme Scene, en Skov. Saa klang Kastagnetterne højt; og med sammenslyngede Arme svang Damerne sig ind over Scenen. Boleros Musik susede æggende om dem.

William fo'r op fra Sædet og blev højrød; dette var det, dette. Og de dansende jog hinanden i sammenslyngede Kredse; Kvinderne gled ind i Mændenes Arme, gækkende atter ud; og mens Musikken steg med voksende Hast, klang Kastagnetterne lokkende ...

William trykkede sig stærkt op mod Bænken; han havde Hjertebanken.

De bøjede sig, slyngedes sammen, nærmede sig som til Kærtegn, veg ud med vuggende Hofter. En hvirvlende Jagt. Saa stormede Kvinderne bort. Med Kastagnetterne hævede højt i de blottede, runde Arme sendte de de trættede Dansere et spottende Haandkys.

William drog et langt Suk.

Han havde røde Pletter paa Kinderne, hans Øjne var skinnende, Aandedrættet hurtigt. Stella så det, og med en pludselig Angst greb hun ham hurtigt i Armen. Drengen -smilede svagt. Inde i hans Hoved jog Boleros Toner: han var saa besynderlig, feberagtig beklemt.

Komedien beroligede ham. Det var et Proverbe, en Konversation mellem Mand og Kone. Det hele interesserede ikke synderligt, men man kom til sig selv igen og, samlede sig.

William stod som før. Meget opmærksom, spændt paa hver Bevægelse.

Hustruen taler om det at bedrage; om Hustruens sørgelige Lod, der bliver Enke i et Ægteskab, hvor Manden er et Navn; om hendes ensomme Dage, om hendes Kummer, om hendes usete Taarer, om hendes Forsagelse ... Skuespillerinden rejste sig; med Ryg-

51

gen lænet mod den høje Stol stod hun med det hvide Atlask om sig som en skinnende Strøm, med korslagte Arme, stolt i sørgmodig Majestæt ...

William aabnede Læberne for at tale, han strakte sig helt frem. Hvor hun var smuk og stor, og høj ... Og saa gled hans søgende Blik ud over Atlaskens kælede Folder; han sad med bankende Hjerte, beklemt som før ved Boleroen ...

"Og nu han, nu han," sagde han.

Ægtemanden var ydmyg, bad. Men bestandig rolig strakte hun sine Arme frem, afværgende koldt. Nu havde hun viet sig til sin Enkestand.

"En Diana, Frue," sagde Rektor ...

Statueskøn stod Skuespillerinden endnu i den samme ubevægelige Ro. Salen var vaagnet. Hendes Skønhed bandt deres Blik.

William var meget varm.

Efter Stykket skulde man danse Kankan. Høg havde sagt, de vilde gaa. Nu ønskede han at blive, hans Øjne vare glasagtige, stive, han var rødpletet paa Kinderne. Man kunde ligesaa gerne blive nu, da man en Gang var her. Men Stella gav Tegn til Opbrud, hun havde ængstelig vaaget over William og var efter den spanske Dans blevet grebet af en uforklarlig Angst. Hun vidste ikke selv hvorfor, men hun vilde hjem med Drengen.

Desuden var, Nina ogsaa med ... Aa nej, Nina sad roligt med sine klare Øjne fæstede paa Tæppet. Stella drog et lettet Suk. Men bort vilde hun, Høg havde jo selv ment at ... og allerede Boleroen var tilstrækkelig, mer end tilstrækkelig for Børn.

Høg rejste sig, men inden man fik vekslet Hilsener, var Mellemspillet begyndt.

Fru Berg holdt fast i Stella. Hvad skulde man nu sige, naar selv hun blev snærpet? Det var ikke for hendes Skyld, men Rektor havde Ret, Overgangsalderen. Bah, nej lade dem se alt og tale til dem om alt. Det gjorde Berg og hun ...

52

Og Fru Berg pegede op mod Parterret til to lange Knægte med lyst Haar og sorte Frakker.

"Strutter af Sundhed," sagde hun og lo.

Ja, men alligevel - Stella vilde gaa. Den ene havde ikke samme Principper som den anden. Rektor greb Ordet Principper. Man skulde lige til at diskutere Opdragelsen, mens Høg knappede sine Handsker.

Endelig kom man da ud fra Bænken og op til Døren.

Musikken begyndte igen. I det samme rullede Tæppet op, Stella, som gik bagest, trykkede William hen imod Døren, en Mumlen fik Drengen til at vende Hovedet. Han saá fire nøgne Kvinder midt paa Scenen. Saa lukkedes Døren bag ham. Stella talte med Garderobekonen, Høg bestilte Billetter til næste Dag; indefra hørte William Musikken, en dump Brusen af Bravo og Mumlen. Han vendte om, løb ned ad Gangen og aabnede Døren til Parkettet.

Han stod som fastnaglet. Han gennemsøgte med et eneste sky Blik hver Krog af denne skamløse Blottelse. Saa rødmede han, som en Flod strømmede Blodet igennem ham.

"William," raabte Høg.

Han talte ikke paa Hjemvejen. Forældrene gik foran; Nina, som slentrede af ved Siden af ham, hørte sig selv i Verbet mouvoir.

Da de kom om Hjørnet til Hovedgaden, mødte de en Mand, som hilste Høg; det var den katolske Præst. William saá op og rev Huen af Hovedet. Præsten betragtede ham skarpt, lige ind i Øjnene, mumlede et "bon soir" og gled forbi. William havde haft Lyst til at raabe efter ham, men han turde ikke; saa gik han og talte Fliserne, lige til de kom hjem.

Ved Theen sad han ganske tavs. Høg sagde, han var naturligvis søvngig og skulde hurtigst i Seng. William svarede ikke. Han havde én Gang været fuld paa et Børnebal forrige Vinter, han syntes, han havde det akkurat saadan nu, mat og med tunge Øjenlaag. Stella sad 53 bag Themaskinen og vogtede paa ham uden at tage Øjnene fra ham et eneste Sekund.

Men da William kom i Seng, kunde han slet ikke sove. Det var, som han vaagnede med ét.

Han kunde ikke ligge stille, han sparkede med Benene i Sengen og talte højt med sig selv.

Jo det var, som han tænkte sig - det vil sige, han havde tænkt sig det større, lysere. Men i København var det jo saadan. Men det var dejligt ogsaa her. Saadan at tale til Folk, som hun havde gjort, at faa dem alle til aandeløse at høre paa sig, at lytte til, hvad j e g sagde.

Han gav sig til at efterligne hendes Stemme, han lavede lange Tirader, som han sagde med hendes Betoning, langsomt, koldt.

Saa saá han hende pludselig staa med Ryggen mod Stolen med udstrakt Arm, stolt, sejrslig i sit skinnende Atlask. Og han følte den samme urolige Forvirring som før, dette uforklarlige, han ikke forstod, denne Brusen af Blodet til Hjertet. Han gned langsomt, men haardt sin Fod mod det kolde Lagen.

Fra hende gik hans Tanker til Boleroen. Det tog Vejret fra ham, tumlede i hans Hoved. Og saa de fire, som havde danset tilsidst. Der kom noget op i Halsen paa ham, han bed i Lagenet og bukkede sig sammen

til en Bylt. Pludselig kom han til at græde.

Han drømte om Danseskolen og om den katolske Præst. De dansede alle i den store Kirke, hvor hans Slægt laa begravet.

Stella kunde ikke sove. Hun tændte Lys og stod ud af Sengen. Med Sengetæppet om sig gik hun sagte hen over Gulvet og aabnede Døren til Williams Værelse.

Hun løftede Lyset. Drengen sov. Han laa sammenkrøben i Sengen, rød i Hovedet, med Hænderne krampagtig knyttet om Tæppet. Stella saá længe paa ham, hun studerede hvert Træk i hans Ansigt, hver Fold.

Drengen drejede Hovedet og sukkede. Stella lagde Tæppet til Rette om ham, løftede Lyset en sidste Gang. Da hun saá op, faldt hendes Blik paa et Kristusbillede, 54 som hang over Sengen, en Present af en gammel Barnepige.

Stella standsede og saá længe paa Kristusfiguren. Det var, som hendes Blik vilde gennemtrænge Billedet.

Saa gik hun ind. Længe kunde hun ikke sove, men tilsidst blundede hun hen med "Fadervor" paa sine Læber.

Den næste Dag laante William det Proverbe, de havde set, paa Skolebiblioteket.

Adjunkten, som havde Udlaanet, lo. "Men det forstaar din Praas jo ikke et Ord af," sagde han. Fra den Dag bad William kun om saadanne Bøger, som han ikke forstod, baade Romaner og Komedier. Læreren lo, og da Rektor ved Lejlighed erfarede, hvad "den lille Høg" laante, roste han ham. Der var mange franske Bøger imellem, og det var den eneste Maade, hvorpaa man "skam virkelig" kunde lære et Sprog.

Proverbet læste Moder og Søn sammen om Aftenen. Stella var forbavset over, hvor godt han læste uden at efterligne Skuespillerne fra igaar. Et Par Dage efter havde han lært en Scene udenad. Han sagde Replikkerne godt, men hans rundryggede Figur saá latterlig ud. Da Moderen lo, blev han purpurrød i Hovedet, bed sig i Læben og løb.

Seks Uger efter blev Nina konfirmeret.

IV

Høg var meget eksalteret den Forsommer. Han arrangerede et Bal for Ninas Veninder, hvor han selv dansede hele Natten, han foretog med Præstens en Udflugt til Himmelbjerget, hvor man kamperede ved et Baal. Hjemme lod han sig indrette et Snedkerværksted med en kostbar Drejebænk og i det hele et stort Apparat; han tog Undervisning hos en Snedkermester i Byen og 55 forskrev en Række Tegninger fra et Etablissement i Hovedstaden.

Han strøede Penge ud. Inden Værkstedet var færdigt, købte han en mecklenburgsk Ridehest og red med Nina, hvem han forærede en Ridedragt af mørkegrønt Fløjl, en noget excentrisk Amazonedragt, han lod komme fra Hamborg. Han forskrev et Dusin Silkenatskjorter fra Paris og lod brodere et meget pragtfuldt Monogram paa sine Underbenklæder; indrettede sig et Marmortoiletbord med en Uendelighed af Krystalæsker med kronet Navnetræk paa Laaget, anvendte en overdreven Omhu paa sit Toilette og gik ungdommelig klædt med lyse Jakker til blaa Benklæder.

Han vilde have fire Retter Mad til Middag og drak Chateau la Rose af original Aftapning. Forresten var han sjældent hjemme, han gjorde Visitter, red, tilbragte Tiden paa Raadhuset med Undersøgelser i Byens Arkiv. Man kunde vente ham timevis med Maaltiderne. Kom han saa, var han meget rød i Kinderne med skinnende Øjne. Han talte meget med Børnene, mod Stella var han kold og ved Lejligheder barsk.

Stella led i Stilhed. Hun blev gul af Farve, mager og hostede. I Selskab var hun meget tavs, besvarede de fleste Spørgsmaal med et Smil og deltog næsten slet ikke i Samtalen. Undertiden, naar hun hørte sin Mand tale meget højt i det næste Værelse, kunde hun fare sammen eller blive blybleg.

"De er ikke vel, kære," sagde Rektorinden. "Lidt nervøs - en Smule." Og Stella smilede atter med sit trætte Smil.

I Middagsselskaber satte hun sig altid paa den modsatte Side af Høg, langt borte. Men medens hendes Herre konverserede hende, saá hun ofte med et sky, hurtigt Blik op langs Bordet til Manden. Han sad med Aarerne svulmende i Panden og røde Kinder.

"Deres Mand er jo som forynget, sagde Præstens Frue, "han er bleven ti Aar yngre i den sidste Tid. Forleden Dag ved Skytteballet - De var der ikke? -
56

førte han Kotillonon op - -der var en Begejstring blandt de unge Damer. De kan næsten have Grund til at blive jaloux."

"Ja ikke sandt - vor kære Høg er som forvandlet," Hofjægermesterinden slaar sin Vifte op, "igaar hos os magnetiserede han min Niece. Hun faldt virkelig i Søvn."

"Men Frøkenen havde drukket megen Champagne," henkastede Doktoren.

"Min kære Doktor, Champagne! Det var magnetisk Søvn."

Stella smilede. Hun havde altid vidst, at hendes Mand var en udmærket Selskabsmand. Men han var jo ikke altid rask nok.

Men efterhaanden som Høgs Eksaltation steg, blev Selskabeligheden hende uudholdelig, hun kunde ikke længere undertrykke sin Angst, og hendes forpinte Udtryk og Tavshed blev paafaldende. Doktoren mente ogsaa, det var bedre, hun blev hjemme.

Berg var Stella til megen Trøst i denne Tid. Hun var længe veget tilbage for at betro sig til nogen. "Det er Eksaltation, kære Stella," havde Excellencen en Gang sagt, kort før sin Død. "Vogt Dig for at gøre det til mere - og tal ikke til nogen om de Bagateller." Hun havde forstaaet ham. Desuden vidste hun jo - - Men en Dag nu i Foraaret var det bleven hende for forfærdeligt. Hun havde kæmpet med Høg om Natten, han havde forfulgt hende med en Alpestok med Klinge, som han havde staaende ved sin Seng. Hun havde maattet flygte ud paa Balkonen udenfor sit Kabinet.

Hun faldt hen i en dump Rædsel og blev liggende til Sengs hele Dagen. Det var en Sløvhed, som rugede over en idiotiserende Angst. Men henimod Aften vækkedes hun af sin Sløvhed ved en pludselig, feberagtig Rædsel : hun kunde ikke opleve en saadan Nat til.

Saa klædte hun sig hastig paa og ledet af en eneste Tanke, den, at hun ikke kunde overleve en saadan Nat som den sidste, mere løb end gik hun ud til Bergs.
57

Det var Tordenvejr, Regn med store tunge Draaber, som de heftige Vindstød i Alléen slog imod hendes Ansigt. Hendes Haar klistrede til Panden bag Sløret, Kjolen slog ind om hende. Hun gik hurtigere til uden at mærke det.

Men da hun naaede Bergs Villa, standsede hun. Hun kæmpede i nogle Sekunder en forfærdelig Kamp; hun havde jo bevaret denne gruelige Hemmelighed gennem Aar, bevaret den for Slægtens Skyld, for Verdens, for sin egen. Hendes Undseelse vægrede sig ved at tale, hendes kvindelige Værdighed, hendes Følelse som Hustru og Moder, alt oprørte sig mod denne Tilstaaelse. Det var hende, som hendes Hjerter blev koldt i Brystet i disse Sekunder, som rummede en Evigheds Angst. Men saa overmandedes alt af den forfærdelige Rædsel fra før. Hun maatte, maatte, hun vilde dø under denne Tavsheds Kvaler.

Hun syntes, hun bar hele denne elendige Slægt i Ruiner paa sine Skuldre, da hun slæbte sig op ad Trappen.

Hun ringede.

Pigen blev forbavset ved at se Byfogdens Frue i dette Vejr.

Stella holdt Sløret tæt ind for sit Ansigt. "Om Doktoren var hjemme?"

"Doktoren var paa sit Værelse."

Hun gik hurtig forbi Pigen henimod Døren. Og der gik i et Nu som en kort brusende Efterdønning af hendes Sjæls Kamp igennem hende, da hun stod foran denne Dør. Saa aabnede hun den rask.

Berg sad ved Skrivebordet og læste. Den grønne Skærm over Lampen dæmpede Lyset. Der var en behagelig stærk Lugt af fin Tobak og Medikamenter i hele Værelset. En tryk Ro langs de høje Boghylder og de grønne Paneler.

Lægen rejste sig og gik nogle Skridt frem. "Endelig," sagde han. Stella så paa ham, hans Blik var mildt. "Vær rolig, Frue," sagde han dæmpet, "vær rolig, det er 58 maaske ikke saa slemt, som De tror." Hun standsede og tog sig ned over Øjnene som for at besinde sig. Vidste han det da - ja, han maatte jo vide det. Han vidste det alt, hun behøvede intet at sige ham ... Hun følte, hvor han beroligende med et sagte Tryk lagde sin Haand paa hendes Arm.

Hendes Bryst bevægede sig heftigt i Stønnen. Det var som hun snappede efter Graaden, denne tavse Graad, som havde kvalt hende, tyngt hende til Jorden alle disse lange Timer. "De véd det?" spurgte hun. "Véd De det da? Aa - Doktor, jeg er saa rædselsfuldt ulykkelig." Og hun førte, mens hun talte, to, tre Gange Armen frem og tilbage i Luften, som om hun kæmpede mod sin egen Elendighed.

Lægen førte hende varsomt hen til Chaiselonguen, og Stella rev sin Kaabe op, begravede sit Hoved i Polstret og hulkede.

Berg ventede roligt. Man hørte i Værelset kun Taffeluhrets Dikken. Undertiden de afbrudte Toner af en Vals, Fru Berg spillede i Dagligstuen. Stella hørte denne Vals under sin Graad.

Saa hævede hun Hovedet, og medens hun så ned paa Sofaens Kvaster, fortalte hun afbrudt og stønnende sit Ægteskabs triste Historie ...

Fra den Dag var Berg hendes eneste Fortrolige. Han mente i Begyndelsen, det vilde gaa over, at det var den sædvanlige Eksaltation, som maaske var noget forstærket ved den lumre Hede, man havde det Aar. Det vilde gaa over.

Men efterhaanden som Krisen skred frem, blev han alvorlig bekymret, og en Dag foreslog han rent ud Stella at sende Høg paa en Sindssygeanstalt.

Stella så længe paa ham, stift og stirrende, som om hun ikke forstod ham. Saa gjorde hun en angstfuld Bevægelse med Armen.

"Umuligt," sagde hun. Det var alt. Lægen talte ikke mere derom.

Med Børnene talte Stella aldrig om den Forandring, 59 der var foregaaet med Høg. Baade Nina og William skræmmedes fra Begyndelsen tilbage af Faderens Munterhed. De var vant til at se ham tavs, med Hovedet indbundet i kolde Klude, nervøs og plaget. Nu talte han uafbrudt, lo, spøgede med Tjeneren, fortalte Historier, ofte de besynderligste Historier, som fik William til at se ned i sin Tallerken og gjorde Nina rød i Hovedet. Desuden så de, at Moderen led, og ligestraks, ligesom instinktmæssig, følte og delte de hendes Angst, hvis Grund de ikke kendte.

Og efterhaanden som Høg blev mere ophidset, nagedes de af en Frygt, som lod dem lide lige saa meget som Moderen. Sofie var den eneste, der pludrede ved Bordet, og som var glad, naar Faderen fortalte, spurgte og lo. De andre svarede kun med et sky og modvilligt Nej eller Ja. Og deres bestandige Tavshed irriterede Høg, han vilde tvinge dem til at tale. Saa fulgte der Scener, hvor han var barsk mod Stella og irettesatte Børnene voldsomt. Nina græd stille, Moderen sad stum, bleg af Smerte overfor sine Børn.

Hun så de led, men hun talte ikke, Uvisheden var bedre for dem. Og de turde ikke spørge. De talte aldrig om Faderen, som efter en stille Overenskomst nævnede de ham aldrig for Stella. Heller ikke indbyrdes talte Nina og William. De bar i Tavshed paa denne ubestemte Frygt, som de ikke kunde besejre, og som de ikke gjorde sig Rede for; men deres tavse Angst ventede en Ulykke, som den ene vilde skjule for den anden.

Undertiden ved Bordet kunde William se sky over paa Moderen, derfra til Nina. Men paa begges Ansigter mødte han det samme vage, undvigende Smil, der dækkede saa slet over deres Angst. Sofie pludrede med Faderen.

Naar .Nina og William var ene sammen - Stella lukkede sig inde i Kabinettet - sad de enten hver med sin Bog, som de ikke læste, eller de snakkede op om alt muligt. En Galoppade af hæsblæsende Ord, som skulde afskære den fælles Tilstaaelse. Men undertiden, naar de mødtes paa Trappen eller midt i en saadan Samtale

60
om alt eller intet, kunde den ene sige "Hvor er Fa'r?" Eller: "Har Du set Fa'r?" eller: "Véd Du, hvor Fa'r er?" Hurtig fremførte Spørgsmaal ligesom ufrivillige Suk, hvormed de vilde lette deres stille Angst.

Eller ogsaa: "Mo'r spurgte efter Fa'r." De skød det ind under Moderen, men Stella spurgte sjældent.

Undertiden, naar Stella kyssede William til Godnat, knugede Drengen sig op til hende og blev længe liggende ved hendes Bryst "Hvorfor græder Du?" spurgte hun; han så op, bange og spørgende. Saa fortrød hun sit Spørgsmaal: "Det gaar nok over," sagde hun, "med Guds Hjælp."

Sofie var den eneste, som intet forstod. Stella sad med hende paa Skødet og glattede hendes Haar med

sine smukke Hænder. "Hun er lykkelig," sagde hun.

Høg kom aldrig hjem til den bestemte Tid, de kunde vente og vente. Saa gik Stella og Børnene om i en hvileløs Skræk.

En Dag blev han endnu længere ude end sædvanlig. Maden havde ventet en Time, Tjeneren havde fire Gange spurgt, om han turde rette an. Og hver Gang sagde Stella med den samme fremkunstlede Ligegyldighed, mens hun saá ned: "Byfogeden er jo ikke kommen, Jensen."

William stod ved Vinduet, bag Gardinet. Moderen sad inde i Stuen. Hun trævlede en Strømpe op, men hvert Øjeblik faldt Strømpen ned i hendes Skød, og hun støttede Hovedet paa sin Haand. Saa betvang hun sig voldsomt og gik et Par Gange op og ned ad Gulvet med Hænderne om Hovedet og satte sig igen.

Nina bladede i en Bog.

"Ser Du ham," spurgte Stella. William bøjede sig frem. "Nej," sagde han. Og det var, som om Forventningen blev tungere i Stuen ved dette Nej.

Atter Tavshed. Fluerne summede under Loftet.

"Du burde ta'e Flueskærmen, Nina," sagde Stella.

"Det nytter ikke." Nina rejste sig, men uden at tage 61 Skærmen, Fluerne blev ved at summe. Man fløjtede nede paa Gaden.

"Er han der?" Stella spurgte uden at se op og trævlede hurtigt.

"Nej."

Og igen. "Ser Du ham?"

William bøjede sig længere ud. "Ikke endnu," sagde han. "Heller ikke ved Adelgade?" spurgte hun. Hun rejste sig for selv at gaa til Vinduet, drejede af ved Sybordet. "Det er bedst, vi spiser," sagde hun. Men ingen gik. Moderen satte sig igen og trævlede, hendes indfaldne Kinder var helt dækkede af en rund, rød Plet.

"Fader er vist paa Raadhuset," sagde Nina sagte.

Stella nikkede, Gadedøren gik. "Nu," sagde hun.

"Det er Jensen," sagde William nølende, "det var ikke Fa'r," han gik bort fra Vinduet: han vilde hellere ikke staa der, hellere ikke se.

Han skraaede over Gulvet til Klaveret, slog nogle Akkorder an.

"Nina har vist ikke øvet sig," sagde Stella.

Mens Nina spillede, gik William op og ned i Stuen, frem og tilbage forbi Moderen. Saa standsede han bag hendes Stol og sagde sagte:

"Skulde vi ikke spørge Doktoren," han snuppede Ordene af som i Angst, blev rød i Hovedet, mens han talte.

"Jeg har spurgt," sagde Moderen. Mer ikke, og William gik atter frem og tilbage med sænket Hoved.

Høg kom lidt efter. -

Nogle Dage efter rejste Høg pludselig til København. Berg lod ham rejse, men havde paa Forhaand skrevet til Excellencens gamle Huslæge, der havde fulgt Sygdommens ulykkelige Udvikling lige siden Høgs Barndom.

Det var som en Befrielse for hele Huset, som om man paa én Gang havde slaaet alle Vinduerne op og faaet frisk Luft ind i et beklumret Værelse. Selv Stella blev en anden, nu da hun ikke saá ham, hun haabede, det nu var forbi, at Lægerne derinde maatte kunne gøre noget.

62

Dagen efter kørte hun i Skoven med Børnene. De havde sparet sammen til denne Tur, og nu kunde de ligesaa godt gøre den ene som den anden Dag. Og 'Skoven, den friske Luft, Friheden, gjorde dem efterhaanden gladere; de spadserede, spillede Ring og spiste paa en Bakke i Skoven. Nina sang, Sofie trillede ned ad Højen som en Bylt, og de lo alle. I Begyndelsen lød Latteren besynderlig fremmed i deres Øren, de undrede sig over, at de kunde le.

Men saa ligesom berusede de sig i Latteren, den muntre Støj, deres Samtale vakte; det var saa længe siden, de havde let. Om Aftenen kom de hjem i en vis nervøs Oprømthed.

Jensen tog imod dem i Porten. "Der var kommet Telegram til Fruen." Det var, som de med ét blev kolde.

"Hvorfra?" spurgte Stella, det lød som et halvt Skrig. "Hvorfra?" Jensen bragte det. Stella støttede sig et Øjeblik til Vognen, krampagtigt, saa brød hun Konvolutten, foldede Papiret ud, snappede efter Vejret, læste saa.

"Godt," sagde hun. Det kom som fra et tomt Rum, mens hun vendte sig og løb op.

Nina gik hen i en Krog af Porten, William fulgte efter. Da de havde staaet nogen Tid tavse og lyttende til hinandens Aande, bøjede William sig frem imod Søsteren.

"Fader er bleven sindssyg," sagde han tonløst.

"Ja," svarede hun. "Sindssyg." Det lød, som hun vejede al Ordets Elendighed i den korte Lyd.

De skælvede begge. Saa slyngede Nina hurtigt sine Arme om Williams Hals, trykkede ham op til sig og græd.

"Vi har jo vidst det længe," sagde Drengen.

Næste Morgen rejste Stella til København.

Fire Uger efter vendte hun tilbage med Høg. Han var atter stille, meget melankolsk, talte kun lidt og sov den største Del af Dagen. Stella hostede stærkt. Forresten blev de kun hjemme tre Dage, saa rejste de til 63 Schweiz. Børnene blev sendte ud paa en Herregaard i Nærheden, og der blev intet af Rejsen til Sorø.

'Man tænkte ikke paa Forfædrene nu.

Jo - William tænkte dog undertiden paa den store Kirke med de store Skygger og de berømmelige Grave. Han tænkte derpaa med en dyb Bitterhed, han ikke selv forstod, overvældet af den besynderlige Følelse af Skam, som de føler, i hvis Slægt Sindssygen raser. Han syntes, han maatte slaa Øjnene ned for sin berømmelige Slægt nu, da dette var hændet.

De blev alle tre - Nina, William og Sofie - paa Landet indtil midt i Oktober. William var dygtig nok, han kunde godt forsømme, sagde Doktor Berg, og de var saa godt gemte paa Vornæs, mens Forældrene var borte.

Stella skrev til dem hver Uge lange Breve, hvori hun fortalte dem om Stederne, de havde set, om Theatrene de havde besøgt, om de store Hotellers table d'hôte. Hendes Breve var kun en eneste Fest. "Fader er atter rask," skrev hun, "melankolsk som I plejer at se ham. Jeg har det ganske godt, hoster kun en Smule" ...

Og i et andet Brev: "Fader er fuldstændig rask nu, ganske som han plejer. Tak Gud, Børn, at dette er forbi. Jeg hoster lidt om Natten og er maaske blevet lidt gammel, naar I ser mig igen. Jeg kan ikke mere rive de graa Haar ud, som William saa gerne vilde, nu er der altfor mange."

Det sidste Brev var skrevet fra Horsens. De var komne der tre Dage tidligere for at være hjemme, naar Børnene kom. "Saa skal vi da genses, elskede Børn," skrev Stella, "genses efter saa mange Sorger - Sorger, som ælder. I vil møde en gammel Moder, som I næppe vil kende igen, men som dog er den samme, og som bestandig elsker Jer. Tusind Kys fra Eders Moder

Stella."

"Mo'r skriver altid det," sagde William.

"Og hvor hendes Haandskrift er blevet utydelig/4 sagde Nina.

64

Om Eftermiddagen forlod Børnene Vornæs.

Høg tog imod dem i Porten. Han støttede sig til Trappegelænderet og trykkede dem en efter en heftigt op til sig uden at tale. Nina så sig om.

"Og Mo'r," spurgte William sagte, beklemt ved at se Faderen alene. "Mo'r."

"Mo'r er deroppe." Høg slog Øjnene ned: "hun er ikke rask."

Nina og William løb op, ind gennem Dagligstuen til Kabinettet. Deres Hjerter var blevet tunge, som om der ventede dem en Ulykke. Saa rev de Døren op og saå hende.

Stella havde rejst sig og var gaaet frem midt paa Gulvet, der maatte saa Kræfterne have svigtet, og hun stod støttet til Bordet. Gardinerne var trukket helt for, men selv i Kabinettets Mørke saå Børnene et Ansigt, blegt som Døden, forfærdelig mager. Øjnene skinnede dybt inde i Hovedet.

Alt Blodet var veget fra det Ansigt.

Børnene veg uvilkaarlig et Skridt tilbage, strakte Hænderne frem. "Mo'r," raabte de. Nej, nej, hun havde Ret - de havde nær ikke kendt hende.

"Er I bange for mig?" sagde hun; og selv hendeis Stemme var forandret, den var blevet spædere, aandeagtig. Det var, som de hviskede Toner døde paa hendes Læber.

Hun tog dem hen til sig og kærtegnede deres Haar med sine Hænder, mens de laa paa Knæ ved hendes Stol med bøjede Hoveder.

"I havde dog ikke ventet at se mig saaledes," sagde hun sagte, dybt bedrøvet over den Smerte, de ikke kunde skjule.

Ingen af dem svarede, men Nina græd stille med bortvendt Ansigt.

Høg kom ind med Sofie. Stella rakte Armene frem mod Barnet. "Kys Mo'r," sagde hun. Men Sofie skreg. Hun vilde ikke hen til Moderen.

"Hun er forskrækket," sagde Stella. Hendes Hæn-

65

der faldt slapt ned. "Gaa, gaa," sagde hun og vendte Ansigtet om. "Gaa!"

"Bring dem bort," gentog hun.

Da de var gaaet, bad hun Jensen give sig et Spejl. Da hun havde faaet det, sad hun længe med Spejlet i Haanden og betragtede sit Ansigt.

"Ja, jeg dør," sagde hun.

V

Sygdommen skred hurtig frem.

William vaagnede om Natten ved den korte, skærende Hoste, ligesom smertefulde Hvin, der lød fra Moderens Kabinet. Han vikledede Hovedet ind i Lagenet for ikke at høre, rullede sig ind i Sengetæppet, men bestandig hørte hans hidsede Øre Hostens skærende Knivklang og den Syges gispende Stønnen, naar Anfaldet standsede et Minut.

Undertiden hørte han Moderen kalde klagende og Vaagekonens slæbende Sjøkken over Gulvtæppet hen til Kakkelovnen for at hente Medicin.

Han kunde ikke sove, Hosten forfulgte ham i hans Halvslummer. Saa vaagnede han i Feber, og var Stella falden i Søvn og Hosten standset, lyttede han angst, begærlig efter at høre en Lyd, greben af en lammende Skræk for, at Moderen skulde være død, mens han sov. Han samlede Tæppet om sig, sprang ud af Sengen, aabnede Døren og løb gennem Spisestuen ind i Dagligstuen. Vaagekonen sov i Lænestolen bag Klaveret, Hagen var falden ned paa hendes Bryst, Munden stod vidt aaben. Der var noget skrækindjagende ved Stuen disse Nætter. Skærmene over Lampen dæmpede Lyset, Skyggerne laa skumrende over alle Møbler. Og i den beklumrede Luft, hvor Stellas Yndlingsparfume blandedes med Sygeluften, hørte man kun Vaagekonens hæstsnoerende Aandedrag, mens hun sov med foldede Hænder.

66

William gik sagte over Gulvet og løftede Portieren til Kabinettet: Der var ganske tyst. Lampen paa Konsollen foran Spejlet var skruet ned, Olien kogte sagte, Palmerne i Hjørnet var gemt i en hemmelig

Skumring. Helt tilbage laa Stella under den store Sengehimmels Forhæng; Voksstabilen brændte svagt, dens Lys faldt gult og roligt over den Syges Ansigt med det blanke Haar opløst over den hvide Kniplingspude.

Hun slumrede. Med den venstre Arm slynget om Hovedet laa hun rolig, aandende, gispende, hvert Aandedrag som et undertrykt Suk. Hvor Voksstabilens Lys faldt stærkt paa hendes Haand! - den skinnede mellem Haaret.

William bøjede sig ned, lyttede forsigtig til den sukkende Aande, lod Portieren falde bag sig og gik forbi Vaagekonen ind i sit Værelse. Men sove kunde han ikke.

Undertiden, naar han saaledes laa vaagen, gik Faderen gennem Værelset. Høg havde ingen Ro; i fortvivlet Melankoli syntes han i sjælelige, forfærdelige Lidelser at dø hen, efterhaanden som Livet svandt bort fra Stella. Og han dreves bestandig rastløs om udenfor sin Hustrus Sygeleje; det var, som en sky Angst holdt ham borte fra hende.

Han kom stille ind, satte sig i Dagligstuen med Hovedet i sine Hænder. Han kunde sidde saaledes timevis, rokkende frem og tilbage uden at foretage sig noget, uden at tale.

"Skal Du ikke ind til Moder?" spurgte Nina.

Faderen svarede ikke, rystede kun paa Hovedet. Eller ogsaa sagde han: "Jeg vil ikke forstyrre hende", og gik stille, som han var kommen. Stella spurgte aldrig om ham. Om Middagen, naar han kom ind for at sige Tak for Mad, rakte hun ham Haanden med et venligt Smil, han satte sig paa den lave Chaiselongue foran Sengen med den blanke Haand i sin, tavs og uden at tale. Der var en bedende Ydmyghed over hele hans Væsen; undertiden rakte Stella ham sin Pande til Kys, han bøjede sig langsomt frem og berørte den med sine Læber.

"Tak," hviskede han.

67

Naar han gik gennem Williams Værelse om Natten, skyggede han med Haanden for Lyset for ikke at vække Sønnen. "Jeg sover ikke," sagde William.

"Er Du syg?" spurgte Høg. Han var bleven meget øm over Børnene, en vis rørende, ydmyg Ømhed, der syntes at bede om Tilgivelse - William vidste ikke selv, men han syntes, at han voksede denne Fader over Hovedet, hvem han bestandig følte saa dyb Medlidenhed med.

"Nej - men Mo'r hoster," svarede han. Høg sukkede.

"Men det gaar ikke an - vi maa flytte din Seng

__ _ <(<

"Jeg kunde dog ikke sove alligevel. Jeg er bange ..."

Høg sukkede igen, et dybt, hjælpeløst Suk.

"Du kan faa lidt Sovesaft," sagde han. Selv brugte Høg Masser af Opium, Morfin og Cloral, han brugte det sammenblandet, Lægen holdt ikke mere Regnskab med denne ødelagte Naturs Hjælpemidler.

Han gav William en stor Skefuld. Men efter nogle Ugers Forløb hjalp Sovesaften ikke mere. Høg fordoblede Dosen og gav ham to store Portioner lige ovenpaa hinanden.

Saa faldt Drengen i en slappende, død Slummer og vaagnede om Morgenen med blytunge Lemmer.

Om Formiddagen, naar William og Sofie var i Skole, sad Nina alene hos Moderen. Disse ensomme Timer i det stille Værelse havde udviklet en øm Fortrolighed imellem Stella og hendes Datter. Nina havde bestandig i Moderens Omhu staaet tilbage for William, Drengens Talent og Ejendommelighed havde skygget for de andre; nu i Sygdommen trængte Stella til Datterens milde Hænder, der var noget velgørende for den Syge i at se paa Ninas høje Skikkelse, rolig bøjet over sit Arbejde ved det runde Bord; den blanke Pande, Haaret, der barnlig var strøget helt tilbage ...

"Kom hen til mig," sagde Moderen. Og mens hun sad med Ninas Haand i sin, talte hun om mangt og meget med sin Datter.

68

Nina voksede under dette. Hun blev alvorligere, ældre end sin Alder. Undertiden talte Stella om sin Død, Nina vilde blive som en Moder for de andre, vogte over Sofie. Saa vilde de snart ikke savne hende mere. Men naar Stella talte om at dø, græd Nina voldsomt med Ansigtet ned i Sengens Tæpper.

Om Eftermiddagen læste William højt. De trak Gardinerne for og tændte Lampen. Stella holdt ikke af Dagslyset under sin Sygdom. "Det ækle Lys," sagde hun, "det viser Jer, hvor grim jeg er bleven."

Nina syede. Stella laa med lukkede Øjne og lyttede, mens hun legede med Frynserne paa det gule Silketæppe. Det var bestandig Dramaer, de læste, de samme, Stella havde læst for Børnene i gamle Dage, "før Ulykkerne kom", som hun sagde, naar hun. om Formiddagen talte med Nina.

William læste dæmpet, trykket af Sygeværrelsets Indeklemthed og Blomsterduften herinde. Stella havde faaet en lidenskabelig Forkærlighed for Blomster, hun vilde ligge omgivet af Planter ligesom i en Skov. Høg forskrev Roser fra Hamborg for at pryde hendes Spejlkonsol.

Hun laa rolig, hvid i det skinnende Lys, hvis Straaler kastedes tilbage med glimtende Glans fra Sengeforhængenes Silke. "Du læser smukt," sagde hun. Men en Gang imellem blev hun urolig i Sengen, aabnede Øjnene og lod Haanden glide frem og tilbage gennem det opløste Haar.

"Giv mig Bogen," sagde hun.

Hun tog Bogen, og siddende op i Sengen læste hun for dem.

William sad paa Chaiselonguen, han lyttede med lukkede Øjne, betagen, angst for at tabe en Tone af denne Forklarelsens Symfoni.

Men det varede sjældent længe, saa kom Hosten, og Stella lod Bogen falde. "Det er forbi," sagde hun. "Jeg kan ikke mer."

69

Det var forbi med Læsningen. Om Formiddagen, naar Nina sad hos hende, laa Stella i en Feberdøs, halvt slumrende af Nattens Opium, som først virkede henad Morgenstunden; undertiden aabnede hun Øjnene, nikkede til Nina eller bad om lidt Gelée, slumrede saa ind igen. Der var ganske mørkt, en enkelt Lysstribе faldt gennem de lukkede Gardiner ind over Sengen, ellers var det Nat. Stella vilde ikke se Lyset. Naar Vindusforhængene blev trukket fra, lod hun Sengens Forhæng falde for, Lyset maatte ikke naa hende. Hun var bange for dets Ubarmhertighed, sagde hun til Nina.

Men hver Dag, naar Nina spillede eller var henne at male, lod hun Jomfruen trække alle Forhæng fra. Vinterdagens gnistrende Lys faldt ind i Kabinettet.

"Som en hel Syndflod," sagde Stella.

Saa fik hun Spejlet hen ved Sengen og betragtede sit Ansigt. Hun saá længe paa sine falmede Træk, paa sine hule Kinder, paa sin Hud, der var gennemsigtig og gullig. Hun fulgte Skridt for Skridt den Sygdoms Ødelæggelse, som dræbte hende.

"Tag Spejlet bort," sagde hun; og hun laa længe roligt, strakt lige ud, og saá frem for sig.

Men undertiden paa mørkere Dage, naar det var Halvskumring bag Sengehjulen, eller hun rødmede i Feberen, kunde hun finde sig selv bedre, raskere. Hun satte sig op, strøg Haaret tilbage, klamrede sig til det Livshaab, Spejlbilledet skænkede hende.

Saa snart der atter var blevet mørkt, og Børnene kom hjem, kunde hun spøge med dem, tale til dem om Rejsen til Syden, om Nizza, hvor hun vilde blive rask. "Jeg er allerede meget bedre," sagde hun. Hun forsøgte at staa op, at tage mod Visitter, hun vilde gøre Selskab for Ninas Veninder.

Der var en Bedring. Berg lod hende ligge paa Chaiselonguen i Kabinettet. Nina spurgte, om hun maatte trække Gardinerne fra. "Endnu ikke, om otte Dage - om otte Dage vil vi ha' Lys herinde"

70

"Ikke sandt," spurgte hun Berg, "om otte Dage vil jeg jo ikke mere forskrække Børnene?"

Hun laa om Dagen paa Chaiselonguen under Palmerne i en hvid Slaabrok med store Kvaster, hun lod Jomfruen sætte sit Haar og fæstede en Diamantnaal i Halsen.

Dar var kommen en Tørst efter Luksus over hende, en Kærlighed til matte, bløde Stoffer, en Trang til mild Duft og kvægende Vellugt. Hun kunde ikke faa nok af Blomster; hun overfyldte Kabinettet med Planter. Saa laa hun mellem alle sine blomstrende Træer som en bleg Blomst, der visner umærkeligt.

Høg var lykkelig, han troede paa denne Bedring, talte til Doktoren derom. Berg vilde ikke give noget Haab, han frygtede en Skuffelse mere end Sandheden. "Men hun er meget bedre," sagde Høg, "hun ser raskere ud, meget raskere end for fire Maander siden."

"Maaske," sagde Berg.

De traadte ind i Kabinettets Mørke. Stella var faldet i Søvn paa Chaiselonguen, hun sov let som et Barn, med Hænderne foldede om en Bog, hun havde læst i. Atlasket dækkede over hende som en fyldig Strøm.

"Se," sagde Høg, "raskere er hun da."

"Tror De?" spurgte Doktoren. Han gik hen til Vinduet og tog pludselig Gardinerne bort, saa at Sollyset faldt ind i Kabinettet. Høg greb efter ham og vendte sig.

Stellas Hoved var faldet lidt ned, man saá Profilen skarpt mod det hvide Tæppe, Øjnenes Hulhed, Hagen spids, Halspartiet indfaldent og rynket. Under den kunstige Rødme laa Huden mat og blaalig.

Høg gyste. "De har Ret," sagde han. Berg trak Gardinet for igen: "Om otte Dage venter jeg en Krise."

William og Nina troede fast paa Bedringen. Det var dem, som de havde erobret Moderen tilbage, nu, da hun ikke mere laa til Sengs, da hun igen bestemte Maden til Middag, skrev Breve ved sin Ibenholtspult og tog imod Besøg. Fra Skumringen i Kabinettet spredte der sig som Lys over hele Huset, og de var til Mode som efter en overstanden Fare.

"Mo'r bliver rask," sagde Nina tyve Gange om Dagen til Høg.

"Vi vil haabe det," svarede Høg, og hver Gang han sagde det, saá han paa ny Martsdagens Sollys afklæde Stellas Skikkelse dens flygtige Sundhedsskær. "Vi vil haabe det."

En Dag, William kom hjem fra Skole, fandt han Huset i Oprør. Fruen var blevet meget syg. Nina havde været henne at male, Jomfruen var beskæftiget. Saa havde Fruen, som var meget rask den Dag og havde ladet Prøver komme fra en Butik for at vælge Stof til en Rejsedragt, været alene i Kabinettet. Hun sov, da Jomfruen gik.

Men noget efter havde Borgmesteren fundet Fruen .som livløs midt paa Gulvet. Gardinerne var trukket fra.

Og Fruen var endnu ikke kommet til sig selv ...

William vilde løbe ind, men Berg standsede ham i Døren til Kabinettet. "Dør hun," hviskede Drengen, ".dør hun?"

"Det vil vi ikke haabe," sagde Berg og gik ind.

"Det vil vi ikke haabe." William støttede sig til Dørkarmen, og rev krampagtigt i Portieren. Det var, som .-skulde han kvæles-under den pludselige Fortvivlelse. Nina kom ind, hun var meget bleg, med røde Øjne.

"Tror Du, hun dør?" spurgte William.

"Jeg véd ikke," sagde hun. Og uden at tænke derover gav hun sig til at klappe Williams Haar.

"Er her nogen?" spurgte Stella svagt, da hun vaagnede. Berg gik hen til Sengen. "Lad de andre gaa," sagde hun mat, "og luk Døren." Høg gik, Berg lukkede, som hun havde bedt om, gik saa tilbage til Sengen.

"Nej - jeg faar aldrig mere Lyset at se," sagde hun. Hun laa tavs, nogle Taarer^ rullede ned ad hendes Kinder. "Naar skal jeg dø, Doktor?" spurgte hun saa. Hun .havde vendt sig imod ham.

"Det er ikke vist, De skal dø."

72

Hun rystede paa Hovedet. "Hvorfor ikke sige mig Sandheden," sagde hun.

"Fordi jeg ikke kender den, Frue."

Stella drejede Ansigtet om i Mørket. Og ganske svagt spurgte hun: "Men naar tror De?"

"De kan jo komme Dem endnu." Lægen saá ned for sig, og mens han fattede lidt fastere om Sengekanten,, sagde han: "De ønsker maaske at ordne et eller andet..."

Der var nogle Øjeblikkes Tavshed. Inde fra Sengens Mørke hørte Berg en Lyd som af undertrykt Hulken, saa vendte den Syge sig igen. "Tak, Berg. Ja, jeg har meget at ordne."

Hele Dagen vilde Stella være alene. Der var meget lyst i Kabinettet, baade Lampe og Kandelaber var tændt. Stella sad oprejst i Sengen og skrev Breve med Blyant,. Ord, hvor hvert Skriftegn havde kostet hende

Smerte,. og hvert Bogstav Taarer. Om Aftenen faldt hun i Søvn uden Sovemidler, hun sov roligt, med sundt Aandedrag som et Barn.

William sad ved Sengen, da Berg kom ind.

"Hun sover," sagde han. "Er det en Krise, Hi\ Berg?"

Lægen bøjede sig sagte ned over den Syge, tog saa Kandelabren og betragtede hende længe.

Søvnen havde skænket hendes Kinder Rødme, og Brystet bevægede sig roligt. Med Hovedet paa Siden og den venstre Arm bøjet under Nakken, det gule Silketæppe kastet lidt tilbage, laa hun i Kandelabrens Lys.

"Hvor Mo'r ser ung ud," sagde William. Det blanke Haar skinnede, Pandens Hud var gennemsigtig og fugtig. Den højre Haand faldt lidt ud over Sengens Kant.

Berg holdt den smalle Haand mellem sine: "Hun vil ikke vaagne," sagde han, og medens han endnu en Gang betragtede den Sovendes Ansigt, sagde han langsomt r "Ja, det er en Krise."

"Hun vil komme sig," spurgte William aandeløst,. "kommer hun sig?"

73

"Lægen satte Kandelabren fra sig: "Maaske," sagde han.

William sov fast den Nat.

Han drømte, at Moderen var blevet rask og at de løb og løb hen over en stor Eng og plukkede hvide Blomster, blev ved at plukke, saa han næsten segnede under Byrden, mens han løb ... Saa pludselig hørte han nogen raabe: Du falder i, Du falder i, og En greb haardt i hans Arm. Det var, som han faldt dybt, dybt, da han. vaagnede.

"William, William." Det var Nina, som raabte: "Mo'r dør, Mo'r dør!" Han gned ikke sine Øjne. Han saá i et Nu Nina, halv paaklædt, med udslaaet Haar og Ansigtet fortrukket af Graad.

"Nu kommer jeg," sagde han blot. Det var mørkt endnu, og Nina var gaaet med Lyset. Han rodede omkring paa det iskolde Gulv for at finde sine Klæder, kom til at ryste, saa han næppe kunde holde sig oprejst, fandt endelig noget Tøj og sin Overfrakke. Inde i Dagligstuen stod Vaagekonen midt paa Gulvet, begge Pigerne græd ved Døren. De saá paa William, og Vaagekonen sagde" det var et slemt Øjeblik at komme over.

Saa kom Nina ud fra Kabinettet. Hun holdt Lommetørklædet for Øjnene og hulkede sagte. "Hun vil sige Farvel til William," sagde hun.

William gik frem over Gulvet og løftede Portieren, til Kabinettet. Alt dirrede i ham. Kandelabren stod paa Bordet, Stella laa med bortvendt Hoved, helt tilbage i Sengen. Da holdt Drengen pludselig op at skælve. En eneste dyb Følelse af hellig Ærefrygt druknede hans Sorg og hans Graad, mens han nærmede sig den Døendes Seng.

Taareløs, med foldede Hænder knælede han ned.

"Er det William?" spurgte Stella, og da Drengen løftede Hovedet, saá han fra Sengen bøjet imod sig et Ansigt, skinnende hvidt, med Øjne, som udvidedes under en hellig Glans.

Længe, længe saá den Syge paa sin Søn, og mens..

74

hun langsomt og som for at dulme hans Smerte lod Haanden glide gennem hans Haar, hviskede hun svagt som et døende Pust: "Jeg maa dø."

"Glem mig aldrig, William, aldrig - jeg har elsket Dig saa højt." Og med et Kast lod den Døende sig falde tilbage i Sengen, mens hun kulkede sagte.

"Aldrig," lød det som et Raab i Dødsværelsets Tunghed - "aldrig!" og mens Ordene brød Seglet for hans tilbagetrængte Taarestrøm, rejste Drengen sig i vild Smerte og kastede sig ned over Sengen. "Aldrig," gentog han under Hulken.

"Farvel - Farvel!" Stella drejede Hovedet bort, ind mod Mørket. Saa rejste William sig og omfattede med et eneste Blik alt i Værelset, Blomsterne, den hvide Seng, Moderens bortvendte Skikkelse,- i et eneste Nu bestormet af de tusinde Minder, som dette Værelse gemte, og som raabte til ham med tusind Stemmer paa én Gang, gik han hen mod Døren.

Han sænkede Hovedet, saá sig ikke tilbage. Men pludselig hørte han Moderen vende sig, han drejede Hovedet. Skinnende hvid, helt udstrakt laa hun, med Blikket fæstet paa ham.

"Mo'r," raabte han og strakte Armene frem.

Men uden at røre sig, bestandig med det samme Blik, hviskede hun svagt, aandende ud i et langt, smerteligt Suk:

"Stakkels Dreng!"

William vidste ikke selv, hvorfor han stivnede under dette Suk ...

KL otte begyndte Dødskampen. Berg og Vaagekonen holdt den Syges Hænder, Nina tørrede Sveden af hendes Pande.

Inde i Dagligstuen sad Sofie stille, helt betaget af den Barndommens frygtelige Sorg, som ikke forstaar, men frygter; en navnløs Ængstelse uden Taarer, som gør Lemmerne stive.

Høg gik rundt om Bordet, bestandig rundt, rundt som jaget. Undertiden standsede han ved Døren til Kabinet-

75

tet, lyttede og gik videre, mens han vred sine Hænder, som vilde han knuse sine blaa-hvide Fingre. Under Skægget skinnede den frygtelige Bleghed igennem, og Øjnene var underløbne med Blod.

Bag Kabinetsdøren sad William. Berg havde forbudt ham at gaa ind, han sad tankeløst og klippede mekanisk Aviser i smaa Stumper; han blev ved at sige et Digt frem, som han havde til Skolen, ganske sagte, mens han klippede ...

Men han hørte ikke de Ord, han selv hviskede; hans Liv laa i det Øre, med hvilket han lyttede til den Døendes Rallen bag den tiltrukne Portiere. Han plagedes af en rædselsfuld, drivende Nysgerrighed efter at se ... bedre at se alt end dette. Og med et pludseligt Sæt tog han Portieren til Side.

Kabinetet var lyst. Paa hver sin Side af Sengen saá han Vaagekonen og Berg kæmpende med et krampagtig bevæget Legeme, hvis Arme krummedes i konvulsivisk Trækning .. Hendes Hoved var strakt frem, Øjnene stive, Haaret uredt og pjusket, Farven gulblaa ... og ud af den sammenbidte Mund flød et hvidt Skum.

Med en ubetvingelig Rædsel lod han Forhænget falde. - Det var MoV - -

Berg kom ud, han var meget rolig. "Vi vil give hende Champagne," sagde han.

"Champagne?"

"For at lindre, ja, det er det eneste, som nu kan gøres." Han gik ind igen, Høg blev ved at gaa rundt om Bordet, uden at sanse, blot rundt.

"Skal Jensen hente Vinen?" spurgte William.

Faderen nikkede.

Inde fra Kabinetet hørte man heftige Kast, naar den Døende fo'r op i Krampen, undertiden en sagte Klage. I Dagligstuen Høgs jagende Skridt.

Saa joges de alle op af Champagnens Knalden, Jensen stod forvirret med den guldhalsede Flaske i Haanden, mens Vinen skummende vældede ud paa Tæppet. Berg kom ud. "Godt", sagde han, tog Flasken og gik atter ind.

76

William var til Mode, som skulde han sluge en Klump, der kvælende sad ham fast i Halsen.

Man gav Stella Champagne hele Dagen.

Hen paa Eftermiddagen faldt hun i Søvn. Da hun vaagnede, var hun uden Bevidsthed, men rolig. Høg sad ved Sengen med hendes Haand imellem sine, Haanden var fugtig kold, allerede stivnet af Dødens Stivhed.

Engang imellem virrede hun med Hovedet og sukkede svagt. Det var, som en Rest af Livet flygtede med hvert Suk. De lukkede Øjenlaag sitrede.

Klokken halv ni aabnede den Døende Øjnene, hun saá paa Høg, og som et Genkendelsens Smil gik over hendes Ansigt:

"Hører Du Lærkerne?" hviskede hun.

Et lykkeligt Smil, en sagte Trækning, et Suk ... Høg slap sin døde Hustrus Haand.

Mens hans ludende Hoved faldt tungt ned paa hans Bryst, rejste han sig med bøjet Ryg, og med et tomt, glansløst Blik saá han længe paa Stellas døde Legeme. Og som om hans Lemmer mistede deres Spændkraft, tumlede, han pludselig tilbage mod Væggen, mens den kolde Sved sprang frem paa hans Pande.

Han havde vel et svært Regnskab at opgøre med denne Døde.

Saa gik han besværligt hen over Gulvet, løftede Portieren og gik ud. Han talte ikke, men lukkede kun varsomt Kabinettets Dør.

Og i samme Nu forstod de alle, at Døden var kommen. Rundt i Krogene græd Børnene sagte, midt i Stuen stod Høg taareløs, vridende sine Hænder.

Berg kom lidt efter. Han gik et Øjeblik ind til den Døde og kom atter ud. Høg var gaaet ud, og Lægen gik hen til Nina, gav hende et Brev og sagde, at hendes Moder havde bedt hende læse det sammen med William. 'Nina græd voldsomt, Lægen kyssede hende paa Panden, bad hende være rolig og gik ud for at tale med Vaagekonen, som ude i Spisestuen havde travlt med at rive Shirting i Stykker, sy Rosetter og knytte Sørgeløse'^

77

Nina bragte Sofie i Seng og vendte tilbage til Dagligstuen.

William havde skruet Lampen højt op og sad og læste ved et Bord lige ved Spisestuedøren, som han havde lukket op paa Klem. Han var pludselig blevet grebet af en bleg Skræk for Døden, som laa ved Siden af ham, en Angst, som næsten dræbte hans Sorg. Han syntes slet ikke mere, det var hans Moder, som laa derinde bag Portieren, han følte kun, at Døden var i Huset.

"Lad os saa læse Brevet," sagde Nina. William saá op og mødte Moderens Skriftræk paa et hvidt Blad. "Til Nina og William", stod der. Han syntes, han skammede sig og rødmede over sin Angst fra før.

Bøjede frem under Lampen med hinanden om Livet læste de to Søskende deres Moders sidste Brev.

"Elskede Børn! Min Haand ryster, saa jeg næppe kan skrive, og hvert Bogstav, jeg skriver, smerter mig, men Kærligheden vil lære Jer at læse min utydelige Skrift..."

William bøjede Hovedet ind mod Ninas Bryst og krystede hende i et langt, fortvivlet Favntag ...

"Lad os læse det roligt," sagde Nina mildt og rev sig løs.

"Eders Moder, som nu maa dø, skønt hun saa gerne vilde leve for Eders Skyld, har, lille, elskede Børn, ikke altid været lykkelig. Man har Sorger, som man skjuler under Smil, og det er de Sorger, som har gnavet mit Liv, men alt dette behøver I aldrig at erfare. Mine sidste Ord er en Bøn. Jeg har ofte, naar jeg om Aftenen sad alene med Jer, talt om den berømte Slægt, I tilhører, og det er, dyrebare Børn, for denne Slægts Skyld jeg beder Jer at opfylde min Bøn, for Eders Bedstefaders Skyld, hvis sidste Ord det var, for min Skyld, som er død for at opfylde hans Vilje."

En Taare havde udvisket Ordene. Aandeløse løftede de Papiret mod Lampen. William græd ikke mere, staaende bag Nina slugte han Papiret med Øjnene.

"Eders Fader er sindssyg - maaske bliver han aldrig rask. Vor Tid, elskede Børn, er endnu besynderlig nok til at anse denne Ulykke for en Vanære, og desuden vilde Eders Fader miste sit Embede, hvis de kendte hans Sygdom - og I er ikke rige - derfor, dæk over det, skjul det - - I er unge, Livet vil en Gang bringe Jer Lykke - -

Lad ingen vide det!

Jeg er træt - Haanden vil ikke mere. Tusinde, tusinde Gange Farvel!

Eders Moder."

-De havde læst med tilbageholdt Aande, drevne frem gennem de usikre Tegn som gennem en Dødsdom, man læser med gruelig Nysgerrighed.

Nina lod Bladet falde.

Stumme, udmalende Fremtidens Lidelser sad de længe tavse.

"Lad os besøge Moder," sagde saa William.

Vaagekonen havde hængt Lagener paa alle Væggene, dækket af et hvidt Silketæppe laa Stella paa Sengen. Ansigtet var roligt, men om Munden dvælede en tavs Smerte, som om den Døende var gaaet bort med et undertrykt Suk.

Nina holdt Lampen op og lagde et klart Klæde over den Dødes Ansigt.

Ude i Spisestuen stod de optrukne, halvt fulde Champagneflasker i en lang Række.

Høg kom hjem, rød i Hovedet, Aarerne i hans Pande svulmede.

"Jeg har været ude at spise," sagde han. "Spis, spis, man trænger til det paa saadanne Dage/%

"Vi har spist," sagde Nina.

"Men man bør have nærende Ting, meget nærende 79 Ting, køb noget Oksekød i disse Dage, Nina, meget Oksekød."

Han gentog Ordene mekanisk, talte som En, der gaar i Søvn. Han gav sig til at rode i Buffet'en og tog tre Glas frem.

"Vi vil ha'e godt af at drikke lidt iaften," sagde han, "rigtig godt, for at kunne sove, og ellers vil Vinen spildes - -"

William gjorde en Bevægelse som for at styrte sig frem over Buffet'ens Flasker. Nina blev blegere end et Lagen.

"Jeg kan ikke drikke," sagde hun.

Noget i Tonen slog Høg. "Du har det heller ikke nødig," sagde han, "men William - han sover daarligt." Han tog en af de halvfulde Flasker og skænkede Vinen op i et Vandglas.

"Drik," sagde han. William tog Glasset og førte det op til sine Læber ... "Naa drik," sagde Høg barsk, "drik."

Han skænkede for sig selv: "Vi har godt af det." Han stødte sit Glas mod Sønnens: "Naa, godt Mod," sagde han. William var til Mode, som skulde han dø, mens han drak.

Han satte Glasset fra sig og saá paa Nina, længe, et fortvivlet Blik. Og Ninas Angst gav ham ingen Trøst.

VI

Et Aar var gaaet.

Nina var ikke længer ung ved Styret, og ved de gamle Pigers Hjælp gik alt i Huset som i "Fruens" Tid; Loven, som styrede, var et bestandig gentaget "saadan gjorde Moder", og for hver Dag, som gik, syntes Nina, hun fuldbyrdede et Stykke af den Dødes sidste Vilje.

Denne Følelse og hendes kraftige Ungdom maatte ogsaa til for at lette hende Livet i det triste Hjem. Høg 80 skrantede, plaget af en Melankoli, Børnene maatte være lykkelige over, fordi den var hans Sygdoms mildeste Form, men som dog laa saa tungt over de unge Liv, der fik deres første Indtryk i Skyggen af uovervindelige Sorger.

Og tungere endnu, som en mørk, truende Sky, laa Frygten over Hjemmet. Denne skrækslagne Frygt for et nyt Udbrud af Faderens Sygdom ligefrem isnede Ninas og Williams Sind og lod dem leve i en evig Uro, der aldrig sov. Et enkelt muntert Ord fra den tavse Høg, og de skræmmedes op som stukne af en Bi; en lidt ordrig Fortrolighed mellem Fader og Børn, og de tilkastede hinanden et sky Blik, som sagde hurtigt og angstfuldt: "Nu kommer det;" et Forslag fra Høg om en Fornøjelse, som skulde bringe lidt Adspredelse ind i

det ensformige Liv, han selv med knugende Sorg saá hans Børn førte - og de sagde, naar de var blevet ene: "Vi gør det ikke."

Nina blev stærk i dette Liv. Sorgen, den Opgave, man havde stillet hende, og som var for stor for hendes Kræfter, knugede hende ikke. Men den tidlige Smerte var gaaet gennem hendes Sjæl som en Frostnat, og Frostnattens Rim dvælede der længe.

Med al sit Hjertes Varme omfattede hun "sine egne": William og Sofie - Fremmede skyede hun. Hun havde en bestemt, stærk Følelse af, at man gjorde dem - hendes Søskende og hende selv - Uret ved saaledes at dræbe deres første Ungdom, og denne Følelse gjorde hende kold mod alle, selv dem, som ikke havde nogen Del i at paalægge de unge Skuldre dette Offer for Slægtens Anseelse. Desuden maatte hun sky Fremmede, deres Hus maatte være en Fæstning. Hvis man skulde skjule Faderens Sygdom, maatte det ske ved at holde sig borte fra alle. - Hvem vidste vel, naar Sygdommen kunde bryde løs?

William betoges af den samme angstfulde Skyhed som Søsteren, men den virkede hos Drengen paa anden Vis.
81

Han havde i de sidste. Aar indsugtet en overmaade stærk Følelse af sin Slægts Betydning og Ælde, af dens Daad og dens Gerninger, og denne Slægtsstolthed, der i hans lidenskabelige Gemyt fik en ejendommelig sugende Heftighed, var slaaet ud i en altbeherskende Ærgerrighed, en Drengærgerrighed af den særegne Fjortenaarsart, hvis Gerninger er Drømme, hvis altid søgende Æretørst læskes ved Sejre, vi tildeler os selv, og hvis smykkende Laurbærkranse er saa let vundne, fordi vi bekranser os selv. William stødte i sine Fantasier Panden mod Himlen.

Den sygelige Dreng erobrede i Tankerne en ny Verden for sig og sin berømmelige Slægt.

Saa kom Faderens Sygdom. Hvad der overvældede ham, var her ikke Faderens Ulykke, men langt mere den Skam, han vagt følte faldt over dem ved denne Sygdom. Han blev kaldet tilbage fra sine himmelstormende Fantasier og saá med pludselig Klarhed Virkelighedens Ynkelihood.

Hans Drømme havde ikke Livskraft til at modstaa denne Storm, og de blomstrede ikke op mere; som en enkelt Aprilnats Kulde kan afvisne et spirende Blomsterbed, saaledes sank Drengens Fantasier sammen under dette Slag.

Hans Tankeliv stængtes inde bag en tung Melankoli, der ligesom gav hans altfor tidlig slappede Nerver Hvile. Hele hans Eksistens prægedes af en Træthed, der var Frugten af de heftige Sindsbevægelser, som hans nervøse Gemyt ikke havde kunnet bære uden at modtage altfor store Mærker deraf.

Og til denne Blasérthed, skabt af for tidlige Sorger, stødte langsomt en anden, mindst ligesaa farlig og skæbnsvanger.

Stellas Død slog en udfyldelig Breche i Sønnens Liv; uagtet hun aldrig havde egentlig, hvad man kalder opdraget paa Sønnen, men snarere kun set til, mens han udviklede sig, var det dog hendes Smag, og kun hendes, som havde dannet ham, hendes Følelser, som saa at sige igenvoksede i ham. Hun var Midtpunktet for alt, hvad han vidste, følte og tænkte. Nu gik hun bort samtidig med, at Familiens Ulykke berøvede ham de Drømmerier, der havde opfyldt mer end hans halve Liv, og han følte under sin bestandig tiltagende Melankoli en Tomhed, hvis eneste Indhold var den dybe med Barndommens Halsstarrighed fastholdte Bitterhed, han nærrede mod alt og alle.

Og i Stellas Sted traadte, under det ensomme Liv i Hjemmet, ingen ny Fortrolighed eller nært Kammeratskab. Høgs Hus var ikke til det.

Træt af at fantasere, henvist til sig selv begravede William sig i Læsning. Men det var Drengen umuligt her længere at finde Smag i Bøger, som vilde have passet for hans Alder.

Livet havde ladet ham se Lidelser og Lidenskaber røre sig kraftigere, Sorger nage dybere, end de gjorde i disse Bøger.

Saaledes søgte han i sin Læsning hurtigt bort fra sin Alders Bøger, og han opsøgte de Digtere, som man siger har skrevet med dsres Blod: kun deres Værker syntes ham sande, og kun de syntes ham at vide, hvad et Menneske maa lide.

Læsningen kom saaledes til og ophedede yderligere det Drivhus, hvori Forhold og Omstændigheder saa tidlig havde indflyttet denne Plante.

Men de Sorger og Lidelser, hvoraf saamange af de Digtninge, han læste, bugner, var som oftest af en anden Art, tilhørte en anden Sfære. Dette gjorde William sig imidlertid ikke klart, han saá blot, at dette var

Lidelser, som han vidste, de oplevedes, og uden at have nydt i Livet noget af det, som havde skabt disse Lidelser, blev han gennem Kendskabet til Lidelserne først -fortrolig, siden træt af Nydelser, som han aldrig havde smagt.

Et goldt Tankeliv var allerede færdigt med en Byrons Lidenskaber og en Heines Ulykker.

Saa naaede han paa sin Vej til Alfred de Musset, og 83 den facile Adjunkt udlaante med et Smil: "la confession d'un enfant du siècle" til den femtenaars Dreng. Og det vilde ogsaa have været for silde at holde igen. William forstod alt, vidste alt. Med grusom Erfarenhed, der netop, fordi den kun tilhører Tankelivet, piller alt op og udtørre alt, forstod han hver Fiber i den Musset'ske Helts Sjæl, og hans Melankoli, der var født af Sorger, parredes nu med nydelsestrættet Mæthed.

Omtrent ved denne Tid blev han konfirmeret. Under Religionsundervisningen bragte han ofte Hans Velærværdighed til Fortvivlelse ved besynderlige Paradokser, skeptiske Spørgsmaal og Fraser. Hans Velærværdighed talte paa Højtidsdagen i sin Velsignelse, da han lagde Haanden paa Williams Hoved, om de unge Sinds Gæring, der gjorde Verden til et Kaos, hvor Gud dog i sin Naade tilsidst vilde skabe det samlende Lys.

Sagen var, at Religionen var gledet bort fra William, eller William gledet bort fra Religionen. Dump Melankoli, LigeGYldighed og Træthed havde efterhaanden hentørret Bønnerne paa hans Læbe, og den, som ophører at bede, er langt fra Gud.

William Høg syntes, han havde levet meget længe og længe nok. Hans Ansigtstræk havde faaet dette gamle, tidlig visnede Udtryk, der er ejendommeligt for Krøblinge eller Børn, der skal dø tidligt, han var meget mager og gik altid bøjet, med ludende Hoved.

Dog saá det ud til, han kunde vokse sig køn.

Nina og han var næsten altid sammen, og de stærke Baand, som de fælles Sorger havde bundet, brast ikke. Men paa den anden Side havde disse samme Sorger tidligt udviklet deres Karakter i meget forskellig Retning, og for hver Dag, der gik, maatte Kærligheden slaa Bro over en stadig større Kløft i Forstaaelsen.

William var nervøs og pirrelig, og under hans Tungsind bruste og kogte al et lidenskabeligt Gemyts tilbagetrængte Voldsomhed. Saa kunde denne undertrykte Gemyts-Hede ofte slaa ud paa de besynderligste Tider og 84 ved de ubetydeligste Lejligheder, naar f. Ex. Nina, der var Ordenen selv, havde lukket en opslaaet Bog, flyttet en Stol, hvorpaa Broderen havde siddet, eller saadan et eller andet.

Nina var under hans Vredesudbrud bestandig rolig, og denne Ro æggede William, opirrede ham yderligere.

En Dag havde Søsteren lagt "Rolla" ind i Bogskabet og tillod sig, da Broderen spurgte om den, at bemærke, at denne Bog forresten ikke var for Dreng.

William blev rasende og sagde, at hun forstod sig vist ikke meget paa den Slags Ting - hun skulde helst blive hos sin elskede "Jane Eyre".

Nina svarede ikke straks, men lidt efter løftede hun roligt Hovedet og saá paa Broderen, mens hun sagde:

"Tror Du, Mo'r vilde synes om, at Du læste i den Bog?"

William havde ikke ventet dette Spørgsmaal.

"Du tror det ikke," sagde Nina og saá atter ned.

Men lige med ét fløj Broderen ind imod hende, og i Raseri slog han hende paa Øret, saa det klaskede.

"William!" raabte Nina, næsten angst. "William - hvor kunde Du dog?"

Og lige saa snart han havde hørt Lyden af sit eget Slag og den smertefulde Betoning i Søsterens Raab, faldt hans Hænder slapt ned. Han saá skelende op, og han syntes, han maatte krybe i Jorden af Skam.

Nina havde rejst sig, hun holdt Haanden mod den rødplettede Kind, og koldt som med Knivklang sagde hun:

"Du ligner Fa'r!"

"Nina!" Han skreg det.

Forskrækket, sky saá William atter op, og deres Blik mødtes. "Nina," sagde han igen, sagtere, "Nina!" Hun sank med en Mumlen sammen i Stolen og græd med Hovedet ned i sin Sykurv.

Nogen Tid efter, stærkt ind i det andet Aar efter Stellas Død, blev Høg atter eksalteret; langsomt, men sikkert gennemløb hans Sygdom de samme Stadier som 85 sidst. Det var de samme Idéer under andre Former, de samme Overdrivelser, den samme indholdsløse og ustadige Energi; paa Børnenes Side den gamle Angst, den gamle Venten, den gamle, hvileløse Frygt. Kun var de nu ene om at bære det.

Om Natten gik Høg søvnløs rundt i Huset, han rumsterede i Køkkenet, lyttede ved Dørene, spejdede efter Lyssprækker for at se, om William eller Nina havde Lys og vaagede. Han stjal deres Lys om Aftenen og tog Tændstikkerne fra dem. Han vidste, at de passede paa ham, og han vilde hindre det.

Efterhaanden som Eksaltationen steg, voksede Børnenes Angst - ogsaa Sofie forstod nu, at Faderen var syg - men Berg haabede paa en hurtig Bedring og lod Høg blive i Horsens.

Om Dagen sad Nina hjemme uden at turde gaa ud og uden at kunne blive rolig mellem de fire Vægge. Hun skyede Folk endnu mere end ellers, hun syntes, at alle Mennesker saá nysgerrigt paa hende, og hun hadede baade deres Medlidenhed og deres Spørgsmaal. Saa sad hun i et halvmørkt Værelse til Gaarden og rugede over sin hjælpeløse, fortvivlede Angst, saa lang Dagen var, uden at kunne tage sig noget til og uden at arbejde, hensunken i sin egen Hjælpeløshed. Naar Faderen var hjemme, jog hun hvert femte Minut op af sin Sløvhed for inde i Spisestuen at lytte efter, hvad han tog sig for i sit Studereværelse, om der var Folk hos ham, og hvad han sagde.

Undertiden, naar han saaledes havde Besøg, og han talte meget højt og længe, aabnede hun pludselig Døren og traadte ind under et eller andet ligegyldigt Paaskud, som kunde afbryde Samtalen og faa den Fremmede bort. Men fra Faderens Øjne mødte hende da et Blik saa vredt og hadefuldt, at Datteren gøs derved.

Var William hjemme, sad de to Søskende sammen. Deres Samtale var altid den samme, ligesom deres Tanker : i en Ring gik baade Ord og Tanker rundt om deres Frygt.

86

Høg tog ofte William med sig paa sine Udflugter, Spadsereture, lange Rideture; undertiden kunde de være borte hele Dage. Disse Tider var Hvilepunkter for Nina, hun trængte saa haardt til at hvile ud fra sin Angst; for William var dette Samliv med den Syge en forfærdende Lidelse.

Høg glemte, at han talte med sin Søn, og hadefuld som han i Sygdommen var mod dem, han ellers elskede, fortalte han løst og fasom sine Brødre, om Excellencen, om sin Moder. Han klædte sin Slægt af for sin Søns Øjne. Eller han tumlede med de vildeste Planer om at rejse for at vise Sønnen de Steder, hvor han havde tilbragt sin Ungdom, om at føre ham til Paris og til Italien. William gav ham Ret i alt. Saalænge de var ene, var det dog langt mindre forfærdeligt, og saalænge lod han Faderen tale. Men hvor han kæmpede, naar de var sammen med Fremmede! Han dækkede over Faderens Besynderligheder, talte livligt, spurgte ham ud, som om han selv var mest interesseret i alt; han forklarede Faderens Anskuelser, han bortforklarede hans Overdrivelser, saá med hundrede Øjne og hørte med hundrede Øren for at aflede Opmærksomheden fra hans uforklarlige Excentriciteter.

Snart agerede Faderen syg og lagde sig til Sengs; da maatte Sønnen timevis holde vaade Klude paa hans Pande, han kunde ikke vige fra ham, men sad med hans Haand i sin, mens Faderen jamrede sig i indbildte Smerter. Nervernes Oprør lod den Ulykkelige lide et Helvedes Kvaler.

Snart vilde Høg bruge Bade, og de tilbragte nogle Dage ved Kysten. Han gik ved to Stokke, halvbaaren af William kom han saaledes ned til Badehuset. I Badekamret vilde han være alene, og Sønnen maatte kun følge ham til Broen. Det var forfærdelige Øjeblikke for Williams ophidsede Fantasi, naar han i stirrende Angst ventede inde paa Stranden, uafbrudt seende mod Badehusets Dør, der blev ved at være lukket Kvarter efter 87 Kvarter, indtil den kolde Sved sprang frem paa den Ventendes Pande.

Saa ilede han i vanvittig Frygt i tre Spring ned fra Skrænten, hvor han sad, ud ad Broen og bankede paa Døren.

"Er Du i Vandet endnu?" raabte han.

"Nu kommer jeg," svarede Høg kort, "Du er vel angst, din Fa'r, som har faaet Svømmepræmier, skal drukne i et Vandfad?"

Om Middagen spiste de ved Table d'note i det lille Badehotel. De sad nederst ved Bordet, Høg lige ved et Hjørne: naar han vilde tale, maatte det ske over Sønnen.

Aldrig i sit Liv havde William været saa videbegærlig som i denne Timestid, hvor den gnavne Vært lod

sine med spædt Kalvekød fyldte Overflødhedsskaale tømmes paa Gæsternes ventende Tallerkener. Han bemægtigede sig med en Opbyden af al sin Kraft hele Faderens Opmærksomhed, og han skjulte med sin Livlighed og Spørgelyst hele det øvrige Selskab for Høg; han overvældede ham med Spørgsmaal, han lo, svarede muntert, skæmtede. Den kolde Angst gav ham Kræfter.

Men naar de efter disse Maaltider kom op paa deres Værelser og Faderen lagde sig til at sove paa sin Seng, kunde William ofte falde fuldstændig sammen efter den frygtelige Anstrengelse, og, stum og følesløs for alt, tilbringe Timer i en tom Opgivelse, hvor hans Hjerne havde ophørt at arbejde, og hvor han græd af Slaphed uden at vide det.

Efter nogle Dages Forløb vendte de saa atter hjem, og det gamle Liv begyndte igen. Eksaltationen steg stadig, og Nina og William turde ikke mere gaa i Seng om Natten. Dér sad de mange Nætter - det var nu ud paa Efteraaret - halvslumrende i et Par Lænestole i Williams Værelse uden at turde tænde Lys og uden at turde tale for at holde sig vaagne. Høg vilde have set Lys i Sprækken og hørt deres Stemmer, naar han 88 gik forbi Døren. Hele Natten hørte de hans urolige Vandren, naar han hvileløs gik ud og ind og aabnede og lukkede alle Døre i Huset. Han spiste sjældent om Dagen, men om Natten hørte de ham mange Gange rode med Glas i Buffet'en og rasle med Knivene, og om Morgenen kunde de se, at han havde skaaret Ost i Spisekammeret.

Børnene turde ikke tale. En Gang imellem spurgte den ene, blot for at høre en Lyd, som kunde adsprede den tunge Stilhed, deres Rædsel befolkede med Skræmmebilleder: "Sover Du?" Og den anden svarede med et Par hurtige Ord. Det var alt.

Saaledes gik mange Dage og mange Nætter.

Tanken om at rejse blev imidlertid stadig stærkere hos Høg, han vilde vise Sønnen Europa. En smuk Dag spurgte Berg William, om han turde rejse med Faderen.

"Deres Fader ønsker at rejse," sagde han lidt nonchalant, "og jeg tror, at Rejsen vilde være gavnlig, meget gavnlig for ham."

"Rejse - -," mumlede William, og det var ham, som om han pludselig skulde kvæles ... "jeg - -"

"De tør altsaa ikke," spurgte Berg barsk.

William saá op, lige ind i Lægens graa Øjne: "Hvor lang Frist vilde det kunne gi'e?" spurgte han.

Lægen modstod ikke det Blik, han saá ned og sagde tøvende: "De véd godt, Høg, at Lægerne kun kan antage." Han slog med Stokken lidt Støv af sine Benklæder.

"Og hvorlænge antager De," spurgte William igen. ejendommelig fast.

"Maaske et Par Aar," sagde Lægen, "men naar De er bange ..." Berg vendte sig halvt bort.

"Er der da intet at være bange for, Doktor Berg?" Ordene kom heftigt, som en undertrykt Bebrejdelse, og det unge Menneske saá atter skarpt paa Berg. "Er der intet at være bange for?"

89

"For Dem intet." Der var en kort Stilhed. "Men Skolen?" sagde William tøvende og slog Øjnene ned.

"Aa ja, søg Paaskud!"

William aandede dybt; han aabnede og lukkede Hænderne nogle Gange, som for ved en mekanisk Bevægelse at betvinge sit Sinds Oprørthed, og lidt hæst sagde han saa:

"Jeg skal gerne rejse."

Lægen saá et Øjeblik paa ham, som han stod dér med store Sveddraaber paa Panden og Munden smertelig sammentrukken under de hviskede Ord, og i et pludseligt Udbrud af Medlidenhed slog han ham paa Skulderen.

"Det var bravt," sagde han. ;Og De skal ikke være bange."

Tre Dage efter rejste de. Selve hans uovervindelige Angst gjorde William rolig og fattet i disse Dage, men da han kørte bort fra Perronen og lænet ud af Kupéen saá Nina viftende med det hvide Lommetørklæde, var det ham, som om Jorden gled bort under ham, og han satte sig i Svimmelhed tilbage i Sædet.

Den første Uge syntes det, som om Berg skulde faa Ret.

De rejste i smaa Dagsrejser, laa over hver Nat, og tog først videre højt op paa Dagen. William bestak Konduktøren, saa de blev alene i Kupéen, hvor Høg saa laa paa den ene Side, ligesaa lang han var, paa et Leje, redt af Plaider, Tæpper og Puder. Undertiden var han saa svag, eller indbildte sig at være det, at man maatte løfte ham baade ud og ind af Kupéen. William fortalte, de rejste til et Bad, og bødede paa alt med Drikkepenge, som han næsten maatte kaste ud i Grams. For at faa de mange Penge af Faderen, der lige saa ofte var latterlig paaholdende som latterlig ødsel, maatte han lave de utroligste Historier.

Til andre Tider var Høg livlig som et tyve Aars Menneske, og saa var det vanskeligt at holde ham i Kupéen; han undrede sig over, at de bestandig var alene, og 90 med de Sindssyges Mistænksomhed sagde han: "Men Du vil vel ingen ha'e maa være sammen med din Fa'er?" William slog det hen, søgte Grunde: "Der var jo saa faa, som kørte paa første Klasse."

Under Opholdet i Neumünster blev Faderen borte. William havde været inde for at købe nogen Lektüre i Jernbanebiblioteket, og da han kom tilbage paa Perronen, var Kupéen tom.

"Einsteigen," raabte Konduktøren højere oppe i Toget. "Einsteigen!" Han slog Døren haardt i ...

William sprang ned af Trinnet og saá sig fortvivlet om, ingen at se - han løb ned forbi de nærmeste Vogne og raabte højt, ingen, der var ingen, som svarede.

"Einsteigen/" raabte Konduktøren lige ved ham.

William sprang op paa Trinnet, og hurtigt, i afbrudte Sætninger, fortalte han, at Faderen var borte, at han ikke kunde rejse, at han maatte blive her.

Konduktøren lo og halvt tvang ham ind i Kupéen - William greb sig i at have talt Dansk i sin Fortvivlelse.

Mens de kørte, sad han overvældet, forvirret, uden at turde tænke. Han burde være blevet, han burde aldrig være taget med - Men Faderen kunde jo have taget fejl af Kupéerne, han sad naturligvis i en anden Vogn, han kunde jo dog ikke være blevet tilbage ...

Han gik i sin Bevægelse frem og tilbage i Kupéen uden at kunne sidde roligt, bestandig paany bearbejdende dette dobbelte Sæt af Tanker, som hans Fantasi understøttede saa forfærdeligt med ligegyldige Grunde.

Og hver Gang de standsede paa en af de smaa Stationer, havde han Lyst til at springe ud, og den nye Tankerække tvang ham dog til at blive.

Hvad skulde han vel ogsaa kunne gøre med sine tyve Mark? Hvor skulde han vel tage hen?

I Hamborg aabnede han selv Vogndøren og steg ud. Hans Angst var gaaet over til en opgivende, sløv og følesløs Inerti, og han var overbevist om, at Faderen ikke var med i Toget. Og alligevel spejdede han med 91 Fortvivlelsens Iver efter hver Dør, der aabnedes i Vognrækken. Han løb lidt ned til den næste første Klasses Vogn - til den næste. En Herre stod paa Trinnet halvt bøjet ind i Vognen ... nu traadte han helt ud ... vendte sig ... det var ham.

William standsede med et Ryk og slog sig med Haanden for Munden for ikke at skrike; alt Blodet fo'r ham i Stød til Hjertet.

Høg hjalp med udsøgt Høflighed en blond, meget høj Dame ud af Kupéen, bød hende Armen og kom henimod Sønnen. Da han saá ham, smilede han: "Er Du dér," sagde han fuldstændig ligegyldigt. "Ska' os en Vogn, min Dreng."

Damen tog Lorgnetten op og saá et Øjeblik nonchalant paa William, vendte sig saa og sagde nogle Ord paa Fransk, medens de gik ind i Ventesalen.

William blev staaende, han kunde næppe kende Faderen igen: set saaledes bagfra med den slanke Figur rettet, Hovedet baaret saa smukt, lidt bøjet ned mod Damen ved hans Arm - mod sin Vilje blev Sønnen slaaget af den rene Race i den hele Fremtoning, noget vist ubeskrivelig fornemt, det var umuligt at definere.

Han skaffede Vognen, og de kørte alle tre - Høg, Grevinde Hatzfeldt og han - til "Hotel de l'Europe". Grevindens Kammerjomfru sad paa Bukken.

Ingen talte til William. Han sad halvt gemt under hendes Naades Kasser og Hataesker, og naar Faderen pegede paa et eller andet, henvendte han sig kun til Damen eller tilføjede hurtigt et: "Ser Du, min Dreng", hvis henkastede Betoning gjorde Sønnen mindst fem Aar yngre. William var til Mode, som gik han endnu med Bluse. Grevinden talte Fransk og holdt ham paa denne Maade udenfor Samtalen, forresten syntes hun helt at have glemt hans Tilstedeværelse og ikke at ville ane hans Eksistens.

Da de var blevet alene i Hotellet, spurgte William, hvem den Dame var.

92

"Jeg var en Ven af hendes Mand," sagde Høg. Videre ikke.

Han gjorde omhyggeligt Toilette, tog tre-fire Skjorter af og paa, inden han kunde finde en, der var god nok, valgte mellem sine Frakker en blaa med Fløjskrave og lange, moderne Skøder.

"Vi spiser Frokost i den zoologiske Have," sagde han.

"Med Grevinden?"

,Ja."

Det blev en drøj Dag for William. Faderen aandede kun for Grevinden, han gjorde Kur, overvældede hende med Opmærksomhed, han kyssede hende paa Haanden, havde hende under Armen, sad bestandig lige overfor hende uden at tage Øjnene fra hende. William kunde næsten ikke holde ud at se derpaa, det pinte ham; han rødmede, naar Faderen kesserende lagde sin Haand paa Grevindens Arm, han slog Øjnene ned, naar de smilte til hinanden med et tavst og leende Smil; han led, naar Faderen bøjede sig ned og deres Øjne mødtes.

Han vidste ikke selv, hvad det var, men han syntes, at Faderens besynderlige Blik maatte fornærme enhver Kvinde, at hans Berøringer maatte oprøre hende. Og i sit stille Sind hadede han denne blonde, rolige Dame med sin graa Rejsedragt, sine svenske Handsker og sit evige Smil.

Til ham talte man slet ikke, og efterhaanden steg hans pinlige Følelse til det utaalelige. Han kunde ikke længere holde det ud, han syntes, Faderen var kælen som en kurrende Due, og han var opbragt paa Grevinden, der modtog alt med den samme fuldkomne Ro, det samme uforstyrrelige Smil.

Han vilde ikke se paa dem, og dog kunde han ikke lade være, hans Følelse saaredes, og hans Nysgerrighed drev ham til at se.

Saa tænkte han, han vilde sige hende alt, fortælle hende, at Faderen var syg - det vilde være en Straf, 93 og det kribledede ham i Fingerspidserne efter at sige det ; men alligevel, nej, det var umuligt.

Om Aftenen var de i Thaliatheatret. De sad i en Avantscene-Loge. Høg og Grevinden langt tilbage i Mørket, William helt fremme. Man spillede et Stykke af Moser med en af Tysklands berømteste Skuespillerinder som Gæst. Ingen i Logen fulgte Spillet.

William hørte ustandseligt Grevinden og Faderen hviske bag sig, og han irriteredes af Lyden af den store Vifte, som hun uafbrudt bevægede frem og tilbage. Faderen sad hele Tiden helt bøjet henimod hende, med sit Ansigt ind imod hendes.

I en Mellemakt gik Faderen ud. Og uden at kunne beherske sig længere, vendte William sig om mod Grevinden, og sagde hurtigt:

"Fa'r er sindssyg." Han mødte Grevindens Blik, hun rørte sig ikke, bevægede Viften sagte og svarede:

"Det véd jeg."

Ordene døde paa hans Læber, han kunde have slaet hende i Ansigtet.

Den næste Morgen rejste Grevinden, uden at Høg bekymrede sig derom.

De tog fra Hamborg to Dage efter, standsede i Münster, i Düsseldorf og naaede endelig Cöln.

Høg talte mere end i Rejsens allerførste Tid, og han begyndte at undgaa William, mens han stadig stiftede flere og flere nye Bekendtskaber overalt, hvor de kom. Om Dagen gik det an, Sønnen fulgte jo med paa Turene og var ialtfald i Nærheden, men efter det sene Table d'hôte, naar de var gaaet op paa deres Værelser - de boede i Beletagen og havde tre Stuer, Nr. 53 - søgte Høg paa alle mulige Maader at narre William ud saa længe, indtil han selv kunde slippe bort til Theatret eller til Cirkus.

Undertiden lukkede han ham endogsaa inde, mens han selv strejfede om, Himlen vidste, hvor.

Det var for William de kvalfuldste Timer: Ene, overvældet af sin knugende Ensomhed sad han Time 94 efter Time i den store Salon og ventede. Han forsøgte at skrive Breve, men han formaaede ikke at holde Tankerne sammen, han satte sig ud paa Altanen mod den store Gaard: Springvandets Plasken, Gæsternes Latter og Samtaler henne under Glastaget irriterede ham; han havde ingen Ro, han gik ind i sit Sovekammer, vaskede sine Hænder for tiende Gang, spejlede sig, gik atter ud i Salonen, frem og tilbage.

Han kunde have skreget om Hjælp - saa ensom, saa forladt syntes han sig i denne aflaaede Lejlighed. Og ringe kunde han ikke. Hvorledes skulde han vel forklare, at han var blevet laaset inde? Hvorfor var Faderen gaaet? - - Nej, han maatte vente. - - Saa kom Høg hjem langt ud paa Natten.

William var meget sky, talte sjældent og undgik at stifte Bekendtskaber. Han blev mager og havde ingen Appetit. En Dag ved Table d'hôte hørte han Faderen sige sagte til sin Nabo:

"En Overanstrengelse - nedarvet Melankoli - arvet fra Moderen."

Den Fremmede saá paa ham, og det gav et Sæt i William. Det var altsaa derfor, de bestandig saá saa medlidende paa ham, undgik ham, talte underlig kælede, naar de endelig talte - derfor behandlede Kelnerne ham saa sky, ligesom ængsteligt: de troede, han var den gale.

Det var, som Blodet stivnede i hans Aarer, som om Bord, Opsats, Tallerkener pludselig begyndte at danse for hans Øjne ... mens Væggene snurrede rundt som en Karussel. Han kunde ikke maale den Afgrund, som aabnede sig for hans Fødder.

Da de kom op, satte han sig hen foran Kaminen, han hørte ikke, saá ikke - dette Slag havde bedøvet ham. Uden Øje og Øre maalte hans Tanker det Svælg, foran hvilket han stod: det var altsaa ham, der var gal, han, den melankolske, sky, menneskefjendske, og Faderen var rask, han talte jo, var aandfuld, forynget, omgivet af en Duft af Elegance og Fornemhed ... Hvad 95 var vel naturligere, end at man troede det? Man maatt e jo tro det ...

Men han maatte gaa til en Læge, dette kunde ikke vare ved ... umuligt ...

Han rejste sig uden at vide, hvorlænge han havde siddet der, og saá, Ilden var gaaet ud; han kaldte, Faderen var ikke i sit Sovekammer. Saa begyndte han atter paa den gamle Tankerække, han optrævede Tanke for Tanke, begyndte forfra, tog paany de samme Grunde frem, vejede dem og kom paany til det samme Resultat. Stadig den samme Tankekreds.

Pludselig kom han til at ryste af Kulde. Altandøren stod aaben, og Oktoberaftenen var meget kold. Han gik hen for at lukke Døren og saá, at Lysene var slukket i Restaurationen, i Gaarden brændte kun et Par enkelte Gasblus, viftende for Vinden i deres ovale Kupler. Et Par Tjenere gik og satte Stolene sammen henne under Glastaget.

Det maatte altsaa være sent. Taffeluhret viste ogsaa to.

I det samme havde han glemt den nye Angst, og han huskede kun, at Faderen endnu ikke var kommen hjem, saalænge plejede han dog sjældent at blive ude.

Den nye Frygt forjog den gamle. Siddende sammenkrøben i Sofaen faldt han i Søvn, overvældet af Træthed, men hans Tanker, der blev til Drømme, joges bestandig rundt i samme sørgelige Kred.

Han vaagnede ved en høj Latter og saá Faderen staa midt i Stuen med en tyrkisk Hue paa Hovedet og et stort Skæg. Han sprang op som en Fjeder og holdt sig for Øjnene, som for at væрге sig mod Synet. "Hvem er det," sagde han. Faderen lo.

"Det var hele min Maskeradedragt," sagde han, bestandig leende, "og jeg kan gøre Dig forskrækket alligevel! Nar! - Nar!"

William spurgte, saá paa ham. Øjnene var uhyggelig glansfulde, Læberne fortrak sig til et evigt Smil; han talte uafbrudt, Ordene føg sammen i en ustandselig Strøm, afbrudt af Latter, Udraab og Nynnen.

96

Det hvide Slips var gaaet op, Skjortebrystet krøllet, den ene Knap stod aaben.

"Det er af Dansen," sagde han leende, "de Damer svinger En, saa man bliver ør." Han søgte at knappe Skjorten, men hans Hænder rystede, og han havde intet Herredømme over dem.

"Det maa være Champagnen," sagde han og sagde paa fransk et b for p'et.

William stod som fastnaglet, hans løftede Arme faldt slapt ned, mens hans Tænder klappede imod hinanden, og han mærkede, hvordan Tankerne gled fra ham i Skrækken.

Han stirrede nogle Øjeblikke som fasttryllet paa den Vanvittiges Ansigt. Saa gav han sig uden at vide det pludselig til at le højt: al hans Rædsel fik Luft i den skærende Latterkrampe.

Høg saá lidt paa ham og lo med; staaende ligeoverfor hinanden lo de begge, Fader og Søn, som Vanvittige.

Men lige med ét gik Faderen frem imod ham, og med løftet Arm hviskede han truende:

"Du ler af mig, Du ler af din Fa'er."

Han hvæsedede Ordene frem, Ilden gnistrede i hans Øjne. Og mens Latteren voldsomt døde paa hans Læber, syntes William, han maatte forstenes under dette vanvittige Vredesblik.

"Nej, nej, jeg ler jo ikke," sagde han mumlende, thi han kunde næppe faa Læberne saa vidt aabnede, at han kunde faa Ordene frem, "jeg ler jo ikke."

"Jo - Du ler."

"Nej, nej, ser Du dog ikke," sagde William i rystende Angst, "jeg er alvorlig, jeg ler ikke."

Høg bøjede sig ned og greb ham i Armen med et Jerntag :

"Jo," hviskede han hæst, "nægt det ikke, I ler, ler alle - for jeg er gal, gal - gal er jeg blevet." Og med et pludseligt Skub stødte han Sønnen saa voldsomt tilbage, at han tumlede om mod Væggen.

Smerten ved Slaget vakte William, den fysiske Smer-

97

te gav ham hans Sindsro tilbage. Han maatte først og fremmest ud, han maatte tilkalde Hjælp. Han maalte Afstanden til Døren.

Den Syge fulgte Retningen af hans Blik: "Nej," sagde han og lo igen, "der er laaset af - jeg har laaset af." Han saá lidt paa ham med et skadefro Glimt i Øjnene: "Du véd nok, det er Dig, der er syg, man maa være forsigtig, meget forsigtig!" William greb for sig og støttede sig til en Lænestol. "Ja," sagde han besværligt, mens han betvang sig. "Men hvad skulde jeg ogsaa ude nu om Natten? Nu er det jo paa Tiden at gaa i Seng."

Han saá uafbrudt paa den Syge, mens han tændte de to Lys paa Kaminen og rakte ham det ene:

"God Nat," sagde han.

Faderen tog Lyset uden at tænke derover: "Ja, nu skal vi skrive," sagde han, aandsfraværende og tonløst, mens han saá ind i Lyset, "det haster - man véd aldrig, hvor længe man har sin Forstand." Han gik med Lyset hen til Skrivebordet og aabnede Mappen: "Du maa skrive/4 sagde han, "min Haand ryster jo lidt, saa dikterer

jeg."

William gik frem over Gulvet som for at tage en Stol, forbi Kaminen, hurtigt hen til Døren. I det samme vendte Høg sig og nikkede lunt: "Jo, min Dreng, den er lukket - og Klokkestrengen har jeg ogsaa taget ned."

Et Udraab som et kvalt Skrig .døde i Sønnens Strube, saa tvang han sig og sagde med et Smil :

"Du passer godt paa mig, Fa'r."

Han satte sig ved Skrivebordet og aabnede Manuskriptet. Han tænkte ikke mere, Blodet suste i hans Øren og Bogstaverne dansede i Taage for hans Øjne.

"Monumentets Afsløring4' stod der med store, snirklede Bogstaver, han gyste og vendte Bladet.

Faderen gik op og ned ad Gulvet bag ham. "Hvor er vi," spurgte han.

William begyndte at læse. Han hørte næppe, hvad han selv sagde, og han læste hæst, ud i ét.

"Thi, hvis vi spærrede dem alle inde i Bure, disse 98 Dyr, skabte for at ødelægge, hvis Væsen er Drifter, og hvis Drifter er Fordærvelse og Elendighed, handlede vi ret" - -

"Rigtig - rigtig - det var der, vi slap."

Høg lo, talte sagte med sig selv, gned sine Hænder. Saa standsede han ved Sønnens Stol og sagde pludselig: "Ja, for det fordærver Dig vel ikke?"

"Jeg skriver jo altid," sagde William.

"Vist saa, vist saa. Naa skriv saa." Sønnen bøjede sig ned over Manuskriptet, hans Hoved var tungt som Bly.

"Thi Kvinden er ikke bedre værd," dikterede Høg. "Manden er Herre og kan ødelægge uden Ansvar" - -

"Hører Du," sagde han og traadte Sønnen ganske nær, "uden Ansvar. Det var ikke godt andet," mumlede han med stille Latter, mens han gik bort igen ... "Vi vilde faa for meget at bære paa."

Latteren skar igennem Sønnen.

"Uden Ansvar," gentog han.

"Den, som ikke gør sig til Herre, bliver Slave," dikterede den Syge, "den, som ikke ødelægger, bliver ødelagt. Thi ingen har betvunget Dyret i Kvinden."

Henne paa Taffeluhret slog Klokken fire.

Den Syge lo stadig for sig selv, talte mumlende og gik nogle Gange frem og tilbage over Gulvet; standsede atter ved Skrivebordet bag Sønnen: "Har man ikke Ret til at hævne sig?" sagde han hæst: "Naa, gentag det."

William vendte Bladet og læste: "Den, som ikke gør sig til Herre, bliver Slave, den, som ikke ødelægger, bliver ødelagt."

Den Syge gned sine Hænder: "Et Evangelium," sagde han. "Et smukt Evangelium."

Sønnen lod Pennen synke: "Jeg er saa træt," sagde han.

"Ser Du," sagde den Syge uden at høre, "det er godt at vide saadan noget og godt at huske det. Saa er man rolig i alle Tilfælde." Han løftede Armen, lod den atter falde og drog et dybt Suk. "Din Mo'r var bedre," sagde han pludselig i en ny Tankegang, "hun elskede en anden, véd du nok - sin Fætter" ...

William vendte sig, han saá i navnløs Rædsel paa Faderen.

"Fa'r," raabte han, "Fa'r!" og han strakte Hænderne afværgende frem, "Fa'r, sig mig det ikke!" Ordene lød som afhugne Skrig.

"Men hun kom og sagde mig det," sagde den Syge, helt henne ved Kaminen, "bad om, at vi maatte rejse, for at Kampen med hendes Lidenskab kunde blive lettere." Sønnen drog et dybt Suk.

Der gik et Smil over hans Ansigt, og mens Graaden, der steg op i hans Hals, tilslørede hans Stemme, hviskede han: "Aa, Tak, Tak!" Han vaklede, holdt om Stoleryggen, Faderen tog ham i Armen.

"Hun er blevet en Helgen," hviskede han hemmelighedsfuldt og sagte og holdt sin Mund helt hen til hans Øre, "jeg har tit talt med hende, tit, hun græd og jamrede for os, hun sagde, hendes Bønner kunde ikke hjælpe os."

William rystede under Faderens Tag. "Ja," - sagde han - "hun er en Helgen." Der var et Par Øjeblikkes Tavshed.

"Vi vil bede til hende." Og med et voldsomt Ryk tvang han Sønnen ned paa Gulvtæppet ved sin Side. "Bed," raabte han med hæst hvinende Stemme, "bed," og med Hovedet ned i Gulvet, helt udstrakt, mumlede han halvhøjt nogle forfærdelige Bønner, en grufuld Blanding af fanatisk Tilbedelse og skrækkelige Forbandelser.

William laa paa Knæ: uden at turde rejse sig laa han med sænket Hoved og mumlede sagte.

"Bed," raabte den Syge igen, "bed højt!" Han hævede Hovedet fra Gulvet, saa William saá det fortrukne Ansigt og de glasagtige Øjne, "det var, som laa der en Hinde over dem. "Læg Dig ned," raabte Faderen skrigende. "Læg Dig ned! hovmodige." Og endnu højere raabte han: "Det er jo mig, Du tilbeder, mig, den hellige 100 Markus." Med et Spring fo'r han -op, og rettet i sin fulde Højde med udstrakte Arme stod han foran Sønnen, der sagte hulkende skjulte sit Ansigt i Tæppet.

"Mig er det, mig," blev den Syge raabende ved, "mig, den hellige Markus. Bed, bed - eller Du kommer aldrig i de Saliges Samfund."

William laa ganske stille, hans Lemmer var blytunge, han syntes næppe, han vilde have Kraft til at rejse sig. Faderens Ord lød i hans Øren som et fjernt Uvejrs og han hørte den Vanvittiges Veltalenhed.

"Hører Du," raabte den Syge, "dette er mit Evangelium: den, som ikke ødelægger, bliver ødelagt, saaledes taler den hellige Markus med Myndighed."

Han blev ved, ustandselig ved. William hørte ikke mere, skelnede intet, udstrakt paa Gulvet bed han i

Gulvtæppet i næsten vanvittig Fortvivlelse.

"Thi deres Umættelighed lægger Verden øde, og Livet er en stinkende Kirkegaard, hvor Prostitutionen tramper paa Gravene. Men ve dem, ve dem - den hellige Markus forkynder dem Svovldød og Undergang."

Da gik Faderens Raab pludselig over til Rallen, en lang, krampagtig Rallen, der kæmpede med en vanvittig Latter. William var næsten stiv af Skræk, og han kunde næppe løfte Hovedet.

Høg stod lænet til Væggen, fægtende med Armene i Luften stirrede han frem for sig med stive Øjne. Med et Skrig, et Hvin, som Rædselen gjorde dyrisk, sprang Sønnen op. Den Syge fægtede endnu nogle Sekunder med Armene i Luften, saa vaklede han, og støttende for sig med de fremstrakte Arme, hvis Hænder var krampagtig knyttede, styrtede han næsegrus om paa Gulvet i et tungt Fald.

William rev voldsomt i Døren, syntes saa, at Faderen laa saa besynderlig rolig, og stødte heftigt til en Lænestol for at komme forbi, hen til ham.

"Fa'r," raabte han, "Fa'r," raabte han igen. Han rørte ved hans Hoved, følte paa hans Haar, - han tog 101 hans Haand, løftede hans Arm op og slap den med et Skrig.

Høg var død.

Høgs Død rygtedes hurtigt i Hotellet, og efter som den rygtedes, var det som en listende Tavshed sneg sig fra den Dødes Værelser gennem de lange Korridorer, Trappe op og Trappe ned, over Gaarde og ned ad Gange og lagde sig knugende over hele Huset. Og i Tavshedens Følge gled som en Skygge over den lyse Glas-Gaard, over Restauranternes Sale og over de stumme Gæsters Smil, der døde i Dødens Nærhed.

Det var, som om det store Maskineri arbejdede tungt i den kolde Tavshed: Portier'ens Klokke klang som en Ligklokke, Kelnerne styrtede sky og uden Smil om de ellers saa høfligt smilende Munde hen over Gaarden under Glastaget. Overalt i Huset blev Tale til Hvisken, Latteren frøs og døde bort.

Denne ene Død lurede i dette Livets Brændpunkt i hver Krog, og det nyttede ikke, man gik udenom Nr. 53, thi hvor man gik, mødte man Døden. Knokkelmanden var blevet til en Polyp, der omfattede hele Huset med sine uhyggelige Arme.

Nogle støjende Amerikanerinder rejste straks med første Tog.

Forresten gjorde Værten kort Proces. Han præsenterede sig i Nr. 53 Kl. halvti med hvidt Slips og sorte Handsker for at bevidne William sin Deltagelse og med sin behandskede Haand høfligt at smide ham ned ad Trapperne.

Han satte sig ligeoverfor William Høg, foran Kaminen, og sad og glattede paa sin Hat, mens han lod sine Trøsteord falde med en vis grødet Inderlighed, som skulde udtrykke dybtfølt Deltagelse.

Hr. Fridrich var meget deltagende. Han vilde gøre alt, alt for at lette den unge Herre den tunge, altfor tunge Byrde ... det vilde i ethvert Tilfælde være hans Pligt, og her var det en Pligt, han opfyldte med Glæde.

Hr. von Høg havde været af de Gæster, som det var 102 en Glæde at se hos sig, en kun altfor sjælden Glæde, han havde endnu igaar forbavset Hr. Fridrich ved sin Vinsmag.

"Men han var tilfreds, det er mig en Trøst," tilføjer Hr. Fridrich, "han var tilfreds, mine Kældere tilfredsstillede ham. Jeg ser ham endnu, hvor han smagte paa et Mærke af Liebfraumilch, han nød det, han forstod den Vin - aa, en fortræffelig Mand, Deres Hr. Fader." Og Hr. Fridrichs taarefyldte Øjne søgte Loftet i rørt Anerkendelse paa samme Tid af Kældernes Uovertræffelighed og den afdøde Gæsts ufejlbare Smag.

Der blev en Pause. William var for sløv til at sige noget. Han sad med sit tunge Baghoved lænet til Kaminstolens Ryg, svagt smilende, og betragtede Hr. Friedrichs Skjortebryst, der svulmede under hans smaskende Suk ligesom et Panser.

Hr. Fridrich tog langt om længe Øjnene bort fra Loftet, lod dem uden at se paa William glide ned over den sorte Silkehat og hvile paa Gulvtæppet. Han lettede sig i Stolen under en dyb Rømmen og sagde saa igen:

"Ja - han var tilfreds."

William sad stadig tavs. Men da Hr. Fridrich saá op, nikkede han for at bekræfte denne Tilfredshed.

Hotelejerens Skjortebryst bevægede sig heftigt under den nye Pause, og hurtigt for straks at bryde alle Broer af sagde han med et nyt Blik paa William:

' "Men et Hotel er intet Hospital." Han havde maaske ventet et Svar, men da han intet fik, tilføjede han

med stærk Betoning: "De tre amerikanske Damer er allerede rejst."

William sad bestandig uden at sige noget, og trods sin Sløvhed fandt han Hr. Fridrichs Meddelelse meget overflødig. Hotelejereren holdt inde og bed sig i Læben. I sit stille Sind kaldte han det unge Menneske for en generende Idiot.

Han hængte den høje Hat imellem sine Knæ, og mens han ivrigt studerede Navnet i dens Puld, sagde han, 103 idet han ligesom med et Smask satte Punktum for Samtalen :

"Og Folk rejser jo i Reglen heller ikke for at dø."

Han saá op, og da han bemærkede, at William var blevet meget bleg, sagde han med et forsonende Smil:

"Tværtimod - de fleste rejser for at undgaa det."

"Lægen har paataget sig at besørge Kisten," sagde William og rejste sig. "Jeg vil kunne afrejse iaften."

Hr. Fridrichs Pande opklaredes, og mens han stødte Stolen tilbage og gik henimod Døren, druknede han sin Tilfredshed i en Storm af deltagende Ord og Forsikringer.

"Altsaa iaften," sagde William kort. "Jeg beder Dem underrette Deres Gæster om, at Liget bliver ført bort endnu iaften."

Hr. Fridrich bed sig paany i Læben, bad om at maatte lægge en Krans paa-"Hr. Faderens" Kiste og forsvandt.

Paa hele Rejsen var William hensunken i en dump Sløvhed, der ikke tænkte, og han vaagnede først af Døsen, da han to Dage efter, tidlig om Morgenen, rullede ind paa Perronen i Horsens.

Lige under Lygten stod Nina og Sofie med hinanden i Haanden, helt sortklædte, spejdende gennem Togets Vinduer. Der var noget eget forfrossent, hjælpeløst over

dem, som de stod dér helt alene og krøb sammen i de :sorte Sjaler. William blev slaaet af det.

De var saa blege i Lygteskinnet, og de stod saa tæt

sammen, som om den ene vilde hjælpe den anden i den fælles Hjælpeløshed.

William vidste ikke selv, hvorfor han uvilkaarlig rettede sine Skuldre i det Øjeblik. Saa steg han ud. Nina slyngede sine Arme om hans Hals, og Sofie klamrede

sig til hans Haand.

"Det har været en svær Tid," sagde Nina og kysede ham.

Det var bevægede Dage, som kom, Begravelsen, Ordningen af en Mængde Forhold, som Høgs Død havde truffet i en sørgelig Forvirring, Bestemmelsen af Auk- 104 tioner - en Skare Ting, alt det som følger med de store Afslutninger af Livsperioder og Omvæltninger i Livsforhold. Som naturligt var, blev det hovedsagelig til William man vendte sig, han var jo Sønnen, og "om end ung" dog fornuftig og ældre end sine Aar.

Dagen efter Begravelsen sad William i Faderens Stue - Nina og Sofie var ude - og ordnede nogle efterladte Breve. Alle Skrivebordsskufferne stod aabne, og han rodede op i baade Korrespondancer og Dagbøger.

Det meste kastede han paa Ilden, kun Moderens og Excellencens Breve blev skaanede. Han sad og saá ind i Kakkellovnen, hvor det hvide Papir krummede sig sammen, forkullede og blev til Aske - der var en egen vag følesløs Sørgmodighed over ham under det Arbejde. Undertiden faldt han i Tanker med en Brevbunke i Haanden, tog sig atter sammen og kastede den ind i Ilden.

Og mens han saaledes sad og efterhaanden begravede saamange Stumper og Stykker af et tilendebragt Liv, var det pludselig, som om dette Liv fjernede sig saa besynderlig langt fra ham, blev borte i en Taage, gled ud i en ubestemt Skumring, hvor han intet mer holdt fast og intet mere skelnede ... Og han brød sig heller ikke om at holde fast paa det, som saaledes gled fra ham.

Saaledes sad han, da Tjeneren sagde, at Sagfører Lund var der og gerne vilde tale med den unge Herre.

Sagfører Lund var en Ven af Doktor Berg og havde overtaget Ordningen af Boet efter Onklernes Ønske.

William rejste sig og bad Hr. Lund tage Plads: "Jeg var ved at ordne nogle Breve," sagde han og gav sig til at lukke Skrivebordsskufferne.

"Jeg forstaar det," sagde Lund og satte den graa Hat fra sig paa Bordet, "ja der er skam meget at ordne."

William tav, blev ved at lukke og laase Skufferne og satte sig saa i Skrivebordsstolen ligeoverfor Prokuratoren.

"Meget at ordne/' gentog denne, medens han trak 105 sine Handsker af og derpaa som en Overgang gav sig til at rømme sig tre Gange.

"Ja," svarede William.

"Deres Onkler har jo bedt mig tage mig af Boets Ordning," sagde Lund og lænede sig tilbage med Hænderne foldede over Silkevesten, der skinnede over en voksende Embonpoint. "Det er et byrdefuldt Hverv."

"Men De vil jo være saa god."

Prokuratoren saá over Brillerne opmærksomt hen paa William med sine graa Øjne: "Og De véd vel slet ikke, hvordan Deres Faders Affærer stod?" spurgte han.

"Slet ikke," svarede William, han sad og bed i en Elfenbenspapirkniv, "Fader talte aldrig om saadan noget."

"Jeg kan tænke det." Prokuratoren strøg med sin fyldige Haand det kortstudsede røde Kindsæg, "jeg kan tænke det."

Der var et Par Øjeblikkes Stilhed, saa sagde Prokuratoren langsomt, meget bredt:

,Ja, der er ikke meget." Han saá atter over, William bed stadig i Kniven: "Naa," sagde han blot.

Lund satte sig fastere i Sædet. "De sidste Aar har jo slugt meget," sagde han, "stor Formue har der aldrig været." ...

"Ja, der er naturligvis brugt meget," sagde William tankefuldt.

"For meget," slap det hurtigt ud af Lund. Og med en rask Beslutning sagde han nu, da Isen var brudt: "Rent ud sagt, der er ingenting.⁴

Papirkniven faldt paa Gulvet, og William bøjede sig for at tage den op. "Deres Søstre har jo Hævningen - De er desværre ikke ... saa .godt stillet/'

William saá igen op. Han bøjede Hovedet. "Nej," sagde han sagte. Han blev saa underlig kold om Hjertet.

"Men man kan da heldigvis blive til noget, selv om man er fattig."

Fattig - det var William, som om han fik et tungt Slag i Nakken: "Ja - heldigvis.⁴ Han talte tonløst, me-
106 kanisk frembragtes Lyden. "Godt, at de har Hævningen," tilføjede han.

"Og for Dem betaler saa Deres Onkler." ...

"Jeg kan tænke det," sagde William. Han kunde ligesaa godt have sagt Abracadabra. Saa gik han hen og lukkede Kakkellovnsdøren op for at varme sine Hænder, der var kolde som Is.

Lund sukkede lettet og trak lidt op i sine Bukser over Knæene. Han var glad ved, at han tog det saa roligt.

"Deres Søstre har vi tænkt at anbringe i en Præstegaard," sagde han.

"Mine Søstre vil jo intet komme til at mangle?" han

stod stadig ved Ilden, og der var saadan noget underlig fremmed i hans Stemme.

"Gud bevar'es, og Hævningen stiger jo stadig."

William lukkede Kakkellovnsdøren.

"Vi mente saa," fortsatte Lund, "at De vilde kunne faa det rart i Sorø, der er saa billigt, og De vilde snart kunne faa Friplads." ...

"Ja, det er jo rart," han talte som et Menneske, der snakker i Søvn. Men pludselig hævede han Hovedet og

sagde: "I Sorø, ja - det er mit højeste Ønske." Han tænkte lige straks paa Kirken. Lidt efter gik Lund.

Nej, William vidste ikke, hvad Fattigdom var, men han lærte det snart. Langsomt, men sikkert forstod han, hvad det vilde sige at være fattig, og denne Vished lagde

sig som en kold, klam Taage om hans Tanke. Deres Malerier skulde sælges, Jensen rejste til den første, Maden hjemme blev tarveligere, man lod ham faa det nødvendige Udstyr hos en billigere Skrædder.

William syntes, de klædte deres Liv helt af, og at det "blev øde og bart som Væggene i Stuerne nu, da Malerierne var taget ned.

Han følte Fattigdommen som en Tomhed, og han vejede Stykke for Stykke, hvad den berøvede dem.

Men paa den anden Side fremhjalp den voksende Vis-

107

hed om, at de var fattige, og Forstaaelsen af, hvad dette vilde sige, den Følelses Vækst, der første Gang som en Anelse havde grebet ham den Morgen, han med Faderens Lig vendte hjem til Horsens og saá Søstrene paa Perronen. Hint Indtryk af Svaghed, som den Gang havde slaaet ham, holdt sig stadig og fødte hos ham en levende Attraa efter at støtte, at kunne hjælpe; og han saá, at det var hans Pligt at være stærk for at kunne det.

I Virkeligheden var Nina for Øjeblikket knækket: Opruddet fra Hjemmet, saa at sige Udslettelsen af deres hele hidtidige Liv havde virket knugende paa hende. William bad Hr. Lund om at lade være foreløbig at sætte hende ind i Sagernes sande Stilling, og selve hendes Uvidenhed syntes at gøre hende svagere, ham stærkere.

For anden Gang stillet Ansigt til Ansigt med Virkeligheden saá han den nu paa en anden Maade: Virkeligheden var blevet ham noget, man maatte kæmpemed.

Saa skulde han rejse.

Det var blevet den sidste Aften. Alle tre Søskende havde i Mørkningen været oppe paa Kirkegaarden ved Gravene. Nu sad de i Kabinetet, der endnu stod som i gamle Dage. Nina kunde ikke taale, der skulde forandres noget ved det Værelse, før de var rejst. De havde drukket Theen ved Bordet i Hjørnet - "Moders Bord" - og nu sad de alle tavse, mens de stegte Æbler snurrede i Kakkellovnen.

En Gang imellem sagde en af dem et Par Ord, de andre svarede - alt i saadan en halv dæmpet, næsten højtidelig Tone. Saa tav de igen.

"Naar mon vi nu ses/' spurgte Nina.

"Til Sommer," sagde William. Og Sofie gav sig til at tælle paa Fingrene, hvor mange Maaneder der var til Sommer.

"Næsten syv Maaneder," sagde hun.

"De gaar rask/' sagde William, men han syntes selv,

108

det var en lang, lang Tid, hans Tanke slet ikke kunde gennemflyve. "Det er jo ingenting."

"Men til Jul," det var Nina, som talte.

"Nej, nej, til Jul - - det faar vi vist" - han vilde lige til at sige: ikke Raad til, men saa tav han og sagde lidt efter: "Ja maaske til Jul."

Og hver sank atter hen i sine Tanker ...

"Men jeg har ingen Sparebøsse i Aar," sagde saa Sofie. "Mon vi behøver at gi'e Præstens noget, Nina?"

"Det véd jeg ikke," sagde Nina og lidt efter med lavere Stemme, Graaden sad hende i Halsen: "naar vi ikke har noget -"

Sofie rejste sig op og gik hen over Gulvet, hun satte sig med dukkende Hoved i Krogen bag Kakkellovnen, og lidt efter hørte man hende pudse sin Næse i Lommetørklædet.

Saadan sad de noget.

"Du kunde gerne spille lidt, Nina," sagde William, "og synge en af Mo'rs Sange."

Nina gik hen til Klaveret, William listede over Gulvet hen til Sofie bag Kakkelovnen. Dér sad han med hende paa Skødet paa Skamlen, mens Nina sang.

Hun sad et Øjeblik med Hovedet i sine Hænder og Albuerne paa de hvide Taster, saa præluderede hun og sang:

Fuglen sit Øje lukker, Sætter sig trygt til Ro, Drømmer, mens Stormen sukker Hult om dens høje Bo.

Stormen lad den kun fnyse - Bølgen lad den kun gaa; Drømmenes Kyst den lyse Kan den dog aldrig naa.

Hun havde sunget det første Vers dæmpet men fast, men under det sidste Vers slog hendes Stemme over, og de sidste Toner kom som en stille Hvisken. Hun tog Lommetørklædet op og dækkede for sine Øjne. Der var nogle Minutter ganske stille, man hørte kun de tre Sø-

109

skendes sagte, undertrykte Graad. Saa rejste William sig og gik hen til Nina: Han tog Lommetørklædet fra hendes Øjne og kyssede hende.

Sofie lagde Hovedet i Søsterens Skød, og de sad længe uden at tale.

"Det er saa tungt," sagde Nina stille. Og lidt efter: "Imorgen har vi ikke mere noget Hjem."

Uvilkaarligt borede Sofie sit Hoved fast, saa fast, ned i hendes Skød, og William knugede hendes Haand :

"Nej," hviskede han.

Den næste Middag rejste William. Nina og Sofie stod paa Perronen med forgrædte Øjne, William bøjede sig frem og nikkede. Saa kørte Toget, han så Ninas høje, sortklædte Skikkelse, hendes lange Slør flagrede i Vinden, han syntes, hun raabte noget ud i Stormen.

Toget svingede. De var borte.

Williams anden Klasses Billet gik kun til V. Dér købte han en ny til tredje Klasse. Og da han sad trykket op i et Hjørne af den haarde Træbænk med Frakken op om Ørene for Trækken, følte William Høg, at nu skulde han alene ud i den vide Verden og kæmpe.

Han var seksten Aar.

110